

Giới thiệu Thú Nhân Chi Luyện Sủng

Trầm Lăng ngoài thân phận bác sĩ thú y thì hẳn còn mang thân phận của một sát thủ Thú Nhân Chi Luyện Sủng thế giới ngầm. Chỉ vì dám cho bạn gái của mình leo cây đến xxxx lần mà hắn đã bị nung đá một cuộc xuống giường.

Cứ tưởng rằng ném một cuộc đó thôi là hắn chỉ rơi xuống sàn nhà nhưng chẳng ngờ hắn lại đến một thế giới dị giới xa lạ. Còn chưa kịp định hình thì hắn đã bị một con thú "ngắm trứng".

Nhưng truyện hay chưa dừng lại ở đó mà hắn bị thêm những con khác, con khác nữa nhìn trứng.

Thật là đáng giận, từ khi xuyên không, hắn có chỗ nào giống nữ nhân mà một lũ đực kia muốn hắn? Hắn phải làm gì ở nơi xa lạ như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cực Phẩm Xuyên Qua

Thành phố Giang Lăng

Phồn hoa xa hoa lãng phí, ngọn đèn u ám nhấp nháy hấp dẫn hơi thở đọa lạc, gần phía Tây của khu phố Tàu, môn bài ở phía trên cửa rõ ràng ghi “Thú sủng”, thực hiện nhiên đây là nhà của một thú y, ở trước cánh cửa lạnh lẽo đột nhiên truyền đến ____

Kétttt! Âm thanh thô dạt rơi xuống nền đất, một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ chói mắt nhanh nhẹn chính xác dừng trước cửa Thú sủng, những hoa lệ trôi qua không thứ nào có thể ngăn chiếc xe dừng lại, cửa xe đẩy ra, ánh vào mi mắt, là một đôi chân thon dài xỏ trong đôi vớ màu đen, một đôi chân mảnh mai, cân xứng, hữu lực, làm cho trước mắt mọi người đều sáng ngời.

Ngay sau đó, một nữ tử đi ra. Mái tóc dài tối đen óng ả, chiếc sườn xám khảm bạc mạ vàng đoan trang đẹp để quý giá ôm sát che khuất phần đùi màu trắng nõn, dung mạo trang nhã, đôi ngươi sáng như nước hồ thu, mang theo hơi thở nhẹ nhàng biếc nhác, là sự kết hợp giữa mỹ hoặc cùng ngày thơ, Đôi môi anh đào hồng nhuận phần nộn khẽ hé mở, nâng tay nghiêng đầu mỗi một động tác đều lộ ra phong tình kiều mị.

Đôi vớ đen ôm sát da thịt trắng nõn, theo những bước đi phác thảo một cách hoàn mỹ đôi chân thon dài cân xứng, tinh tế lại mảnh mai làm người ta kìm lòng không đậu mà muốn ôm vào lòng, đoan trang mà lại có gợi cảm, thần bí mà lại không mất sự cao quý. Thần thái lạnh lùng lộ ra dụ hoặc cùng đã tính trí mạng, những tầm mắt xung quanh đều gắt gao dính lên thân thể của nàng.

Khỏe miệng Liễu Mộng Dao khẽ kéo lên, giận dữ không nói một lời đẩy cửa Thú sủng ra, cất bước đi vào, Trầm Lăng chết tiệt! Lại dám cho nàng phóng bỏ câu, đây là lần thứ một ngàn không trăm tám mươi chín lần (1089), nghĩ Liễu Mộng Dao vô luận là địa vị cùng tương mạo nào có điểm gì thua kém, vì lý do gì mà lại cố tình luyện thượng Trầm Lăng.

Đẩy cửa ra thì vừa thấy, bóng dáng cao to của Trầm Lăng bên trong thú sủng đang vội vã chạy qua chạy lại, chiếu cố động vật ở khắp trong phòng, thủ pháp lưu loát, biểu tình kia thật sự khiến không một người nào không thể si mê, sườn mặt tà tử tuần mĩ chết tiệt mê người, thật một cái nơ bướm xinh đẹp biểu thị lần giải phẫu này đã kết thúc tốt đẹp.

Liễu Mộng Dao duỗi cánh tay thon dài qua, nắm lấy áo Trầm Lăng, đem mặt Trầm Lăng chuyển qua trước mặt nàng, gương mặt xinh đẹp mang theo nồng đậm lửa giận, há mồm liền cắn lên trên cổ Trầm Lăng “Trầm Lăng, ngươi không phải lại quên hôm nay là ngày gì chứ? Lại dám cho ta phóng bỏ câu, ngươi chết chắc rồi.”

Trầm Lăng cứng ngắc thân mình, ngốc ngốc đứng im tùy ý để Liễu Mộng Dao tổn hại thừa lời, khuôn mặt tuần mĩ nở một nụ cười mỉa mai bối rối, buông con dao giải phẫu trong tay xuống ôm lấy cái eo nhỏ của Liễu Mộng Dao. một bộ dáng đầu hàng “Mộng Dao, thực xin lỗi! Ta không phải cố ý, lúc ta chuẩn bị thì có người đem một câu cầu bị thương tới nhờ vả, ta vì bận rộn nên quên mất, lần sau — lần sau ta tuyệt đối sẽ không quên.”

Trầm Lăng, vừa mới bước sang tuổi 20, cao 1m83. Có huyết thống của phương Tây, ngũ quan tuần mĩ tuyệt luân, rất yêu thích tiểu động vật nên đã ở Giang Lăng trong phố Tàu này mở một nhà thú sủng, kì thực lại là một sát thủ nổi danh trong thế giới ngầm

“Hừ! Những lời này Trầm Lăng ngươi đã nói qua một ngàn không trăm tám mươi tám lần (1088), bốn tiểu thư lần này tuyệt đối không tin tưởng nữa.” đôi môi đỏ mọng thở phì phì, nửa đầu ngậm lấy đôi môi cánh hoa khêu gợi của Trầm Lăng, đây đưa một lúc, tiểu hồ sĩ ở bên từ lúc Mộng Dao đi vào đã sớm rút lui ra ngoài “Ngươi nói, nên trừng phạt ngươi thế nào mới tốt đây?”

Ngón tay sơn màu đỏ rực, chậm rãi đi động trên thân hình to lớn mảnh mai của Trầm Lăng, nếu không phải biết Trầm Lăng yêu thích tiểu động vật, nàng tuyệt đối sẽ cho rằng cái tên tiểu tử này có chân ngoài (ý ngoại tình), bàn tay dùng một lực lớn, đã đem Trầm Lăng đẩy lên một cái giường lớn để nghỉ tạm của hắn, thân hình xinh đẹp lập tức phủ lên.

“Mộng Dao—” Trầm Lăng hít đôi mắt trần ngập tình dục lại, ngạo nghễ nhìn Mộng dao ở trên người hắn châm dục hoá, cuồng dã mà gợi cảm, là loại

hình hấn thích nhất, một cái xoay mình liền đem Mộng Dao áp dưới thân, đôi môi đỏ mọng bóng loáng mê người, ướm át gọi cảm, nhìn xem Liễu Mộng Dao đã thất thần mất vài giây, nam nhân này quả thực chính là độc, đến cả cây thuốc phiện mê hoặc kẻ nghiện ngập cũng không thể bằng ba phần hấn, cho dù là người có định lực hơn người như nàng cũng không không chế được sự điên cuồng của bản thân

Đôi người đen như mực kia sâu không thấy đáy, tuy trong suốt, nhưng nhìn thế nào cũng không thể thấy điểm dừng.

Liễu Mộng Dao cảm giác bản thân đang bị hút vào đó, không thể giãy dụa, ngây ngốc nhìn hình ảnh phản chiếu của mình bên trong cặp hắc đồng (mắt đen), tim trong nháy mắt loạn nhịp, Liễu Mộng Dao nàng không thể không thừa nhận, nàng đã trúng phải ma chú của nam nhân này, vì hấn mà phát điên, vì hấn mà đi vào ma đạo.

“Muốn, vậy xin ta, cầu ta! Ta liền thoả mãn ngươi.” Nói xong, cánh tay lấy qua con dao lạnh lẽo vừa rồi, luồn vào trong vạt áo, đôi mắt xé hẹp dài hơi hơi nhướn lên, tạo thành một độ cong câu nhân ái muội, nhìn phản ứng của Liễu Mộng Dao

“Ta ... Lãng, ta muốn, mau cho ta.”

Đôi chân thon dài trắng nõn bò lên quần lấy thất lung của Trầm Lăng, thừa nhận Trầm Lăng thô lỗ mạnh mẽ tiến vào, trong căn phòng tràn ngập những tiếng rên rỉ thô suyễn yêu kiều “Nhanh quá, Lãng— Chậm một chút! Ngô—”

Mồ hôi từng chút từng chút tích lại tạo thành những con sông nhỏ trên người Trầm Lăng, lướt qua khuôn mặt tà tứ kêu gọi rơi vào hõm xương quai xanh, rõ ràng là dính đầy mồ hôi, lại mang theo gọi cảm trí mạng, Trầm Lăng lúc này tựa như mãnh thú không biết thoả mãn, không ngừng khát cầu ngày một nhiều hơn, không cho Liễu Mộng Dao ở dưới thân có một cơ hội để thờ dốc, đã đi đến giai đoạn cuối cùng của tình dục.

Sau khi kết thúc với Liễu Mộng Dao, Trầm Lăng thích thú mở nửa con mắt nằm ở bên trái nàng, vừa mới tắt rửa xong, mặc một thân y phục ở nhà, ngón tay ái muội du tẩu trên mặt Liễu Mộng Dao, nở một ý cười nhột nhạt, thấy thế Liễu Mộng Dao liền cảm thấy bất mãn, chân đạp cho Trầm Lăng một cước “Hừ!” nàng chính là nhìn không quen cái bộ dáng an nhàn của Trầm Lăng, đạp hấn xong, liền lăn ra ngủ.

Một chút bất cẩn mà trúng cú đá của Liễu Mộng Dao, hấn theo đà lăn từ trên giường xuống...

Thật lâu vẫn chưa có rơi xuống đất, Trầm lăng bất giác có chút kinh ngạc, giường này cao nhất cũng chỉ có mấy chục cm, vì cái gì mà đã qua hơn mười phút hấn còn chưa có cảm giác mình rơi xuống đất, cảm giác không trọng lực mãnh liệt khiến Trầm Lăng mơ hồ cảm nhận sự không thích hợp, đôi người đen tròn lớn nhìn về bốn phía, đây là cái địa phương chết tiệt nào thế, hấn thế nhưng lại lơ lửng ở giữa không trung, lúc này đang không ngừng rơi xuống, lọt vào trong tầm mắt là rừng rậm mênh mông vô bờ, là đồng bằng rậm rạp...

“A!” Dù đã trấn định lại, Trầm Lăng cũng không thể không hét lên, với tốc độ này mà rơi xuống tuyệt đối sẽ là cửu tử nhất sinh, tới khi cách mặt đất khoảng năm mươi thước, Trầm Lăng rất nhanh phản ứng lấy hai tay ôm lấy đầu, hướng mặt đất rơi xuống, sau vài tiếng xé gió “Vù vù” qua đi, thân mình hấn đột nhiên ngừng lại, mới run rẩy buông tay xuống.

Một màn xấu hổ này, âm thầm may mắn nhất về một cái mạng, vừa vặn rơi trên một nhánh cây, may mắn qua đi, Trầm Lăng không khỏi bắt đầu thấy nghi ngờ, cái cây trước mắt này ít nhất phải có năm người mới có thể ôm hết, mà trên Trái đất vào thời điểm này làm gì còn có khu rừng rậm rạp như vậy, nhìn qua bên dưới tầng cây, thật là cao! Cái cây này ít nhất cũng phải ba mươi mét, mà nơi hấn đang đứng, cách mặt đất ít nhất là hai mươi mét.

Thân hình nhanh nhẹn, hoạt động cẩn thận, đứng vững trên nhánh cây, mờ mịt nhìn về bốn phía, đều là rừng rậm xanh um tươi tốt, liếc mắt một cái đều không thấy điểm dừng.

Trầm Lăng cẩn thận nuốt nước miếng, khuôn mặt tuần nữ mường theo một tia chân chừ, đây là có chuyện gì? Bị một cước kia của Liễu Mộng Dao đá tới địa phương nào? Cẩn thận sửa sang lại quần áo hỗn độn, trên áo có vài đường bị cắt, lộ ra không ít cánh xuân, cũng may quần áo này là chất liệu tốt, không bị thương tới thân mình.

Ngay lúc Trầm Lăng đang lo sợ bất an, ở phía sau hấn khoảng mười mét loé lên một đôi mắt màu vàng, trong đôi người tràn ngập thú tính, nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng vừa đột ngột xuất hiện, bên trong cặp mắt vàng có những tia sáng khó hiểu bắt đầu chuyển động.

Bị cho leo cây hơn 1 nghìn lần mà vẫn còn tìm đến, chứng tỏ sức quyến rũ của anh thật dữ dội nha... nhưng ăn 1 đá đã xuyên không, ... Làm bầm... là thổ địa nhà anh có thần lực sao... ho ho, lần đầu ta làm bài viết á, ủng hộ nhá....

just liked...:)

Anh công đầu tiên đã xuất hiện, chúng ta sẽ gặp 1 phiên bản của bạch chi Ngao kết hợp cùng thân xác của Trọc Âm (đây là cảm nghĩ của ta thui nhá)...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bạch Xà

Xé bớt chiếc áo, chân mày Trầm Lăng nhú chặt, dép lê dưới chân đã sớm không thấy bóng dáng, dẫm lên những nhánh cây gãy nát, chậm rãi đi động, rất nhanh đã tới gần thân cây, cúi áo nhỏ giọng thờ hồn hèn, e ngại sẽ quấy nhiễu những kẻ khác trong khu rừng, trực giác sát thủ nói cho hắn biết, nơi này thập phần nguy hiểm, vì vậy hắn thận trọng không có một giây dám thả lỏng.

Đột nhiên, dưới gan bàn chân truyền đến một xúc cảm lạnh lẽo mềm mại, nhìn không được tò mò, Trầm Lăng thử chạm vài cái, trơn trượt lạnh lẽo, mơ hồ còn có chút mềm nhũn. Trầm Lăng thử nhìn xuống thăm dò, chỉ thấy nằm ở bên chân là một con rắn nhỏ dài màu bạc cùng một đôi cánh cũng màu bạc, đang chậm rãi phun ra nuốt vào cái lưỡi xà phần nhọn màu tím, trong đôi mắt màu vàng dựng thẳng mang theo sự hứng thú đánh giá Trầm Lăng.

Trầm Lăng thuở nhỏ đã yêu thích tiểu động vật, lập tức dao động. Tay nhanh chóng đem bạch xà dưới chân bắt lấy, nâng lên trước ngực, con người đen trùn đầy tiểu ý, tinh tế đánh giá, thân mình ước chừng lớn hơn hai ngón tay, thân hình mảnh mai, trên khoảng bảy tắc có một đôi cánh nhỏ màu bạc, đôi mắt màu vàng đầy sợ hãi với cái nhìn trông trọc của Trầm Lăng, nhưng khi đảo qua thực quả phần nhọn trên ngực Trầm Lăng, khoe miệng nhìn không được chảy ra chi bạc, lập tức nhanh như chớp chuyển mình, cái đuôi theo cánh tay Trầm Lăng cuốn lấy, liềm liềm ngón cái Trầm Lăng lấy lòng.

Nhìn đôi mắt vàng tràn ngập linh tính của bạch xà, Trầm Lăng nhất thời không biết phương hướng, ngốc hồ hồ hướng cái trán của bạch xà hôn một cái vang dội “Thật khá nha, chưa từng gặp qua sùng vật giống như người, lại còn có cánh chim nữa.”

Bỏ tay ra, nhẹ nhàng đụng tới cái cánh mỏng cỡ khoảng bảy tắc trên lưng bạch xà, mang theo ánh nhìn kinh diễm.

Bị Trầm Lăng thân một cái, thân hình nhỏ nhắn của Huyền Minh hơi hơi run lên, trên cái thân rắn trắng nõn bóng loáng mơ hồ nổi lên nhiều điểm đỏ, con người mịn màng nhanh, cái đuôi rung lên đầy vui vẻ, theo cánh tay Trầm Lăng cuốn lên chỗ cổ, cái lưỡi tím không ngừng liếm cái khuyên tai màu trắng của Trầm Lăng, thỉnh thoảng ngo nhìn thực quả bên dưới xương quai xanh, nhỏ giọng nuốt nước miếng.

Huyền Minh vừa thoát khỏi giai đoạn ấu thú, phải ra ngoài bộ tộc thí luyện (luyện tập). Đây là nơi các trưởng lão trong tộc lựa chọn. Tại giữa cái nơi rừng rậm này, Huyền Minh hôm nay mơ hồ cảm giác sắp có chuyện sắp xảy ra, vì thế lưỡi biếng thủ phục nơi này, không đi săn bắn nữa.

Vừa tính nhắm mắt để nghỉ ngơi, chợt nghe thấy từ giữa không trung truyền đến một tiếng kêu to, ngay sau đó một giống cái rơi xuống nơi cách y khoảng mười mét, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, thân hình thon dài trắng nõn, tất cả đều thu hút tầm nhìn của Huyền Minh, cẩn thận hoạt động thân hình nhích tới gần, giống cái xinh đẹp như vậy thế nhưng lại xuất hiện ở giữa khu rừng rậm này, làm cho Huyền Minh vui sướng khôn xiết, giống cái thập phần quý giá, rất ít khi một mình rời khỏi bộ tộc.

Thân hình bóng loáng, vẫn chưa có giống đực nào lưu lại lạc ngăn nào trên người hắn. Điều này nói cho Huyền Minh biết giống cái trước mắt này là vật vô chủ, thân hình Huyền Minh nhất thời lay động càng vui vẻ, nhưng bản thân còn chưa hoàn toàn thoát khỏi giai đoạn ấu thú, nên Huyền Minh còn chưa có thể biến thành hình người.

Cầm trong tay bạch xà nghiên cứu kĩ lưỡng một lần nữa, Trầm Lăng suy tư nên làm như thế nào để rời khỏi khu rừng rậm này, khi ở giữa không trung, hắn liền phát hiện nơi này không phải là Trái đất, ít nhất theo những gì hắn biết mà nói Trái đất tuyệt đối không có một khu rừng rậm lớn như vậy.

“Vật nhỏ, biết đây là nơi nào không?” Trầm Lăng thấp giọng, trong đầu hiện lên hai chữ ‘xuyên qua’, đáy lòng mơ hồ cảm thấy bất an, cẩn thận tóm lấy bạch xà, đối diện với cặp mắt vàng trong lòng bàn tay mình hỏi “Có thể nói cho ta biết đây là nơi nào không?”

Sau khi hỏi xong, Trầm Lăng bắt đầu cười khổ, hắn đây là làm sao vậy? Thế nhưng lại ngu ngốc đi hỏi cái vật nhỏ này, động vật như thế nào lại có thể nói được, suy nghĩ một chút về bản thân sau này, bạch xà cầm trong tay ấn tới trước ngực, hai mắt thất thần nhìn ra xa, không biết đang nghĩ cái gì? (đưa thật tới miệng nha)

Huyền Minh thông thả lay động thân mình, che trước mặt là thực quả phần nhọn, cặp mắt vàng chỉ kém không đổi sang màu đỏ, liếc mắt nhìn gương mặt thất thần của Trầm Lăng xong, vươn lưỡi xà màu tím cuốn quanh thực quả trước ngực Trầm Lăng, mềm mại và rất co giãn, Huyền Minh chơi vui tới không cần nói, cảm nhận thực quả phần nhọn đang chậm rãi cứng rắn, hô hấp của Huyền Minh không khỏi có chút dồn dập, vụng về siết chặt hạ thân, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm thực quả đứng thẳng.

“Ân!” Trầm Lăng đang thất thần không khỏi rên rỉ thành tiếng, lấy lại tinh thần liền thấy bạch xà đang liềm lấp đùa giỡn thân thể mình, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn nhất thời xấu hổ tới đỏ bừng, hắn thế mà lại có cảm giác chết tiệt như vậy, xấu hổ nhắc bạch xà lên, mở miệng nói “Cái vật nhỏ nhà người, không lẽ đang đói bụng sao?” đầu đầy hắc tuyến liếc qua thân mình, lấy một bên vật áo, rất nhanh lau sạch nước bọt bạch xà lưu lại.

“Grừ Grừ!” đột nhiên, từ xa xa truyền đến những tiếng gầm gừ điếc tai, Trầm Lăng nắm lấy áo, cảnh giới nhìn chăm chú về phía trước, trực giác rên luyện lâu ngày ở ranh giới sinh tử nói cho hắn biết, nơi này rất nguy hiểm, rất nhanh sẽ trở thành chiến trường, tiếng rống vừa rồi tựa hồ là dã thú bị khiêu khích nên mới có thể phát ra thanh âm cảnh cáo ngắn mà dồn dập đến vậy, thân hình nhanh nhẹn nhanh chóng lao xuống đất, bất chấp việc sát phạt đó là của con thú gì, hắn tóm lấy bạch xà hướng về phía sau bỏ chạy.

Chạy ước chừng khoảng nửa giờ, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một rào cản của tự nhiên, Trầm Lăng đem áo cột quanh eo, cúi đầu nói với bạch xà “Vật nhỏ chính mình quán chặt đi, không lại ngã xuống” đem bạch xà để lên cổ, tùy ý cho nó quán quanh vùng cổ yếu ớt, hai tay cùng lúc sử dụng, bắt đầu leo lên cao.

Qua nhiều năm tích lũy, trên vách núi lưu lại vô số rêu xanh, thực tron. Trầm Lăng cẩn thận giữ lấy sợi dây trong tay, nhẹ nhàng leo lên cao, bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng đánh nhau, còn có thanh âm cây cối đổ xuống đất, ước chừng lên tới năm mươi mét, thì xuất hiện một cái động lớn chừng mười mét, bên trong bày không ít những nhánh cây cùng lá úa, đây hẳn là hang động của một loài thú biết bay nào đó, bên sườn động khoảng một mét còn trở một cái hốc, kéo dài ra ngoài, giống như một cái cửa sổ.

Làm xong hết thấy, Trầm Lăng toàn thân vô lực nằm trên mặt đất, nửa ngày sau mới chậm rãi đứng dậy tựa lên vách động, nhìn ra khu vực chiến đấu ngoài khoảng trăm mét.

Giật mình nhìn qua hai động vật chưa từng gặp qua đang tàn sát nhau, một con chim hai đầu đỏ như lửa lớn như phi cơ đang bay vòng giữa không trung, thỉnh thoảng cúi mình lao xuống vật lộn. trên mặt đất chính xác là một loài bò sát trưởng thành dài khoảng mười mét có thân hình giống như một con nhím, trên sống lưng là một hàng gai nhọn sắc bén cứng rắn.

Trận chiến đấu chậm rãi lan ra tới trăm mét xung quanh, cũng may Trầm Lăng chạy trốn nhanh, bằng không chết như thế nào cũng không biết, hình thể loại này đừng nói là chiến đấu, chỉ cần một ngón chân của bọn nó cũng đủ biến hẳn thành một vũng tương hồ, hầu kết kêu gọi kẻ trượt, hai tay Trầm Lăng ôm lấy cánh tay, gất gao nhìn rừng rậm xa lạ này, ánh mặt trời chói mắt hạ xuống, phản chiếu lên đôi cánh lửa đỏ của con chim hai đầu, nhưng lại khiến cho Trầm Lăng thất thần trong chốc lát, trái tim luôn luôn cường ngạnh trong nháy mắt thất thủ.

xuất thân là sát thủ Trầm Lăng chưa bao giờ biết sợ hãi là gì, lần đầu tiên từ dưới đáy lòng truyền tới sự sợ hãi, nhìn bạch xà, làm cho nổi sợ hãi vì cô đơn của Trầm Lăng chậm rãi vơi đi, ít nhất hẳn cũng không phải cô đơn một mình, còn có vật nhỏ này ở cùng hẳn.

Một người một xà nhìn lẫn nhau.

Huyền Minh vươn đuôi bò lên tay Trầm Lăng, nhẹ nhàng vuốt, Trầm Lăng trong nháy mắt hiện lên sự sợ hãi, hẳn tự nhiên không có sai, thân thể giống cái luôn luôn gây yếu, không giống giống đực cường tráng mạnh mẽ, đôi ngươi vàng mang theo đau lòng nhìn Trầm Lăng, là ai? Kẻ nào lớn gan như thế dám đem giống cái xinh đẹp nhường này vứt vào giữa rừng rậm.

“Tê tê” nhẹ vài tiếng, thân hình mảnh mai di động, an ủi Trầm Lăng đang chấn kinh, cái lưỡi tím ẩm ướt liếm liếm trong lòng bàn tay Trầm Lăng.

Trầm Lăng phốc một tiếng cười khê, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình lạnh lẽo của bạch xà, cười nói “Vật nhỏ, ngươi đây là đang an ủi ta sao? Yên tâm, ta không có yếu ớt như vậy.” Khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vàng sáng làm say lòng người, bắt đầu trấn an bạch xà trong tay, nhưng không biết hẳn có phải bị ảo giác hay không, lại cảm giác bạch xà vẫn nhìn chăm chú vào ngực hẳn, không! Chính xác mà nói, hẳn là nhìn thực quả trước ngực hẳn.

Huyền Minh phun ra nuốt vào cái lưỡi của mình “ô ô! Giống cái của ta hảo gọi cảm nga! Thật muốn hung hăng cắn một cái nha, phần phần, ngọt ngọt, so với huyền quả ăn ngon nhất còn mỹ vị hơn ba phần, cái gì mà phải đủ tài năng mới có thể tiến hoá tới kì trưởng thành, lão già chết tiết lại nói không rõ ràng, ta đã nhanh muốn tới nhịn không được.”

Thân Hình mảnh mai không ngừng cọ xát với ngón tay Trầm Lăng, phát tiết khát vọng đang phun trào mãnh liệt trong đáy lòng, vì cái gì y không nhanh tiến vào thời kì trưởng thành, tiến vào thời kì trưởng thành là y có thể áp đảo giống cái này, Huyền Minh gất gao nhìn thân hình trắng nõn trước mắt, thực muốn —— thực muốn...

Trầm Lăng đầu đầy hắc tuyến bắt đầu kiểm tra thân thể bạch xà, thân mình phút chốc cứng ngắc lại, cảm giác này —— cái loại xúc cảm cứng cứng này, không thể sai được, thân là bác sĩ thú y hẳn như thế nào có thể không rõ, nhưng sao lại thế này? Híp đôi mắt xé hẹp dài lại, đáy lòng rủa thầm: Cái đạ phương chết tiết này rốt cuộc là gì? Cái đồ quý này nọ thế nhưng lại bắt đầu động dục.

Mà đối tượng động dục thế nhưng lại là hẳn, cổ nén xúc động trợn trắng mắt, cầm bạch xà trong tay nâng lên, hung tợn trừng mắt một cái “Vật nhỏ từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất cách xa ta một mét, không được phép lại gần.” Ngón tay theo bản năng sờ soạng bên hông, sau đó mới nhớ dao giải phẫu cũng không có mang theo tới đây.

Sống hai mươi năm, vẫn là lần đầu tiên phát hiện bản thân có sức quyến rũ kinh người đến thế, ngay cả động vật cũng động dục với hẳn.

Huyền Minh uỷ khuất nghi hoặc nhìn Trầm Lăng, trong đôi ngươi vàng có một tầng hơi nước mỏng manh dâng lên, Giống như Trầm Lăng đã đem y trở thành vi khuẩn “Không cần!” Mặc dù không rõ ý tứ của Trầm Lăng, nhưng hành động ghét thì Huyền Minh vẫn hiểu được, giống cái của y đang ghét bỏ y.

Uốn cong thân hình mảnh mai, ngẩng cao đầu lên, quật cường chống lại con ngươi đen bóng của Trầm Lăng, lặng lẽ bò tới vài bước gần Trầm Lăng.

Trầm Lăng không nói gì lui về sau vài bước, vì cái gì hẳn lại cảm giác được bạch xà này giống như thập phần bị uỷ khuất. Người uỷ khuất nên là hẳn mới đúng chứ, vô duyên vô cớ lại bị một con bạch xà động dục với mình, nghĩ tới động dục, Trầm Lăng nhin không được đánh một cái rùng mình.

“Không được lại đây, bằng không ta đem ngươi bỏ lại.” Trầm Lăng sợ bạch xà nghe không hiểu, cố ý khoa tay múa chân vài cái, cự tuyệt sắc xà này tới gần.

Huyền Minh tuy rằng nhỏ, nhưng cũng không phải ngu ngốc, giống cái thật phần quý giá lại xinh đẹp như vậy thật khó khăn mới gặp được, đương nhiên là muốn độc chiếm, bất quá ánh mắt ghét bỏ của Trầm Lăng, vẫn là làm cho y thấy bị thương tâm chút chút, thật sự chỉ là chút chút thương tâm thôi, không dễ ý phun ra nuốt vào cái lưỡi tím, uỷ khuất nhìn Trầm Lăng ở phía đối diện, thỉnh thoảng nghiêng đầu uỷ khuất vạ phần nhìn Trầm Lăng.

Trầm Lăng quay đầu đi, làm bộ như không thấy, ngoảnh nhìn rừng rậm mênh mông vô bờ, từ hỏi về tương lai sau này, ngay tại thời điểm hẳn cùng bạch xà nói chuyện với nhau, trận chiến bên dưới đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, tựa hồ là chim hai đầu đã chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ăn Đậu Hũ

Vô Thượng tông là môn phái đứng thứ nhất tại Cửu Châu, đệ tử đông đúc, môn quy nghiêm khắc. Tu chân giới so với các môn phái phàm tục cũng không khác là bao, ở trong thế tục đều không tránh được phân tranh. Tranh đấu gay gắt nhiều lần cũng tốt, vì giữ vững thực lực, bảo đảm địa vị chính tông của môn phái mình mà thường không ngừng tuyển nhận đệ tử có căn cơ tốt.

Việc tu chân ở Cửu Châu phát triển, linh khí từ từ khô kiệt, các môn phái cạnh tranh càng thêm kịch liệt, càng quan tâm hơn tới việc thu nhận đệ tử mới.

Đáng tiếc là thứ như tư chất không phải ai cứ nói là được, đệ tử tốt thường là khả ngộ bất khả cầu. (*)

Trình tự tuyển nhận đệ tử của Vô Thượng tông khác so với các môn phái khác, đệ tử ngoại viện tu luyện đến giai đoạn nhất định sau khi có chút thành quả, tông môn sẽ tiến hành khảo hạch, cái khảo hạch này cũng kỳ lạ, yêu cầu đệ tử ra ngoài du lịch 3 năm để tìm về đệ tử mới có căn cốt tuyệt hảo.

Có thể đạt được tư cách ra ngoài du lịch thì đều là những người nổi bật trong số đệ tử ngoại viện, ra ngoài 3 năm cùng bạn bè, lại mang theo đan dược giấy phù của tông môn nên cũng chẳng có vấn đề nguy hiểm tới tính mạng.

Chờ hết kỳ hạn 3 năm, những đứa trẻ các đệ tử đem về sẽ được hội trưởng lão nội viện tiến hành khảo hạch, đồng thời đánh giá biểu hiện của các đệ tử ngoại viện, dựa theo tình huống mà ban thường đan dược hoặc pháp khí gì đó, nếu đứa trẻ đem về có tư chất ngàn năm mới gặp thì việc cả đứa trẻ đó lẫn đệ tử ngoại viện dẫn nó về đều được vào nội viện cũng không phải không có khả năng. Bởi vậy ở Vô Thượng tông, khảo hạch này rất được coi trọng.

Mà nam chính sẽ ở trong đám trẻ con được đem về lần này.

《Tiên nghịch》lấy ngôi thứ 3 để kể, khúc dạo đầu nói về việc nhân vật chính khi còn là ăn mày ở đại lục Cửu Châu gian nan kiếm sống. Lúc đó nhân vật chính vẫn chỉ là một đứa trẻ không tên không họ, từ khi có ý thức thì đã sống cùng đám ăn mày, vì miếng ăn mà đồ cả mắt, ném hết mọi khổ sở trên đời.

Nhưng y biết rõ ràng y không giống lũ ăn mày đó, cũng chưa bao giờ nghĩ mình là một tên ăn mày.

Y hiểu chuyện sớm, trong ngôi miếu đồ nát toàn ăn mày, óc còn không mang nổi mình óc, không ai dạy y cách nói chuyện hay đi đứng, thế nhưng dường như y có thể tự học được, không khóc không nháo, lạnh lùng quan sát những người xung quanh.

Lão ăn mày trong miếu nói rằng y được nhặt từ trong núi về, mùa đông khắc nghiệt, đứa bé nhỏ xù trần truồng nằm trên nền tuyết lạnh lại không khóc không nháo, lão ăn mày nhìn thấy liền đau lòng, mang y về ngôi miếu đồ nát này nuôi, tới giờ đã 5 năm.

Lão ăn mày già yếu, không quá vài năm cũng bệnh chết, nam chính an táng ông trên chỗ đồi núi phong cảnh khá đẹp, đập đầu 3 cái, sau đó y tự đặt tên mình là Mộ Thanh Giác. Y ẩn ẩn có loại cảm giác giống như bản thân ngay từ đầu chính là có tên này chứ không phải cái tên Tiểu Thất – đứa trẻ thứ bảy trong ngôi miếu đồ nát – mà lão ăn mày đặt cho.

Một mình y đi trên đại lục Cửu Châu, không ngừng đi về phía đại lục phía đông, trong lòng giống như có một thanh âm nói với y: nơi đó có tất cả những thứ ngươi muốn.

Ta muốn cái gì?

Y không biết.

Cho đến một ngày nào đó.

Trong rừng cây, y lạnh lùng nhìn tên thổ phi đang đè một thiếu nữ dưới thân, thiếu nữ không ngừng gầy dựa khóc lóc, động tác của tên thổ phi lại càng thêm hung phần kịch liệt. Tình cảnh như vậy y đã sớm nhìn quen rồi, mới đầu y còn có thể phẫn nộ và đồng tình, muốn cứu người bị hại ra nhưng sau đó lại bị đánh đến hấp hối, cuối cùng vẫn phải trơ mắt nhìn tên cầm thú đó làm điều hung ác.

Lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, cảm giác này thật làm cho người ta khó chịu.

Ngay lúc đó, có người đến.

Thiếu niên y phục màu trắng ngừ kiếm bay đến, dung mạo tinh xảo khí thế凛凛, mắt phượng hẹp dài không giãn tự uy, hần từ trên cao nhìn xuống phía dưới.

Emma, may mà đuổi kịp, cũng không uống công ta kéo thân thể bệnh tật ngàn dặm chạy tới.

Thân hình khẽ chuyển, hạ xuống trong rừng, tay nhẹ nâng, thanh kiếm đang lừng lờ trong không trung không ngừng thu nhỏ lại, bay vào trong ống tay áo của thiếu niên.

Mộ Thanh Giác khiếp sợ tròn to mắt, trong lòng chấn động, đại lục Cửu Châu lấy cường giả vì tôn (**), mọi người đều kính trọng tu sĩ bởi khát vọng trường sinh, nhưng tu sĩ siêu phàm thoát tục, không nhiễm khói lửa nhân gian, thường thì đều là muốn tìm mà tìm chẳng được.

“Tu...Tu sĩ?” Tên thổ phi kinh hô một tiếng, giật mình lại e ngại, sợ tới nỗi mặt biến sắc thành như màu đất. Nói ra thì tên này cũng là bá chủ một phương, vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa không chuyện gì chưa từng làm, lá gan cũng không nhỏ, nhưng hắn có to gan hơn nữa cũng không dám làm cản trước mặt một tu sĩ, bởi vì người tu chân, cho dù chỉ ở Luyện Khí kỳ không đáng coi trọng thì muốn giết một người phàm cũng dễ như trở bàn tay.

Về mặt thiếu niên áo trắng ôn hòa như nước, mắt sáng như sao trời, hai má ôn nhuận như ngọc, lộ ra mỹ cảm khó tả thành lời. Ánh mắt hắn nhân nhật đảo qua, chỉ hơi dừng lại trên người thiếu nữ, lông mày nhíu lại, ánh mắt lạnh như băng lại nhìn về phía tên thổ phi kia.

Mẹ nó, làm một trạch nam hơn hai mươi năm thủ thân như ngọc, người biết lão tử ghét nhất là gì không?

Ni mã, chính là cái lũ chuyên tàn phá những đóa hoa xinh đẹp như ngươi!

Nam nhân cường tráng kia đứng cũng không vững nữa, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, người đầy mồ hôi lạnh, đầu óc nhanh chóng nghĩ cách giải vây, tu sĩ cũng là tốt xấu lẫn lộn, nếu người kia ưa thích từ sắc tiền bạc thì hôm nay còn có một con đường sống, nếu không chỉ sợ...

Giấy lụa màu trắng nhẹ nhàng dừng trên mặt cỏ, thiếu niên thông thả bước lại, tựa như chỗ hắn đang đi không phải nơi sơn dã mà là lầu các hiền nga, tự nhiên sinh ra một cỗ quý khí tao nhã làm cho người ta không dám nhìn thẳng, mấy người đang ở đó đồng thời giật mình.

Hắn nhíu mày nhìn tên thổ phi, cũng không mở miệng, giống như đang suy nghĩ nên xử lý tên ác nhân này như thế nào. Điều này trong mắt tên thổ phi đang quỳ dưới chân hắn chỉ làm cho gã cả người phát lạnh, vội vàng run rẩy dập đầu: “Cầu xin tiên nhân tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân chỉ là nhất thời hồ đồ, sau này không dám nữa!”

“Aizz!” Thiếu niên nhẹ giọng thở dài một tiếng, lấy trong túi càn khôn ra một chiếc áo phủ lên người thiếu nữ đang quần áo không chỉnh kìa, “Đừng khóc nữa.” Giọng nói thanh nhã lạnh nhạt, ôn nhuận giống hệt con người hắn. Thiếu nữ ban nãy đang kinh hoàng, nghe giọng nói của hắn hơi bình tĩnh lại, nhìn qua thì thấy một ánh mắt ôn hòa đang nhìn mình. Thiếu niên nghiêng đầu, chỉnh lại quần áo cho thiếu nữ, cho đến khi đảm bảo che hết cảnh xuân dưới áo mới đứng dậy.

Emma, cảnh này các bạn nhỏ nhìn thấy căn bản sẽ không cảm giữ nổi a!

Thiếu nữ đỏ mặt, trong lòng như có chú nai con chạy loạn, cúi đầu nói: “Đa tạ ân nhân.”

“Không cần.” Làm sao bây giờ, lần đầu tiên bị con gái dùng ánh mắt này nhìn mình, cảm giác khẩn trương đến nỗi không biết nói gì.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của ân công, sau này thiếp nhất định sẽ lập bài vị trường sinh, ngày ngày cầu phúc cho ngài.” Đôi mắt thiếu nữ như nước, nhẹ giọng nói.

Từ từ đã em gái, ta còn chưa chết mà.

“Đại sư huynh!”

Xa xa có mấy người đang vội vã chạy tới, trên mặt rõ ràng vừa hưng phấn vừa giật mình, còn có chút không yên không dễ phát hiện, nhìn thấy thiếu niên đều cung kính hành lễ: “Kính chào đại sư huynh.”

“Um” Trên mặt Tô Bạch đầy đủ các loại lãnh diễm cao quý, nội tâm lại hưng phấn như đang cất tiếng gà, emma cái loại cảm giác đi đâu cũng được chào đón này quả thực thích chết đi.

“Đều bình...khụ, đều đứng dậy đi.” (Aki: mình dám chắc Tô tiểu thụ định nói “Đều bình thân đi”.:3)

Thiếu niên cầm kiếm đi đầu đứng dậy nhìn về phía Tô Bạch mang theo ba phần hiếu kỳ và do dự hỏi: “Không biết lần này đại sư huynh đến là...?”

Tô Bạch rất khí thế khoát tay: “Ta tự có nguyên nhân.”

Muốn biết sao? Đến cầu xin ta a, a ha ha ha.

Thiếu niên cầm kiếm trong lòng rung mình nghĩ, chẳng lẽ đại sư huynh là phụng mệnh sư phụ mà đến? Chỉ là không biết rốt cuộc có chuyện gì mà ngay cả tinh anh Tô Bạch được tất cả các trưởng lão coi trọng cũng được phái ra ngoài.

Mà lúc này người được khen là tinh anh Tô Bạch đang ngẫm đánh giá thiếu niên đối diện, nghĩ rằng đây đại khái chính là người đưa nhân vật chính về Vô Thượng tông trong tiểu thuyết, Lâm Hàn Anh.

Trong nguyên tác nam chính từ nhỏ số phận khổ cực, lưu lạc nhiều năm ở đại lục Cửu Châu, đã sớm hiểu rõ quy tắc mạnh được yếu thua tàn khốc của thế giới này, ý muốn bản thân có thể mạnh hơn ngày càng mãnh liệt, chỉ bất hạnh là không có cơ hội. Bởi vậy khi Lâm Hàn Anh ra tay trừng trị tên thổ phi

muốn cường bạo thiếu nữ, y vui sướng từ trong bụi cỏ chạy ra, cầu xin Lâm Hàn Anh mạng y theo.

Lâm Hàn Anh xuống núi vốn là vì tìm nhân tài mới cho tông môn, tất nhiên có mang theo pháp khí thí nghiệm tư chất, lập tức đem ra thử. Kết quả nam chính tuổi nhỏ tư chất bình thường, may mà còn có linh căn. Lâm Hàn Anh dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, tu luyện mới vài năm, thấy đứa trẻ cầu xin thì không đành lòng nên đã đem y về núi.

Phàm là nhân vật chính thì chẳng có ai khó coi cả. Thân là nam chính trong ngựa đực văn, Mộ Thanh Giác đương nhiên cũng có bề ngoài rất tốt, lại thông minh hiểu học, lăn lộn chốn hồng trần còn luyện ra được bản lĩnh quan sát sắc mặt người khác, tuy chỉ là đệ tử ngoại môn nhưng cũng hữu kinh vô hiểm (***) mà được ở lại Vô Thượng tông.

Lâm Hàn Anh này trong nguyên tác chỉ là một NPC (****) góp vui, giúp nam chính hoàn thành nhiệm vụ sư môn xong thì cũng không xuất hiện nữa, dù sao bản thân gã cũng phải tu luyện, không thể lúc nào cũng như gà mẹ chăm sóc cho nam chính khắp nơi.

Đối với người có chút thiện lương, có chút thông minh lại có chút tâm cơ này Tô Bạch vẫn rất có hảo cảm, gật đầu nói: “Nơi này giao cho ngươi.”

Lâm Hàn Anh cũng không mù, người tu tiên tai thính mắt tinh, mấy người bọn họ từ xa đã nghe thấy tiếng động bên này, lại thấy tình trạng thiếu nữ phía sau Tô Bạch, giờ phút này đều đã hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Đại sư huynh yên tâm”

Tô Bạch âm thầm thở dài nhẹ nhõm, tuy tên thổ phi kia rất đáng ghét, nhưng muốn hấn tự tay giết chết gã như trong nguyên tác, vẫn là không thể xuống tay được, cũng may hiện tại có người thu dọn hiện trường xử lý hậu sự (→_→) chắc là ổn nhỉ?

Lâm Hàn Anh phái một đệ tử ngoại viện đưa thiếu nữ về nhà, sau đó sạch sẽ lưu loát tiến tên thổ phi kia về nhà, khụ, là chân chính “về nhà”.

Tô Bạch khoanh tay đứng, dáng người cao ngất như tùng, thật sự giống như chi lan ngọc thụ.

Đại sư huynh đúng là đại sư huynh, khí chất cao quý như vậy a

Giết người kia, thật đáng sợ mà, đừng có làm bắn máu lên áo ta đó, y phục màu trắng rất dễ bẩn nha, hu hu hu

Không phải nói nam chính trốn trong bụi cỏ hả, sao mãi không chịu ra vậy?

Đừng hỏi ta nhiều tu sĩ như vậy tại sao hơi thở của một người phàm nho nhỏ cũng không cảm nhận được, mẹ đẻ Tô Bạch nói cho các ngươi biết, đây là nhân vật chính quang hoàn, có hiểu không?

“Đại sư huynh, đã xử lý xong.”

Sao vẫn không ra, giờ còn không ra là ta phải đi rồi nha.

Tô Bạch đề khí vừa mới chuẩn bị ngự kiếm bay đi, quần đột nhiên bị kéo lại, cúi đầu thì thấy hai chân hắn đang bị ôm lấy.

Đứa trẻ bần hê hê ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt đen thâm thúy.

Emma, ánh mắt này thật đẹp, là mỹ đồng sao? (****)

“Dẫn ta đi.”

Tô Bạch thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng, đây khẳng định là nam chủ không sai được, người khác không thể nào nói được cường duệ khốc như vậy.

~

(*) Khả ngộ bất khả cầu ý là không thể cứ muốn là gặp được.

(**) Cường giả vì tôn ý là lấy sức mạnh để quyết định người nào có quyền lực hay địa vị cao đó mà. ^^~

(***) Hữu kinh vô hiểm tức là có gặp chuyện rắc rối hay biến cố nhưng cuối cùng cũng không có gì nguy hiểm.

(****) NPC (non – player character) tức là nhân vật quần chúng. Bạn nào đọc võng du thì chắc không lạ gì từ này nữa ha. ^^~

(*****) Mỹ đồng theo mình nghĩ là đôi mắt đẹp. ^^~

Dư: Mấy cái chú thích là của Aki hết nha!!^0^

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhà Cây Lịch Sự

Tô Bạch từ sau khi tỉnh lại lập tức tự hỏi một vấn đề vô cùng nghiêm túc: làm thế nào để sống sót ở cái thế giới hung tàn này?

Mẹ nó, nguyên chủ của thân thể này chính là bị ngược đi ngược lại ngược cho đến chết a, hu hu hu.

Tô Bạch tham khảo kinh nghiệm xuyên qua của vô số nhà hiền triết, kết hợp với tình huống của bản thân, thận trọng nghiên cứu, giả thiết đủ kiểu, rốt cuộc tìm được một con đường sống: ôm đùi!

Về phần ôm đùi ai, còn phải hỏi sao, đương nhiên chính là đứa con đẻ của Tô Bạch, cái đùi heo của thế giới này, Mộ Thanh Giác.

Mộ Thanh Giác tuy rằng về sau có xu thế dần dần hắc hóa, tính cách lạnh lùng nhưng bản tính không xấu, điểm này thì cứ nhìn việc y trong lúc lưu lạc mà còn muốn cứu giúp người khác là có thể nhận ra. Hơn nữa người này ân oán rõ ràng, có ân tất báo, có thù, um, cũng là tất báo.

Nếu không sau này nam chính cũng sẽ không vì báo đáp ân tình của Lâm Hàn Anh mà cố sức cứu mạng gã.

Một khi đã như vậy, xây dựng cảm tình với nam chính hẳn là không sai, chỉ một câu thôi, đi theo nam chính tất có thịt ăn.

Hiện tại nam chính rốt cuộc đã xuất hiện, còn chủ động yêu cầu Tô Bạch dẫn y đi, cái này tương đương với việc nhật được bùa bảo mệnh, Tô Bạch có thể không vui sao?

Tô Bạch xem xét tư chất của nam chính, quả nhiên giống như trong tiểu thuyết, thuộc tính phong lôi hỏa nguyệt linh căn, tuy nói tư chất hữu hạn, nhưng cũng may nam chính thông minh hơn những người khác, nói vậy ngộ tính cũng sẽ không kém. Huống chi thân là tác giả, Tô Bạch rất rõ ràng, những điều nhìn thấy bây giờ đều là biểu hiện giả, linh căn thật sự của nam chính chỉ là bị áp chế che giấu đi, đợi sau khi y thành niên gặp cơ duyên trùng hợp mới có thể hiển lộ ra ngoài.

Đây chính là lúc thể hiện chỗ tốt của mặt than, mặc kệ nội tâm đang điên cuồng phun tào bình luận như thế nào, bên ngoài vẫn là vẻ lãnh diễm cao quý, tựa như đóa hoa mọc trên núi tuyết Cao Linh, không nhiễm bụi trần, người phạm còn không nhanh chạy tới cúng bái!

Kết quả thí nghiệm không hài lòng, Mộ Thanh Giác có chút thất vọng, trong lòng hoảng hốt, sợ hãi không mang mình theo, hai tay càng thêm dùng sức, cũng không nói gì, chỉ dùng cặp mắt to đen nhánh nhìn Tô Bạch chằm chằm.

Từ từ đã con trai, mau buông tay, quần sắp tuột rồi!

Tô Bạch mặt không chút thay đổi kéo tiểu nam chính xuống, giải thoát quần mình khỏi nguy cơ bị kéo tuột.

Nam chính khần trương nhìn hẳn, sợ hãi nói từ chối, Tô Bạch trong lòng vênh mặt, nam chính thì sao, còn không phải nghe lời lão tử sao, ha ha ha ha.

“Thôi, người theo ta về đi.” Tô Bạch giả bộ đủ rồi mới nhàn nhạt mở miệng.

Hắn vừa dứt lời, nam chính liền lộ ra một nụ cười giống như nhẹ nhàng thở ra, một lát sau lại khôi phục thành bộ dạng mặt không có chút thay đổi nào, tay lại vẫn giữ chặt quần Tô Bạch, giống như sợ Tô Bạch ném y đi.

Nam chính người thích kéo quần người ta đến thế sao!

Ta nên nói không hổ là nam chính ngựa đực văn sao? Kỹ năng kéo quần người khác từ nhỏ đã thành thực → _ →

Lâm Hàn Anh hết nhìn đứa bé quần áo tả tơi lại nhìn Tô Bạch, đôi mắt đứa bé kia hung ác nhìn lại chằm chằm, không hiểu sao lại cảm thấy cảnh tượng này rất quen mắt. Giống như, um, giống như tình cảnh Từ sư thúc chương quân Bách Thú viên với Bánh Bao nhà thúc ấy ở chung với nhau vậy.

Bánh Bao là con mèo Từ sư thúc nuôi, linh thú cấp thấp, lớn lên tròn vo, chỉ biết ngoắc ngoắc cái mặt bánh bao trắng trắng, không có tính công kích gì. Từ sư thúc lại vô cùng yêu quý nó, hầu hạ y như hầu hạ tổ tông. Tính tình con mèo kia cũng không tốt, ai tới gần cũng tỏ ra khó chịu, thường giờ móng vuốt liên tục, chỉ có khi ở bên Từ sư thúc mới dễ bảo, nằm gọn trong lòng ông lộ ra cái bụng mềm mại.

Tô Bạch vừa cẩn thận kéo quần vừa âm thầm đánh giá mấy người phía sau Lâm Hàn Anh, thống nhất mặc y phục đệ tử màu xanh, người đeo trường kiếm, người cầm pháp khí, còn có mấy đứa trẻ đứng sau đang sợ hãi nhìn Tô Bạch, trong mắt là sự hâm mộ kính sợ đơn thuần.

Xem ra đây là mấy đứa trẻ bọn Lâm Hàn Anh tìm được.

Tìm thấy nam chính rồi, Tô Bạch cũng không dây dưa thêm nữa, nói với mọi người: “Vây thôi, ta đi trước, các người theo sau nhớ đừng để lỡ kỳ khảo

hạch.”

Mọi người cung kính nghe theo.

Tô Bạch cúi đầu, gỡ tay nam chính ra nắm lấy trong tay mình, mẹ nó quần lại sắp tuột!

“Theo ta đi đi.”

Bàn tay đang nắm lấy tay mình trắng sáng như ngọc, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay hơi lạnh lại mang theo chút ấm áp làm cho người ta quyến luyến, Mộ Thanh Giác trong lòng run lên, gật đầu.

Kéo Mộ Thanh Giác cùng nhảy lên bảo kiếm, lo y sợ hãi, cũng lo mình thao tác không thuần thục sẽ làm y ngã xuống, Tô Bạch liền nửa ôm đứa trẻ kia ngồi trên bảo kiếm.

Tô Bạch biết nam chính không thích có tiếp xúc thân thể với người khác, đương nhiên ngoại trừ nhóm em gái xinh đẹp. Khoảnh khắc cánh tay hắn chạm vào vai nam chính rõ ràng cảm giác được thân thể đối phương cứng đờ sau đó lại thả lỏng.

Long Uyên kiếm càng bay càng cao, rừng núi sông suối đều được thu vào đáy mắt. Mộ Thanh Giác nhìn xuống mọi thứ bên dưới, nhìn thấy xa xa là con đường mình từng đi, những người mình từng gặp, kẻ từng nhục mạ y, kẻ từng đánh chửi y, lúc này đều giống như những con kiến nhỏ bé phủ phục dưới chân y. Trong lòng y đột nhiên cảm thấy một loại hưng phấn vui vẻ khó có thể ức chế được, đến nỗi thân thể cũng run rẩy, giống như tất cả đều bị y nắm trong tay, y thích loại cảm giác này.

Y nghĩ y đã biết cái bản thân muốn là gì.

“Lạnh?” Tô Bạch cau mày, trong lòng tự trách mình sợ y, bản thân là người tu chân thể chất đặc biệt đương nhiên không sợ rét lạnh, nhưng nam chính hiện tại mới chỉ là đứa bé, bay càng cao nhiệt độ không khí càng thấp, khó trách y cảm thấy lạnh.

Nói xong tìm trong túi đồ ra một chiếc áo khoác lên cho Mộ Thanh Giác. Quần áo hơi lớn, vừa vặn bao kín người y, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, thể nhưng lại đáng yêu ngoài ý muốn.

Hảo mạnh (*), bé trai như vậy, thật muốn sờ một cái a_Q_Q.

Nhìn người kia có hai má óanh nhuận như ngọc, ngũ quan tuần mỹ khó tả, đôi mắt câu hồn nhiếp phách, lông mi dài cong cong, Mộ Thanh Giác ngẩn ra, bị gió lạnh thổi một cái mới giật mình tỉnh lại, ngơ ngác hỏi: “Người tên là gì?”

Tô Bạch âm thầm tròn trắng mắt, tên nhóc con, câu này phải là ta hỏi người mới đúng, tuy rằng ta đã sớm biết tên người rồi.

“Tô Bạch.”

Mộ Thanh Giác gật đầu đem hai chữ này ghi tạc trong lòng, lại nói: “Mộ Thanh Giác, tên của ta.”

Mang mục đích nào đó mà không thể cho ai biết, Tô Bạch không sắp xếp cho nam chính ở ngoại viện mà đưa về chỗ ở của mình. Vô Thượng tông nằm trên núi Chung Tú, vì nguyên chủ thân thể này vô cùng yêu thích việc luyện đan nên hắn ở ngay Hạo Nguyệt Phong gần được sơn nhất.

Sắp xếp cho Mộ Thanh Giác ở phòng bình thường không có ai, Tô Bạch nghĩ tuy mình có Tích Cốc đan, nhưng đứa trẻ này đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu cứ ăn những thứ không dinh dưỡng này thì không ổn.

Cái siêu phẩm thoát tục của tu chân, không ăn ngũ cốc hoa màu, chỉ cần dùng Tích Cốc đan định kỳ là được, cũng chỉ có mấy đứa trẻ được mang về là cần ăn uống.

Tô Bạch bay đến ngoại viện, từ xa nhìn thấy một đám trẻ con tuổi tác không đồng đều đang đứng ở một góc sân, vài đệ tử ngoại viện đang nói chuyện nhìn thấy Tô Bạch đều tiến lại bái kiến.

“Đây chính là những đứa trẻ đem về lần này?”

Đệ tử ngoại viện cung kính xác nhận.

Tô Bạch nhìn lướt qua vài lần, mấy đứa nhỏ đều đã thay quần áo màu xanh thống nhất, đang học theo các đệ tử ngoại viện cúi chào Tô Bạch.

“Hôm nay ta xuống núi mang về một đứa trẻ tên là Mộ Thanh Giác, thêm vào danh sách khảo hạch lần này, người đưa thêm cả chút cơm canh đến chỗ ta.”

Đệ tử kia lập tức vâng lời.

Khi trở lại Hạo Nguyệt Phong thì thấy Mộ Thanh Giác không biết tìm đâu ra miếng giẻ lau, đang loay hoay quét dọn phòng, gian phòng kia bình thường không có ai ở nên khó tránh khỏi không được sạch sẽ, mặt Tô Bạch có chút đỏ lên một cách khả nghi.

Đại khái là cảm giác được có người đi vào, đứa trẻ kia ngừng tay, quay đầu nhìn Tô Bạch, trong mắt là nghi vấn.

Tô Bạch lại trưng ra cái mặt than, đang lúc lúng túng bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, hai đạo đồng mặc áo xanh ngoại viện đi vào, cung kính hành lễ, đặt khay đồ trên tay lên bàn xong liền cáo lui.

Trong khay đặt đồ ăn và hai bộ quần áo màu xanh, Tô Bạch gật đầu nói với Mộ Thanh Giác: “Dùng cơm đi.”

Nói xong liền muốn xoay người rời đi, Mộ Thanh Giác sừng sốt một chút: “Ngươi, ngươi không ăn sao?”

Tô Bạch lắc đầu, rời đi.

Mộ Thanh Giác cắn môi, kỳ thực y biết người tu chân không cần ăn cơm, nhưng không hiểu sao vẫn cứ hỏi ra miệng.

Y tới trước bàn nhỏ, ngồi xuống ăn cơm. Đồ ăn rất bình thường, lại là mỹ vị mà y chưa bao giờ được nếm thử.

Tô Bạch về phòng mình, thuận tay cầm quyển sách, nhàn nhạt lật xem, sự chú ý lại không đặt lên trang sách một chút nào.

Chương môn Vô Thượng tông Minh Tịch chân nhân lúc này đang bế quan, dựa theo tình tiết phát triển trong tiểu thuyết, chỉ sợ là còn rất lâu mới xuất quan. Nhiều năm trước trận chiến với Ma tôn khiến Vô Thượng tông bị tổn thương tới căn cơ, không ít tu sĩ ở Linh Tịch thậm chí là Kết Đan kỳ ngã xuống. Vô Thượng tông tuy là tu chân đại tông đứng đầu Cửu Châu nhưng tổn thất lớn như vậy cũng không chịu nổi, huống chi còn có bọn ma tu luôn âm thầm như hổ rình mồi, nếu không phải như vậy, mấy vị trưởng lão trong tông môn cũng không nóng lòng thăng cấp, hàng năm bế quan.

Nhưng Tô Bạch lại biết, Ma tôn hiện tại cũng là ốc không mang nổi mình ốc, Ma tôn tiền nhiệm của Thiên Ma môn Mộ Liên Thành bị thương trong trận chiến, tà sư của y là Tiêu Lâu thừa dịp đục nước béo cò, cướp lấy ngôi vị Ma tôn, lúc này chỉ sợ còn đang bận xử lý thế lực cũ của Mộ Liên Thành. Dù sao Mộ Liên Thành đã thống lĩnh Thiên Ma môn hơn ngàn năm, thế lực rắc rối, tối thiểu trong mười năm tới tên Tiêu Lâu kia sẽ không có thời gian tìm Vô Thượng tông gây phiền toái, nếu không nam chính cũng khó mà lớn lên một cách bình an.

Ngày hôm sau đệ tử ngoại viện đến dẫn Mộ Thanh Giác đi. Tô Bạch biết, trước khi được tuyển nhận, mấy đứa trẻ đều phải đi nghe quân sự nhắc nhở, giảng giải quy củ và những điều cấm kỵ của Vô Thượng tông, kể cho bọn chúng nghe vài chuyện ở tu chân giới, coi như cho chúng kiến thức nhập môn, cũng giống như bài nói của hiệu trưởng trong ngày khai giảng vậy.

Quân sự ngoại viện kia thấy Mộ Thanh Giác về cùng Tô Bạch, hiểu sai ý, tưởng Tô Bạch coi trọng y, muốn nhận y làm đạo đồng, dù sao nam chính mới hồng răng trắng, vô cùng khiến người ta yêu thích nên khi sắp xếp ký túc xá đã bỏ qua nam chính, sau đó cho người đưa nam chính về.

Tô Bạch không biết gì, còn tưởng có nhiều người được mang về nên thiếu phòng ở, liền vui vẻ chấp nhận.

Vì thế hai người họ liền âm soa dương thác (**) ở chung.

~

(*) Hảo mạnh = thật đáng yêu, thật dễ thương. (“mạnh” là “moe” trong tiếng Nhật đó.^^~)

(**) Âm soa dương thác có nghĩa kiểu như “không biết vì sao lại”, gần như là tình cờ hay trùng hợp đó.^^~

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đông Hoàng Phát Tình

Mấy ngày nay Tô Bạch rất là thích ý, ban ngày đọc sách, buổi tối đi ngủ, thi thoảng đi thăm Mộ Thanh Giác.

Đứa nhỏ này hiểu chuyện lại nhu thuận một cách thần kỳ, làm việc cũng rất biết điều, hai người đều không phải người nói nhiều, ở chung thực ra lại có chút hòa hợp.

“Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh ở đâu?” Nhạc Linh Nhi cầm một đóa không biết là loại gì chạy tới.

Tô Bạch nâng ly trà Mộ Thanh Giác pha, khẽ nhấp một ngụm, đứa trẻ này thật thông minh, mới vài ngày đã học được kỹ thuật pha trà khá tốt.

“Tiểu sư muội, có chuyện gì?” Tô Bạch nhíu mày nhìn Nhạc Linh Nhi, dư quang khỏe mắt lại liếc về phía Mộ Thanh Giác. Nhạc Linh Nhi chính là người thứ nhất trong hậu cung của Mộ Thanh Giác, mười năm sau ở đại sảnh ngoại viện nhất kiến chung tình với nam chính, sau đó giống mấy tình tiết máu gà máu chó trong tiểu thuyết mà theo đuổi y. Tục ngữ nói nam theo đuổi nữ cách cả ngọn núi, nữ theo đuổi nam cách mỗi tầng sa. Nam chính lại là ngựa đực nam không biết tiết tháo, cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, có điều tình huống hiện tại không đúng lắm, sớm như vậy đã gặp nhau, có muốn nhất kiến chung tình cũng không được, trừ khi Nhạc Linh Nhi có sở thích luyện đồng.

“Sur huynh... Ấy, nó là ai vậy? Sur huynh, nó là đạo đồng của huynh sao? Muội chưa thấy nó bao giờ.” Nhạc Linh Nhi nhìn đứa trẻ đứng cạnh sư huynh mình, ôi ôi, đáng yêu ghê, thật muốn sờ một cái.

Tay lặng lẽ duỗi về phía Mộ Thanh Giác...

Đội đã, em gái, mau dừng tay!

“Bộp!” Mộ Thanh Giác đánh cái móng heo kia, hung hăng trừng mắt nhìn Nhạc Linh Nhi, liếc thấy Tô Bạch không tức giận mới tiếp tục pha trà.

Nhạc Linh Nhi tính tình từ nhỏ vốn vô pháp vô thiên, chưa có ai dám đối xử với nàng như vậy, trong lúc nhất thời lại thấy cảm giác này... cũng không tệ lắm!

Cho nên, em gái, kỳ thực người chính là một đứa M đúng không?

Nhạc Linh Nhi xoay vòng bám riết lấy Mộ Thanh Giác, Tô Bạch cảm thấy mắt mình sắp đui rồi, cái nhát kiến chung tình kia đâu, tình chàng ý thiếp cũng lại ở đâu rồi!

Muốn tiếp tục đùa giỡn đứa nhỏ kia mà người ta lại chẳng thêm để ý đến mình, Nhạc Linh Nhi không thấy xấu hổ lại làm nũng Tô Bạch: “Sư huynh, huynh tìm thấy đạo đồng này ở đâu vậy, thật đáng yêu, tặng lại cho muội được không?”

Mộ Thanh Giác nghe xong dừng động tác pha trà, nhìn về phía Tô Bạch.

Nhạc Linh Nhi khi nói cười nhìn vô cùng đáng yêu, Tô Bạch lại rất đáng quý mà chống được dụ hoặc đó, khẽ nhíu mày không dễ nhận ra, hẳn rất không thích cái giọng điệu như xin chó xin mèo về nuôi này của Nhạc Linh Nhi.

“Ồ, vậy muội đừng Nguyệt Hoa kiếm sư phụ cho muội để đổi, thế nào?”

Nguyệt Hoa kiếm là bảo kiếm Minh Tịch chân nhân tặng cho Nhạc Linh Nhi, đáng tiếc bị nàng không cẩn thận làm mất, việc này bị nàng giấu kỹ, chỉ có Tô Bạch biết, giờ nghe sư huynh nhắc tới nó, Nhạc Linh Nhi liền thấy căng thẳng, ngượng ngùng cười nói: “Muội chỉ nói giỡn với sư huynh thôi mà, ha ha ha ha.”

Tô Bạch: ha ha.

Lúc Nhạc Linh Nhi chạy đi còn có chút không vui, lên trừng mắt nhìn Mộ Thanh Giác.

Mộ Thanh Giác và Tô Bạch đều nhìn thấy, lại đều không thêm để ý.

“Sao người không tặng ta cho nó?” Y thấy được, Tô Bạch rất sùng cái “tiểu sư muội” kia, mà mình chỉ là một người xa lạ mới quen biết có vài ngày, thật sự không cần vì mình mà chọc giận nó.

Người là bảo mệnh phù của ta đó, có thể tùy tiện cho người khác sao? Tô Bạch âm thầm trợn trắng mắt, trên mặt lại đầy vẻ nghiêm túc: “Nói vậy, ta có quyền gì mà quyết định cuộc đời người?”

Mộ Thanh Giác trong lòng chấn động, nhìn Tô Bạch nói: “Ta hiểu rồi.”

Ý, đội đã, ta đã nói cái gì, mà người hiểu cái gì vậy? Nam chính quả nhiên là khác với người thường mà, sóng điện não cũng chạy khác hẳn.

Mấy ngày trôi qua như vậy, chớp mắt đã tới kỳ khảo hạch.

Sáng sớm hôm nay, Tô Bạch vừa rửa mặt xong thì nhận được Chi Hạc truyền âm của Thường Đức sư đệ, mời hắn tới ngoại viện núi Bích Hoa.

Vì một số lý do, ngày hôm trước Tô Bạch đã đưa Mộ Thanh Giác về ngoại viện, lúc gần đi hỏi y: “Khảo hạch ngày mai có nắm chắc không?” Mộ Thanh Giác chỉ im lặng, Tô Bạch cũng không thấy cảm xúc của y có chút biến đổi nào.

Mộ Thanh Giác thành thật lắc đầu, lại nói: “Sẽ cố gắng hết sức.” Y muốn trở nên mạnh mẽ, ý niệm này từ lúc y bước chân vào Vô Thượng tông, từ lúc y gặp được Tô Bạch đã ngày càng mãnh liệt.

Nam chính mi thanh mục tú, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng cũng rất đáng yêu. Tô Bạch biết trong lần khảo hạch này thành tích của y sẽ không tốt, không muốn cho y ôm quá nhiều hy vọng, lại không biết mở miệng khuyên giải như thế nào, lông mày hơi cau lại. Mộ Thanh Giác ngẩng đầu thấy thần sắc của hắn, trong lòng âm áp, tuy người này bộ dạng luôn lạnh lùng nhưng đáy lòng vẫn quan tâm tới ta, nếu không những ngày qua đã không chăm sóc ta, hôm nay lại lo lắng cho ta như vậy...

“Là phúc không phải họa, là họa không tránh được.” Tô Bạch ghen nửa ngày mới nhớ tới câu này trong sách giáo khoa Ngữ văn, hy vọng nam chính có thể hiểu được. Đáng tiếc hắn đã quên, nam chính cho dù có trưởng thành sớm thì cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ 7,8 tuổi, lại còn là một đứa trẻ chưa từng đọc sách, hắn vừa nói xong liền thấy y nhíu mày suy tư.

Tô Bạch sau khi suy xét thử xem muốn giải thích câu này một cách rõ ràng thì cần bao nhiêu chữ, yên lặng bỏ ý nghĩ làm giáo sư Ngữ văn trong đầu.

“Người cứ nhớ kỹ đi.”

“Dạ.” Mộ Thanh Giác thật nghe lời nhớ kỹ mấy chữ này, hôm nay chưa hiểu, sau này ắt sẽ hiểu, người này muốn y nhớ kỹ thì hẳn tất có lý do của mình.

Y không biết là, năm tháng sau này, cuộc đời lận đận, đạt được hy vọng, cũng nhiều lần bị đả kích đến tuyệt vọng, thời điểm khổ cực thứ giúp y chống đỡ, đơn giản chính là những lời này, đơn giản chính là người nói với y câu này.

Y không chỉ một lần cảm thấy may mắn bản thân đã nhớ kỹ những lời này, may mắn mình đã gặp được người trước mắt này.

Tô Bạch ngự kiếm bay vào ngoại viện, có rất nhiều đứa trẻ mặc đồng phục đang đứng trên quảng trường, thật quy củ. Phía trước bày mấy chiếc bàn lớn và ghế bành, một nhóm thiếu niên áo trắng hoa văn màu lam đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Tô Bạch đi tới, đoan đoan chính chính đứng đó, phiêu miểu như tiên, bọn sư đệ nhìn thấy cũng ngẩn ngơ, nghĩ rằng đại sư huynh đúng là dễ nhìn a, chẳng trách mấy sư tỷ sư muội vừa thấy đại sư huynh liền đỏ mặt, cũng khó trách, chính mình thấy cũng...

Đang lúc suy nghĩ bậy bạ, Tô Bạch mắt lạnh liếc qua, mọi người đều đỏ mặt hồi lạnh, âm thầm phi nhỏ bản thân, nhìn bao nhiêu năm rồi sao vẫn còn như thế này, nếu để đại sư huynh biết suy nghĩ trong lòng mình còn không bị phạt đi Tư Quá Nhai bể quan sao, lại nói, mấy ngày không thấy đại sư huynh nhưng thật ra uy nghiêm ngày càng tăng lên.

Mấy tên ngu ngốc này nói cũng không nói, đứng nào bỏ cái gì vậy? Tô Bạch khinh bỉ, hừ, nhân loại ngu ngốc!

Thường Đức phục hồi tinh thần lại, mời Tô Bạch lên chủ vị, theo trí nhớ nguyên chủ thì mấy năm nay Minh Tịch chân nhân bế quan, việc này đều do mình phụ trách, hẳn cũng không từ chối làm gì, lật danh sách ra xem, trên đó ghi lại tên các đệ tử ra ngoài du lịch lần này, tên những đứa trẻ được mang về cùng với xuất thân quê quán và tuổi của chúng.

Vì mấy ngày trước Tô Bạch bị bệnh cho nên việc khảo hạch lần này có thêm Thường Đức và một sư đệ khác tên Bạch Phàm phụ trách.

Mắt lạnh quan sát hai người, Thường Đức mày rậm mắt to mặt mũi trung hậu, còn Bạch Phàm thì mặt mày tinh xảo, hai mắt cong cong, giống như em trai nhà bên, rất dễ làm cho người ta sinh hảo cảm.

“Các vị sư đệ vất vả rồi.” Tô Bạch uống một ngụm trà, không chút keo kiệt khen.

Mấy người đều thụ sủng nhược kinh (*), lổ tai Thường Đức lại đỏ lên, he he, lần đầu tiên đại sư huynh khen ta đó nha.

Vì ngăn việc thiên vị làm rối kỷ cương, cũng vì kết hợp tư chất bọn nhỏ thật tốt để dạy dỗ, khảo hạch chia làm ba vòng, thí nghiệm linh căn, tính nhân nại, ngộ tính, thậm chí phẩm đức.

Con đường tu tiên thanh lãnh tịch mịch, nếu tâm không kiên định, phần lớn đều phải bỏ dở giữa chừng.

Linh căn có hay không, trước khi dẫn bọn nhỏ về đã thí nghiệm rồi, đệ tử nội viện chỉ cần kiểm tra lại tỉ mỉ một lần nữa.

Kết quả kiểm tra linh căn không khác so với đệ tử ngoại viện đã bẩm báo.

Sau đó là ngộ tính, cái thứ ngộ tính này mơ hồ huyền ảo, rất khó phân biệt rõ ràng, theo Tô Bạch thí nghiệm này giống như phỏng vấn ở hiện đại, mỗi người lần lượt tiến lên, chọn lấy một tờ giấy, trên giấy viết vài câu trong ‘Thanh Tâm chú’ hoặc là ‘Luyện Khí pháp quyết’, sau đó phát biểu cảm nghĩ hoặc lý giải của bản thân.

Bởi vì tương đối nhiều thí sinh, Tô Bạch chia chúng làm ba đợt. Tô Bạch, Thường Đức, Bạch Phàm ba người đảm nhiệm chủ khảo ba đợt.

Bọn nhỏ xếp thành hàng, đi lên bốc đề, sau đó cung kính đưa cho Tô Bạch.

“Tâm vô ngoại vật, là chỗ chính đạo, có nghĩa là gì?”

Đứa trẻ kia cẩn thận đáp lại, Tô Bạch vừa nghe vừa nói sư đệ ngoại viện viết những thứ nó nói lên giấy.

Bọn nhỏ đều rất thông minh, trả lời cũng sát đề, cho dù không đưa ra câu trả lời thuyết phục thì cũng có thể giải thích một cách độc đáo, lời nói và suy nghĩ của trẻ nhỏ, thiên chân vô tà, vua nào bỏ Tô Bạch thích thú nghĩ nói chuyện với mấy đứa trẻ này thật khiến cho người ta vui vẻ.

Qua hơn nửa canh giờ, một đôi tay tinh tế nhỏ gầy đưa giấy lên, Tô Bạch ngẩng đầu liền thấy đôi mắt sâu thẳm, là Mộ Thanh Giác.

Mặt không chút thay đổi nhận tờ giấy, Tô Bạch nghiêm trang hỏi: “Đại đạo nhấp nhô, cả đời truy tác, có nghĩa là gì?”

“Con đường tu tiên nhấp nhô khó đi, bỏ hết thời gian cả đời theo đuổi.”

“Không hỏi hận?”

Nam chính lắc đầu: “Không hỏi hận.”

Nhìn sự kiên trì và hy vọng trong mắt đứa trẻ kia, Tô Bạch đột nhiên thấy vừa chột dạ vừa đau lòng. Hắn không quên, ở quyển 1 của tiểu thuyết, nam chính ở Vô Thượng tông mười năm, hoàn toàn đều là bị ngược, con đường tu tiên của y lúc này tràn ngập gian khổ và dả kích.

Thí nghiệm cuối cùng là tính nhẫn nại, cái này tương đối biến thái. Núi Bích Hoa có một dãy bậc thang, tên gọi ‘Thang lên trời’, có chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc. Vô Thượng tông xuất thế nhưng cũng nhập thế, nhập thế nhưng không thiệp thế (**). Cư dân dưới núi nếu vững tâm kiên trì, chỉ cần leo hết Thang lên trời này lên tới đài Phi Thăng, Vô Thượng tông sẽ tuyển nhận làm đệ tử hoặc thỏa mãn một nguyện vọng của họ.

Cũng có không ít phạm phu tục tử động tâm đến thử, hoặc vì danh, hoặc vì lợi, nhưng tâm tư bất chính khó mà vượt qua, đều bỏ dở giữa chừng. Đứng nên xem thường Thang lên trời này, chớ nghĩ nó có tên tục, đối với người phạm thậm chí là tu sĩ có đẳng cấp cũng là một khảo nghiệm rất lớn. Ngay cả Tô Bạch cũng không dám tùy tiện đi thử, không nói những thứ khác, gần một vạn bậc thang cũng đủ khiến cho người ta phát điên, huống chi đường núi gập ghềnh, bậc thang dốc đứng, hơn nữa ven đường còn có các loại cấm chế, không thể nghỉ ngơi đều làm cho cửa ải này càng thêm gian nan.

~

(*) Thụ sủng nhược kinh có nghĩa được sủng ái mà kinh sợ, đọc mấy đam cổ trang chắc cụm từ này quen quá rồi ha. ^^~

(**) Xuất thế nhưng cũng nhập thế, nhập thế nhưng không thiệp thế: cái này theo mình nghĩ là ra khỏi thế tục nhưng vẫn có kết nối với thế tục, có kết nối với thế tục nhưng không can dự vào việc của thế tục. Mấy cụm từ trong cổ phong văn khó hiểu ghê. TvT~

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Long Thú Tôn Quý

Tô Bạch xem thử trong ký ức của nguyên chủ thân thể này thì phát hiện kỳ khảo hạch trước chỉ có một phần ba số thí sinh thành công, đây cũng là nhờ Vô Thượng tông dẫn linh khí vào trong com canh thường ngày cho chúng tắm bổ thân thể.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch có chút lo lắng mà bản thân cũng không nhận ra, quét mắt qua đám người để tìm nam chính, Mộ Thanh Giác phát hiện Tô Bạch đang nhìn y, hơi cười cười.

Ặc, lại còn tự tin.

Bọn nhỏ được đưa xuống chân núi, đệ tử ngoại viện dặn chúng vài câu rồi đi, quãng đường còn lại phải dựa vào chính bản thân mình.

Mấy người Tô Bạch ngồi nguyên tại chỗ, trên chiếc bàn trước mặt đặt một tấm gương đồng đang chiếu hình ảnh của các thí sinh.

Chắc chắn, cái gương này vừa cao vừa to, còn tốt hơn cả camera. Trong lòng Tô Bạch thầm khen ngợi.

Không thể trông thấy bậc thang cuối cùng nằm ở đâu, bọn nhỏ đều lộ ra biểu tình khó khăn, mấy đứa có xuất thân tốt, gia thế phú quý lại càng không muốn trải qua thứ khổ ải này.

“Nhiều bậc thang như vậy, bao giờ mới đi hết được?” Một đứa mập ú kêu la, “Đây không phải là cố ý làm khó chúng ta hay sao?”

Cô bé mặt tròn tròn bên cạnh ôn nhu khuyên: “Thì vốn là khảo nghiệm mà, đương nhiên sẽ không quá đơn giản.”

Nhóc mập bị phản bác, thấy thật mất mặt, vỗ vỗ túi tiền đeo bên thắt lưng nức ních mồm: “Khảo nghiệm gì chứ, trả thù lao không được sao, cha ta đã tính kỹ việc dứt lốt, bọn họ nhất định sẽ cho ta qua phần thi này.”

Cô bé ngây thơ bĩu môi, hiển nhiên không đồng ý với nó nhưng chẳng muốn cãi lại nữa.

Một cô bé mặt trái xoan có đôi mắt xé không phục “xì” một tiếng, nói lớn: “Trịnh Tiễn, sao ngươi dằn quá vậy, chỗ này là Vô Thượng tông chứ không phải nhà ngươi, lời cha ngươi nói có tác dụng gì chứ.” Sau đó quay qua cười với cô bé mặt tròn: “Ta là Điền Doanh Doanh, ngươi tên là gì? Chúng ta cùng nhau đi đi.”

Cô bé mặt tròn ngượng ngùng cười: “Được, ta, ta là Hà Thanh.”

Hai cô bé cười nói đi cùng nhau, chẳng mấy chốc đã thân, mặc kệ Trịnh Tiễn đang la hét phía sau.

Mộ Thanh Giác lạnh lùng liếc qua Trịnh Tiễn, chỉ cảm thấy đối phương làm cho người ta vô cùng chán ghét. Tiểu nam chính cởi áo ngoài, lấy hai tay áo buộc chắc vào thắt lưng. Trước kia lưu lạc y cũng từng đi qua rất nhiều đường núi, hiểu rõ làm thế nào để ít mất sức hơn. Mộ Thanh Giác biết đoạn đường này tuyệt đối sẽ không ngắn, muốn đi hết bắt buộc phải giữ thể lực, nếu ngay từ đầu chỉ biết cắm đầu đi lên, chỉ sợ là không đi được bao xa, bởi vậy phải giữ tốc độ không nhanh không chậm, từ từ leo lên.

Gương đồng không chỉ chiếu rõ từng động tác của bọn nhỏ mà cả âm thanh cũng rõ mồn một. Tô Bạch trong lòng buồn cười, xem ra hồi lộ gì đó đã trở thành truyền thống rồi, lịch sử lâu đời a, nhưng mà, không cần biết người là ai, đến địa bàn của lão tử thì phải nghe lời lão tử!

Ban đầu mấy đứa trẻ còn nói nói cười cười, lạc quan một cách mù quáng. Đi thêm một đoạn dài vẫn thấy toàn là bậc thang, dần dần có người cười không nổi. Thêm một lúc nữa có người bắt đầu oán giận, có người bắt đầu có ý từ bỏ chỉ còn ít ỏi mấy đứa trẻ cố chịu đựng đi tiếp. Còn về Trịnh Tiền béo ú kia, nó đã sớm nằm trên mặt đất rầm rì than, nói gì cũng không chịu đi tiếp.

Thế nhưng hai cô bé kia vẫn đang tiếp tục đi, từ đầu tới cuối không hề nói câu nản lòng nào khiến Tô Bạch phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Cơ mà Điền Doanh Doanh và Hà Thanh, đây không phải là hai nhân vật quan trọng trong hậu cung của nam chính sao?

Nam chính chẳng nói lời nào chỉ vui đầu bước đi, lúc đầu còn bị những người khác bỏ xa một đoạn, càng về sau lại dần dần vượt qua mọi người.

Tô Bạch vừa xem vừa thấy trong lòng chưa xót, hẳn biết đứa trẻ này kiên trì và nỗ lực, nhưng kết quả chỉ sợ không thể để cho y như nguyện, bởi vì trong tiểu thuyết, nam chính cũng là như vậy, cuối cùng vẫn bị ném cho một gã tu sĩ tầm thường ở ngoại viện dạy dỗ cùng mấy đứa nhỏ khác. Tô Bạch tuy là đại sư huynh, nhận hết sùng ái, nhưng dù sao hẳn cũng không phải chương môn của Vô Thượng tông, mà cho dù biểu hiện của nam chính có tốt như thế nào cũng không bù đắp được khuyết điểm về linh căn.

Kết quả cũng đã sớm được quyết định, ngoại trừ một đứa có đơn hệ thủy linh căn, những người còn lại sợ rằng đều không được vào nội viện. Tô Bạch nhớ kỹ đứa bé đó tên Diệp Trà, mà đệ tử ngoại viện đưa nó về tuy không được vào nội viện nhưng cũng được Minh Tịch chân nhân khen ngợi một bộ công pháp, vẫn là thập phân may mắn.

Nội viện ngoại viện, chỉ khác một chữ, đãi ngộ lại khác nhau một trời một vực, nếu không đệ tử ngoại viện cũng không cố gắng tìm mọi cách được vào nội viện.

Tâm tư Tô Bạch rối rắm, trên mặt lại không có biểu hiện gì lớn. Bạch Phàm ngồi bên trái lên nhìn Tô Bạch, mặt mày cong cong mang ý cười.

Tô Bạch lơ đãng nhìn lại, hơi sững sốt một chút, nghi ngờ hỏi: “Người cười cái gì?”

“Không có gì.” Tuy nói vậy nhưng ánh mắt vẫn cứ đặt trên người Tô Bạch.

“Đại sư huynh, huynh thấy mấy đứa trẻ này như thế nào?” Bạch Phàm tùy ý hỏi.

Đôi mày thanh tú chau lại, Tô Bạch ăn ngay nói thật: “Cũng không tệ.”

Tương hẳn không hài lòng với tư chất của bọn nhỏ, Bạch Phàm nhanh chóng nói sang chuyện khác: “À đúng rồi, đại sư huynh, sư phụ cũng sắp xuất quan rồi nhỉ?”

Tô Bạch quái dị liếc y một cái, Minh Tịch chân nhân xuất quan sao người vui quá vậy, thật là thầy trò tình thâm, “Trong hai ngày nữa.” Chính xác hơn là sáng sớm mai.

“Ồ.” Bạch Phàm ứng tiếng đáp lại, vò đầu bứt tai muốn kiếm chủ đề nói chuyện, khó khăn lắm mới có cơ hội ở chung với đại sư huynh, không thể lãng phí một cách vô ích như vậy.

Tô Bạch không biết tâm tư của y, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đang đặt ở hình ảnh trong gương đồng. Trên bậc thang dài không ngừng có người bỏ cuộc, nằm trên đường, ngã trên mặt đất. Có hai bóng dáng nhỏ gầy đang dẫn đầu, một là nam chính Mộ Thanh Giác, còn lại là một cậu bé 7,8 tuổi cao cao trắng trắng trên đầu gài trâm bạch ngọc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng đã đi một đoạn đường dài, đến mờ sáng ngày hôm sau, trên bậc thang chỉ còn lại hơn nửa thí sinh.

Mệt mỏi quá, mệt hơn bất cứ lần nào trước đây, Mộ Thanh Giác cắn chặt răng, lau mồ hôi trên mặt, hai chân nặng tựa ngàn cân, trong bụng cũng rỗng tuếch.

Ngay lúc này thì chuyện kỳ quái lại xảy ra. Mấy đứa trẻ xung quanh bỗng nhiên ngừng bước, đứa thì hoảng hốt đứa thì tươi cười, không thì mất lại đại ra, mặt mũi đầy vẻ sợ hãi.

Ảo trận bị kích hoạt...

“Là ảo trận.” Thanh âm non nớt vang lên giải đáp nghi hoặc của Mộ Thanh Giác.

“...Có thể khiến cho con người sinh ra ảo giác, đồng thời đắm chìm trong đó, ngoại trừ người có ý chí kiên định.” Cậu bé gài trâm bạch ngọc, một thân quý khí vừa tiếp tục đi vừa nói.

Mộ Thanh Giác biết người này, đơn hệ thủy linh căn, đứa trẻ có tư chất tốt nhất trong cả nhóm.

Thu hồi ánh mắt, Mộ Thanh Giác không nói gì, đang định bước tiếp thì nghe thấy cô bé gằn y nhất kêu lên sợ hãi.

Là cô bé Điền Doanh Doanh kia, hình như thấy chuyện gì đó rất kinh khủng trong ảo cảnh, thân thể lung lay, mắt thấy sẽ từ bậc thang lăn xuống dưới. Mộ Thanh Giác vốn dự định không để ý tới, nhưng không hiểu sao thấy ánh mắt nàng, hành động đã trước suy nghĩ mà kéo nàng lại.

Cô bé ngã xuống, ngay cả Mộ Thanh Giác cũng bị liên lụy.

Mộ Thanh Giác nhũn mảy, thảm hận bản thân lắm chuyện, vừa nghi hoặc tại sao mình phải cứu cô ta, một người không quen không biết.

Điền Doanh Doanh bị ngã tỉnh lại, chớp mắt liền hiểu rõ, nói lời cảm ơn.

“Không cần.” Làm trẻ không ít thời gian, Mộ Thanh Giác thực sự không muốn nhiều lời với cô ta nữa, lập tức đứng dậy đi tiếp.

“Doanh Doanh, người không sao chứ?” Hà Thanh tiến lại hỏi.

Điền Doanh Doanh lắc đầu, kéo Hà Thanh cùng đi sau Mộ Thanh Giác.

Bóng tối dần dần buông xuống, trên núi bắt đầu có gió lạnh, đến nỗi mấy đứa bé đều run run, đứng thẳng không nổi.

“Còn dài nữa không?” Tô Bạch nhìn khuôn mặt bọn nhỏ trắng bệch, có chút không đành lòng, nếu như ở xã hội hiện đại, mấy đứa trẻ này cũng chỉ vừa đến tuổi đi học tiểu học, thế nhưng ở đây lại phải làm tất cả những việc này.

Bạch Phàm xem xét một chút, nói: “Còn lại một ngàn lẻ một bậc thừa sư huynh.”

Vẫn còn một ngàn lẻ một bậc cơ, Tô Bạch tự trách, bản thân có tính là đang gián tiếp ngược đãi nhi đồng không a?

Lại qua ba canh giờ, trên núi còn lại không đến mười đứa trẻ. Mấy đứa còn lại đã bỏ cuộc sẽ được đón về.

Mà điều này cũng có nghĩa chúng mất tư cách trở thành đệ tử chính thức, chỉ có thể trở thành đạo đồng hoặc là đệ tử trên danh nghĩa.

Bóng đêm dày đặc, bậc thang lại được làm phép sáng như ban ngày, mọi cử động của Mộ Thanh Giác đều được Tô Bạch thu hết vào mắt, đến cuối cùng, Tô Bạch thậm chí sinh lòng kính trọng, âm thầm cổ vũ y cố lên.

Chỉ còn năm trăm bậc...

Sắc mặt Mộ Thanh Giác càng ngày càng trắng, ngay cả đứa bé Diệp Trà kia cũng mất hết quý khí ưu nhã, cả người chật vật. Hai cô bé chuệch choạng sau lưng họ, cắn răng kiên trì tiếp tục bước. Hà Thanh hiểu chuyện kiếm mấy cành cây chia ra cho mấy người dùng làm gậy chống.

Lúc này chẳng ai có tâm trạng nói đùa, mấy người Tô Bạch cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng, im lặng theo dõi.

Bóng đêm từ từ rút lui, không trung kéo ra mấy vệt ánh sáng lơ lửng, phía xa xa như nhuộm đỏ ánh bình minh.

Đột nhiên trên núi Chung Tú hiện ra ánh sáng, như trời giáng sấm sét, cuồng phong từng trận, ầm chứa uy áp mạnh mẽ.

Bạch Phàm, Thường Đức đầu tiên là cả kinh sau đó lộ ra thần sắc vui mừng, hét lớn: “Là sư phụ, sư phụ xuất quan!”

Tiếng sấm nhỏ dần, mây đen kéo đi, một giọng cười sang sảng truyền lại, một người mặc bạch y ngự kiếm bay đến.

“Sư phụ!”

“Tham kiến chương môn!”

Mọi người đều vừa mừng vừa sợ, có vẻ sư phụ đã đột phá đến Kim Đan kỳ, phải biết rằng, trên toàn bộ đại lục Cửu Châu, số lượng Kim Đan tu sĩ cũng chỉ có mười mấy người thôi. Mà Minh Tịch chân nhân lần này độ kiếp thành công không thể nghi ngờ khiến cả Vô Thượng tông khôì phục nguyên khí.

Người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, Minh Tịch chân nhân cũng mang sắc mặt vui mừng, hoà ái quan sát những người bên dưới.

Dư: Thanks các bạn đã ủng hộ Du nha^^

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nguy Cơ Tới Gần

“Thanh Hoan.”

Tô Bạch sững sốt, nhanh chóng bước lên.

Thanh Hoan là đạo danh Minh Tịch chân nhân đặt cho hắn. Năm đó Tô Bạch vốn là cô nhi, Minh Tịch thương hại hắn còn nhỏ đã hiểu chuyện nên đưa về Vô Thượng tông.

“Có đệ tử.”

Minh Tịch chân nhân nhíu mày, đặt tay lên lưng Tô Bạch thử vận chuyển chân khí một vòng, lo lắng nói: “Chân khí trong cơ thể ngươi hình như có dấu hiệu hỗn loạn, đây là vì sao?”

Tô Bạch biết không thể giấu nổi ý, thành thành thật thật bán đứng Nhạc Linh Nhi, nghĩ rằng, xin lỗi, sư muội, đạo hữu chết bản đạo mới không phải chết a.

“Hò nháo!” Minh Tịch chân nhân vừa sợ vừa giận, nhìn thấy bộ dạng kính cẩn hữu lễ của đệ tử mà mình coi trọng nhất lại không đành lòng phát giận với hắn: “Linh Nhi không hiểu chuyện như vậy, vì sư phải quản giáo nó thật chặt mới được.”

Tô Bạch yên lặng thấp một ngọn nến cho Nhạc Linh Nhi.

“Ngươi uống cái này đi.” Minh Tịch chân nhân lấy ra viên đan dược, Tô Bạch nhận lấy, nghe lời nuốt xuống, nháy mắt cảm thấy sự khó chịu ở ngực đã giảm bớt rất nhiều, trong lòng cảm động, càng thêm tôn kính Minh Tịch chân nhân.

Bạch Phàm quan tâm nhìn Tô Bạch, thấy sắc mặt hắn hồng nhuận trở lại mới yên tâm, bẩm báo chi tiết tình hình khảo hạch lần này với Minh Tịch chân nhân.

Minh Tịch nghe nói mấy đứa trẻ sắp leo hết Thang lên trời liền mang theo vài đệ tử thân cận bay tới đài Phi Thăng.

Mọi người lặng lẽ cùng đợi, ánh mặt trời dần dần trải khắp nơi, trời đã sáng.

Người thứ nhất đi lên đài Phi Thăng là Diệp Trà.

Mộ Thanh Giác theo sát phía sau, mặt hai người đều đầy mồ hôi, tất cả quần áo đều ướt đẫm, sắc mặt trắng như tờ giấy, thế nhưng vẫn cung kính hành lễ với những người trên đài Phi Thăng.

Qua thời gian hai ly trà, Điền Doanh Doanh và Hà Thanh đi nhau tới, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Minh Tịch chân nhân vuốt râu cười: “Khôn tẻ không tẻ, tâm tính kiên định.” Sau đó hỏi: “Ai là Diệp Trà?”

Diệp Trà đứng lên: “Đệ tử Diệp Trà.”

“Ngươi lại đây.”

Diệp Trà đi tới, Minh Tịch nắm lấy cổ tay nó, ý cười trên mặt càng sâu: “Tốt lắm, quả nhiên là thủy hệ đơn linh căn.” Nhìn một hồi lại hỏi: “Ngươi có nguyện bái ta làm sư phụ không?”

Diệp Trà mừng rỡ, quỳ xuống dập đầu Minh Tịch chân nhân đỡ nó đứng dậy.

Mộ Thanh Giác ở một bên lặng lẽ nhìn, trong mắt có hâm mộ nhưng không đổ kị. Minh Tịch chân nhân gọi ý: “Hài tử, ngươi lại đây.”

Ánh mắt Mộ Thanh Giác chợt sáng ngời, Minh Tịch xem xét một chút, tiếc nuối nói: “Đáng tiếc...”

Ánh mắt nam chính âm thầm đi, cắn môi, hai tay nắm chặt, chỉ thấy trong lòng tuyệt vọng, đau đớn trên người bị phóng đại lên vô hạn, thiếu chút nữa ngất đi, trong đầu có mấy câu nói xoay quanh, ta cố gắng như vậy để được gì đây? Đến cuối cùng cũng không phải vẫn thất bại sao? Ta lại vì cái gì mà tiếp tục kiên trì đây?

Tâm tư đang hoảng hốt, đột nhiên ánh mắt chạm đến một đôi mắt trong suốt, vốn là thanh lãnh không một gợn sóng nay lại chứa lo lắng nhẹ nhàng, chủ nhân của đôi mắt ấy vẫn luôn nhìn mình. Mộ Thanh Giác giật mình, nội tâm ngũ vị tạp trần, dù thế nào vẫn có người quan tâm đến ta không phải sao?

Lại nói, Mộ Thanh Giác, hắn mang ngươi tới đây, quan tâm ngươi như vậy, chẳng lẽ là để nhìn ngươi trở thành một người nhu nhược? Chỉ mới một chút thất vọng như vậy mà ngươi đã muốn bỏ cuộc sao?

Nghĩ thông suốt, trong lòng Mộ Thanh Giác càng thêm kiên định, yên lặng liếc nhìn Tô Bạch một cái, cúi đầu lui ra.

Tô Bạch tuy đã sớm biết kết quả sẽ như vậy nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, hỏi: “Sư phụ, không biết nên sắp xếp mấy đứa trẻ này như thế nào ạ?”

Minh Tịch hí híp mắt, cười nguy hiểm: “Giao cho Minh Thành sư đệ dạy dỗ đi.”

Ta biết mà! Cái tên tửu quỷ Minh Thành kia làm sao có khả năng tận tâm dạy dỗ bọn nhỏ, dạy chúng uống rượu chắc?

Ngẩng đầu nhìn thấy đại đệ tử của mình cau mày, không biết đang suy nghĩ điều gì, Minh Tịch cười đến ý vị thâm trường: “Được rồi, con người Minh Thành tuy có chút hồ nháo nhưng vẫn đủ bản lĩnh làm sư phụ mấy đứa trẻ này, ta cũng mệt rồi, tất cả trở về nghỉ ngơi đi.”

Minh Tịch vỗ hông chạy lấy người, ném hết cục diện rồi rảo lại cho Tô Bạch, hần bắt đắc dĩ nói với Thường Đức: “Thường Đức sư đệ, phiền người đưa Diệp Trà sư đệ về.”

Thường Đức dẫn Diệp Trà đi.

Tô Bạch và Bạch Phàm cùng đưa ba người Mộ Thanh Giác ra ngoại viện, đến nơi ở của Minh Thành.

Vừa tới gần, mùi rượu bốc lên tận trời xông đến khiến Tô Bạch suýt nữa thì nôn ra, cau mày.

Bạch Phàm nhìn thần sắc hần, tiến lên gõ cửa: “Minh Thành sư thúc, Minh Thành sư thúc?”

“Ôi, ai thế?” Thanh âm mơ hồ không rõ truyền ra.

Bạch Phàm nói lại ý của Minh Tịch chân nhân, người kia rất là không kiên nhẫn nói: “Sao lại đưa người đến chỗ ta, thật là!”

Tuy nói vậy nhưng rốt cuộc cũng xuống giường mở cửa, y quan không chỉnh, tóc tai hỗn độn, mùi rượu nồng nặc khắp người.

Cái tên giống y tửu quỷ này thật sự có thể làm thầy giáo sao?

Minh Thành híp mắt, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, nhủ mày đánh giá ba người Mộ Thanh Giác, ánh mắt thẳng thừng, dọa tiểu cô nương Hà Thanh mặt mũi trắng bệch. Tô Bạch ho nhẹ một tiếng, bất động thanh sắc ngăn trở ánh mắt của gã.

Người nọ đưa ánh mắt lại trên người Tô Bạch, cười cười: “Thì ra là Thanh Hoan sư đệ a, nhiều ngày không gặp, sư đệ ngày càng có tiên tư phiêu dật.” Ngửi khí cực kỳ không đúng đắn.

Lời vừa thốt ra, trong lòng Tô Bạch lại càng ghê tởm, đưa ba đứa trẻ vào tay tên này thật sự sẽ không có vấn đề gì sao!

Bạch Phàm lại tức đỏ cả mặt, kéo tay áo Tô Bạch nói: “Sư huynh, chúng ta đi!”

Tô Bạch biết nguyên chủ thân thể này coi Bạch Phàm là đệ đệ, chăm sóc rất nhiều, bởi vậy Bạch Phàm rất kính trọng vị đại sư huynh của mình. Thấy y bảo vệ mình như vậy, trong lòng Tô Bạch ấm áp, nhưng vẫn giữ tay y lắc đầu, ý bảo y an tâm đứng lại một chút.

Hai người không ai chú ý tới Mộ Thanh Giác ngẩng đầu đem ánh mắt sắc bén liếc Minh Thành một cái, rất nhanh sau đó lại thành thành thật thật cúi đầu, hết thấy giống như chưa từng xảy ra.

Chỉ có Minh Thành đứng đối diện thấy được rõ ràng, trong mắt lại mang ý cười, ý vị thâm trường nói: “Có chút thú vị, trở về nói với sư phụ các người, đồ đệ này ta nhận.”

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, nói với ba đứa trẻ: “Đây chính là sư phụ của các người sau này, nhớ lấy tôn sư trọng đạo, chăm chỉ học tập.”

“Dạ.”

Xoay người rồi đi, lại đột nhiên cảm thấy quần căng ra, gạt chân, không tránh được, lại dùng lực, vẫn không ra được.

Cảm giác quen thuộc này...

Mẹ nó, ngàn vạn đừng nói là...

Nam chính, sắp tuột nữa đó!

Nam chính nhìn Tô Bạch, muốn nói lại thôi, giống như không biết nên nói gì.

Tô Bạch nghĩ nghĩ, nói với nam chính: “Mười năm sau tại đại sảnh nội viện, ba người đứng đầu có thể vào nội viện.”

Cho nên người vẫn có cơ hội gia nhập nội viện, đừng kéo quần ta nữa, sẽ tuột đó. Q_Q

Ánh mắt nam chính nháy mắt bừng sáng, nghiêm túc nói: “Ta đáp ứng người.”

Người đã cho rằng ta có thể làm được, sao ta có thể phụ sự kỳ vọng của người?

Emma, sao lại thế này, nam chính lại nào bỏ ra cái gì rồi?

Aizz, rồi rầm ghê, thương tâm ghê, không cùng một tuyến thần kinh làm sao hiểu đây?

Tô Bạch ôm cõilòng đau thương rồi đi.

Thời gian này ngao kiều thụ dùng một tần suất cố định, không nhanh không chậm làm việc. Xuân hạ thu đông vội vàng đi qua, lá cây Lưu Ly sau núi từ xanh ngả vàng, từ vàng lại chuyển xanh, chớp mắt, đã là vài năm sau.

Núi cao sừng sững, mây trắng mờ ảo.

Trong Bách Thảo viên, thiếu niên phong thái tiên nhân khom lưng tưới nước cho linh thảo, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn triển khai pháp quyết, nước không ngừng chảy ra, nước chứa linh khí vừa rơi xuống đã nhanh chóng bị hấp thụ, linh thảo uống no nước phát ra tiếng cười như trẻ nhỏ.

Nhìn nhìn, trong lòng Tô Bạch sung sướng, đời trước khi vẫn còn là một trạch nam, hắn cũng rất thích trồng hoa cỏ, đến nơi này rồi vẫn không hề thay đổi.

Thiếu niên áo trắng tóc đen, tuấn mỹ vô cùng, mặc dù khuôn mặt thanh lãnh nhưng khóe mắt chân mày lại chứa một sự ôn nhuận nhẹ nhàng.

Hắn chuyên tâm làm, hồn nhiên không phát hiện cách đó không xa có người lẳng lẳng đứng nhìn hắn, thật lâu.

Tưới nước cho linh thảo xong, Tô Bạch đứng thẳng dậy, lẳng lẳng nhìn một hồi.

Lấy khăn tay trong áo ra, vừa định lau mồ hôi thì thấy một bàn tay lớn có mấy vết chai đuổi ra, khẽ lấy chiếc khăn, không nói được một lời mà lau giúp hắn.

Về mặt nghiêm túc, động tác thật cẩn thận.

Tô Bạch ngơ ngác nhìn thân hình cao lớn của người nọ, trong lòng oán thầm, con trai người rót cuộc ăn cái thứ gì kích thích lớn lên hả, mới có vài năm liền cao như vậy?

Người nọ đem khuôn mặt bạch ngọc tinh xảo kia lau thật sạch sẽ, sau đó cũng không trả lại khăn tay cho Tô Bạch mà cất vào trong ngực áo mình.

Ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng cương nghị cười với Tô Bạch, thanh âm từ tính dễ nghe: “Sur huynh.”

Sur huynh...

Sur...huynh...

Mẹ nó, quả thực là phạm quy a, không biết lão tử bị nhan không và thanh không cùng lúc sao, quả thực không cho ta một con đường sống mà.

“Xuất quan từ khi nào?” Rõ ràng tiểu tử này còn một khoảng thời gian nữa mới có thể xuất quan a, sao lại sớm vậy.

Mộ Thanh Giác cụp mi mắt: “Đêm qua.”

Tô Bạch gật gật đầu, biết trong lòng y nhất định lại khó chịu vì tu vi không hề tăng tiến, nhưng trời sinh bản thân ăn nói vụng về, nhất thời không biết an ủi y như thế nào, đành phải nhẹ nhàng nói: “Đừng vội, nhất định sẽ có biện pháp.”

Mộ Thanh Giác cúi đầu, hai bàn tay to lớn ầm ập nắm chặt tay Tô Bạch, cũng không nói gì.

Đứa nhỏ này sao lại ưu tư nữa rồi, aizz, cũng khó trách, yêu cầu của nam chính dường như rất cao, tu luyện lại khắc khổ cần cù, thế nhưng tư chất bản thân lại có hạn, cho đến bây giờ vẫn đang ở Luyện Khí tầng năm trì trệ không tiến. Điền Doanh Doanh và Hà Thanh vài ngày trước đã đột phá Luyện Khí tầng thứ tám, nam chính có thể không nóng lòng khó chịu sao?

Còn một năm nữa là tới kỳ thi ở ngoại viện, nếu nam chính vẫn không đột phá thì một chút hy vọng cũng không có.

Cơ mà, Tô Bạch nhớ rõ, thời điểm này bàn tay vàng thứ nhất của nam chính hắn là nên xuất hiện rồi, sao vẫn chưa có động tĩnh gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch lại âm thầm tính toán...

Nam chính kéo Tô Bạch ra khỏi Bách Thảo viên, Tô Bạch đang tập trung suy nghĩ, cũng thành thật đi theo y. Mộ Thanh Giác quay đầu nhìn, ánh mắt ầm ập, trong lòng vừa chua xót vừa cảm động, lại ề ảm ngọt ngào, còn có một cảm xúc xa lạ không biết tên.

Nhớ lại từ khi quen biết Tô Bạch đã vài năm, bất cứ khi nào, bất cứ nơi nào, không cần biết gặp phải khó khăn gì, chỉ cần quay đầu lại, Sur huynh vẫn luôn đứng phía sau mình. Cảm giác này, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bị Thương Trúng Độc

Hai người đi dọc theo đường núi, Tô Bạch phục hồi tinh thần lại, tò mò: “Đây là đi đâu vậy?”

Mộ Thanh Giác quay đầu mỉm cười: “Đương nhiên là về chỗ sư huynh.”

Đến Hạo Nguyệt Phong, Mộ Thanh Giác lập tức kéo Tô Bạch vào hậu viện. Đại khái là do kiếp trước từng ở nhà bà ngoại tại nông thôn một thời gian nên Tô Bạch luôn muốn có một cái sân, trước kia ở xã hội hiện đại tắc đất tắc vàng, thật sự không mua nổi nên đành thôi. Hiện tại có cơ hội, không cần phải ủy khuất bản thân mình, dùng pháp thuật lấy dây leo và thân trúc làm thành hàng rào vây quanh một tiểu viện, trong viện trồng mấy cây tiên thảo, rất lịch sự tao nhã.

Bên trong hậu viện lại là một mảnh rừng trúc kéo dài, gió thổi lay động, lá xanh đung đưa. Tô Bạch thích sự thanh tịnh, bày một chiếc bàn cùng mấy chiếc ghế đá trong rừng trúc, lúc nhàn rỗi ở trong rừng pha trà nấu rượu, đọc sách chơi đùa.

Mộ Thanh Giác quen thuộc đi đến bên cạnh bàn đá, nhìn cuốn pháp quyết tu hành trên bàn, mắt mang ý cười: “Sư huynh vẫn chăm chỉ như vậy.”

“Tiêu khiển thôi.” Tô Bạch phát tay áo ngồi xuống, buông mắt sửa lại vạt áo.

Mẹ nó, quần áo tầng tầng lớp lớp phiền chết đi được, y như gói bánh chưng, đi đường hơi chút là vấp ngã.

Mộ Thanh Giác đến bên chân hán, ngồi xuống, hai tay linh hoạt nhẹ nhàng chỉnh lý góc áo.

Tô Bạch sừng sốt, trong đầu không hiểu sao lại nhớ đến một câu ở kiếp trước: nếu một người đàn ông nguyện ý ngồi xuống thắt dây giày cho bạn, vậy chứng tỏ người đó thật sự yêu bạn.

Phi! Nào bỏ cái gì vậy không biết.

Chỉnh xong, Mộ Thanh Giác đứng lên nhìn Tô Bạch, dường như rất hài lòng nở nụ cười, ngồi xuống cạnh hán, lấy dụng cụ pha trà ra, đọc chú ngữ rửa sạch rồi đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch lấy ấm bạch ngọc ra rót nước vào chén, trong không khí phiêu đảng từng luồng linh khí như có như không.

“Ấm bạch ngọc này quả nhiên phi phạm, chương môn sư bá quả thực rất coi trọng huynh mới có thể tặng nó cho huynh.”

“Tục vật thôi.” So sánh với những bảo bối của người sau này thì thật không đáng nhắc tới.

Mộ Thanh Giác rót nước sôi vào ly trà sứ men xanh, sau khi chén nóng thì lấy một ít lá trà cho vào, lá trà xanh biếc từ từ sậm màu, nước chậm rãi ngấm màu vàng nhạt, hơi nước mờ ảo quyện với hương trà bay lên từng đợt từng đợt.

Thơm thật, không hổ là Bích Loa Xuân.

Mộ Thanh Giác đặt một ly trước mặt Tô Bạch. Hán nhận lấy nhấp một ngụm nhỏ, vài năm tới thế giới này, hán cũng luyện thành thói quen tốt là uống trà.

Gió thổi hương trà tứ phía, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, giờ khắc này tâm tình bình thản, không màng năm tháng.

Nhìn sư huynh hít một hơi, vẻ mặt thả lỏng, tâm tình Mộ Thanh Giác đang tới tầm nhảy mắt liền biến mất, miệng không tự giác nói: “Tuy nói người tu chân tình cảm cùng dục vọng đều đậm nhạt, nhưng cũng không cần thanh lãnh như vậy, sư huynh nên cười nhiều một chút.”

Cười? Tô Bạch nhất thời giật mình, nước trà ngọt ngào nhẹ nhàng trước mắt giống như biến thành một tấm gương, từng cảnh tượng như cuốn phim nhanh được chiếu lại, ký ức tưởng như đã quên, hóa ra chỉ là ẩn sâu ở trong lòng, thừa dịp mình không cảnh giác mà ập đến...

“Tiểu Bạch, mẹ thực xin lỗi con, nếu không phải tại mẹ, con cũng sẽ không mắc loại bệnh này...”

Người mẹ nằm trên giường bệnh vô cùng tiều tụy, sắc mặt vàng như nến, môi xanh xanh tím tím, đó là tình trạng của bệnh nhân mắc bệnh tim sắp qua đời.

“Rất xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức...” Bác sĩ mặc áo blouse trắng lạnh như băng nói những lời này, cả người mẹ lạnh lẽo bị cô y tá đẩy ra ngoài, đã không còn hô hấp nữa.

Giữa trưa một ngày hè, ánh mặt trời sáng lạn, hán cảm kết quả khám bệnh, chỉ thấy khắp người phát lạnh, trong đầu u ám toàn là mấy chữ đang chạy vòng quanh, Tô Bạch, bệnh tim di truyền, phẫu thuật, xác suất thành công 20%...

“Lại không quan tâm thân thể của mình nữa, đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, không được kích động, phải luôn giữ tâm trạng bình thản, cả ngày còn vừa nói vừa cười, cậu có muốn sống nữa hay không?!”

“Ha ha, cậu nói có buồn cười không chứ, lớp trưởng thật ngu ngốc, thế mà nghe lời Tống Diễm Diễm chạy năm vòng quanh sân thể dục, năm vòng a, chờ lúc hán vất vả chạy xong thì người ta đã sớm bỏ đi rồi, cậu nói đầu óc hán có phải bị lừa đá hay không?” Mấy nam sinh cười vang, có người tò mò:

“Aizz, Tô Bạch sao cậu không cười a, không buồn cười hả?” Có người kéo lại: “Kệ cậu ta, người ta cao quý lãnh diễm cơ, hừ, cả ngày bày cái bản mặt đó cho ai xem chứ!”

Khóe miệng vừa giương lên bị áp chế xuống, ôm lấy trái tim bắt đầu co rút đau đớn yên lặng đi ra ngoài, hôm sau Tô Bạch chuyển ra khỏi ký túc xá.

Đã bao lâu chưa cười rồi? Bản thân vốn là cô nhi, sau khi mẹ mất chỉ còn lại mình mình, trong phòng ảm lạnh như băng, không thể cười không thể khóc, thậm chí việc ở trước mộ mẹ khóc lớn một trận cũng không thể làm được.

Không dám cười, không thể cười, trái tim thường xuyên co thắt đau đớn nhắc nhở hần, người không giống người khác. Uống rất nhiều loại thuốc, trải qua hàng loạt phẫu thuật lớn nhỏ, bệnh tình cũng không có chút biến chuyển nào.

Biểu tình trên mặt càng ngày càng ít, dần dần chết lặng, dần dần quên cách cười.

Tốt nghiệp xong, lên mạng viết văn nuôi sống bản thân, trao đổi với mọi người thông qua các con chữ, cách màn hình, không ai thấy mặt ai.

Sau đó hần cũng đã quên cười như thế nào, trở thành một tên mặt than triệt triệt để để.

“Sur huynh cười rộ lên nhất định rất đẹp.”

Rất đẹp sao? Um, đúng rồi, thân thể hiện tại không còn là một người bệnh tật quán thân.

Tay nhẹ nhàng đặt lên ngực trái, nơi đó bây giờ rất khỏe mạnh, không ốm đau, không thường xuyên co thắt, không có đau đớn không chịu nổi.

Nhưng ta còn cười được nữa không?

Mộ Thanh Giác lẳng lặng nhìn thiếu niên trước mặt rơi vào trầm tư, người tu tiên phần lớn có thuật dưỡng nhan, phạm là tu sĩ thì dung mạo vốn không tục tũn, nhưng kinh tài tuyệt diễm giống như sư huynh thì không nhiều lắm, không, không phải không nhiều lắm, mà là chỉ có một người này thôi. Không biết có bao nhiêu sư đệ sư muội chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này của sư huynh đã toại nguyện, bản thân hần lại cố tình không hề biết, còn tưởng họ ngơ ngẩn lười biếng, dẫn về Hạo Nguyệt Phong tự mình dạy dỗ. Chính vì vậy có bao nhiêu người cố ý phạm sai lầm trước mặt hần, chỉ vì muốn được hần nhìn qua một lần, nếu không tại sao cái người được hần khen là “thông minh lanh lợi” Điền Doanh Doanh với Hà Thanh kia cứ chỉ khi đứng trước mặt hần mới lại phạm lỗi, rõ ràng là pháp thuật rất đơn giản thôi không phải sao?

Nghĩ đến đây, không hiểu sao có chút phiền muộn, về phần vì sao lại phiền muộn thì chính y cũng không biết.

Gió nhẹ thổi góc áo lam bạch phiêu phiêu, thiếu niên ngồi lẳng lặng như sắp phi thăng thành tiên.

Phục hồi tinh thần lại, thấy Mộ Thanh Giác cau mày, trong mắt là phiền muộn và khó hiểu, Tô Bạch nói: “Mấy ngày gần đây có từng đi ra sau núi chưa?”

Mộ Thanh Giác khó hiểu: “Chưa từng.”

Tô Bạch mặt đầy bí hiểm: “Phong cảnh sau núi không tệ.”

Phi, con mắt nào của ngươi thấy nó không tệ, không phải cây thì là cỏ, không phải đều giống nhau sao.

“Ngày mai cùng ta đi xem đi.”

Mộ Thanh Giác vui vẻ nhận lời.

Tô Bạch muốn dẫn Mộ Thanh Giác đi làm gì đây?

Đáp án: kiểm bàn tay vàng.

Trong nguyên tác, Tiên thiên ma thể trong người Mộ Thanh Giác bị áp chế, việc tu luyện bỏ ra công sức thì nhiều mà kết quả chẳng được bao nhiêu, mất thấy kỳ thi năm mươi năm tổ chức một lần ở ngoại viện sắp tiến hành, nam chính lo lắng đến sau núi tản bộ, chính lần này liền có chuyện xảy ra, y bị một con linh thú cắn! Chó cắn áo rách, muốn dạy dỗ con linh thú kia nhưng nó trời sinh thông minh, hành động lại nhanh nhẹn nên vẫn chạy thoát.

Nam chính không nhụt chí, thường xuyên chạy ra sau núi đùa giỡn, à, dạy dỗ linh thú, dần dần kết thân với nó, từ đó nhờ nó mà quen biết một vị tán tu, Hắc Bào Lão Nhân.

Hắc Bào Lão Nhân quanh năm mặc áo đen, không tên không họ, không biết vì sao luôn đi đây đi đó, bốn biển là nhà. Ông ta chính là bàn tay vàng đầu tiên của Mộ Thanh Giác, kiếm tu Nguyên Anh kỳ, toàn bộ đại lục Cửu Châu cũng khó tìm ra đối thủ.

Mà Tô Bạch tính toán chính là về Hắc Bào Lão Nhân, người khác không biết nhưng hần lại rất rõ ràng, trong tay Hắc Bào Lão Nhân không hề thiếu thứ tốt, dạy cho Mộ Thanh Giác rất nhiều công pháp quan trọng, trực tiếp thúc đẩy một nam chính cường đại trưởng thành. Có thể nói rằng nếu không có Hắc Bào Lão Nhân chỉ dạy thì nam chính cũng chẳng thể bá khí trắc lậu như thế, điều này chứng minh một thầy giáo ưu tú chiếm vai trò quan trọng như thế nào.

Hôm sau, sáng sớm.

Khi Tô Bạch đi vào ngoại viện thì bọn Mộ Thanh Giác vẫn đang luyện tập thuật pháp dưới tàng cây, ánh sáng của vài món bảo khí lóe ra, thiếu chút nữa chói mù cả mắt chó của Tô Bạch.

“Ai nha, Thanh Hoan sư diệt tới rồi, thật đúng là khách quý a.” Nói xong một người nhảy từ trên cây xuống, áo bào trắng thêu hoa văn màu xám, tay cầm ly rượu, đúng là Minh Thành.

Tô Bạch 囧, mỗi lần tới ngoại viện đều bị sư thúc đùa giỡn làm sao đây?!

Cho dù không muốn, đôi phương nói sao cũng là bậc tiền bối, đành phải cương khuôn mặt lại chào hỏi: “Chào sư thúc.”

“Aizz, chào sư diệt, chào sư diệt, thấy sư diệt nhớ ta như vậy, sư thúc cảm thấy vô cùng vui sướng a!” Khuôn mặt Minh Thành cười tươi y như hoa cúc, cực không đứng đắn, nói xong còn uống thêm mấy ngụm rượu.

Ni mã, rốt cuộc con mắt nào của ngươi thấy là ta nhớ ngươi hả, nói ra thử xem, ta cam đoan không để cho nó nhìn thấy bất cứ cái gì nữa!

“Sư phụ, người lại bắt nạt sư huynh.” Hà Thanh cười đi tới, thăm oán sư phụ mình, “Chào đại sư huynh!” Câu sau là nói với Tô Bạch.

“Già mà không nghiêm chỉnh!” Điền Doanh Doanh chạy tới nơi, mắt phượng híp lại, vô cùng khinh bỉ Minh Thành, trên mặt tràn đầy vẻ “sao ta lại có một sư phụ như ngươi chứ, thật sự dọa người mà”.

Yoooooooooooo~~~ Bị khinh bỉ rồi, đáng đời!

Minh Thành rất tôn trọng, cảm thấy tôn nghiêm sư phụ của mình bị giảm lên, cố ý nghiêm mặt nói: “Con nhóc này, sao dám nói chuyện như vậy hả, còn như vậy nữa sẽ giam ngươi lại.”

Đáng tiếc Điền Doanh Doanh đã nhìn thấu bản chất của y, tên này chính là một con hổ giấy có được không!

“Được, giam thì giam đi, nhưng ai đó muốn uống rượu thì đừng có mà tìm ta, sau này ta không bao giờ ử rượu nữa.” Nói xong hất nhẹ lọn tóc dài trước ngực, dịu dàng cười: “Để cho hấn uống nước là là được rồi!”

Rõ ràng là mỹ nhân như ngọc, người đẹp hơn cả hoa, lại khiến Tô Bạch đánh cái rùng mình, em gái dữ như hổ a!

“Đừng mà!” Mới rồi vẫn còn là băng đóng ngàn dặm tuyết phủ vạn dặm, chỉ một thoáng đã hóa thành mùa xuân hoa nở tung bừng, Minh Thành liếm môi cười nói: “Doanh Doanh, Tiểu Doanh, đồ đệ ngoan, sư phụ nhận sai rồi còn không được sao?”

Điền Doanh Doanh nữ vương tà mị hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ gặp phải một tên sư phụ không có chút phẩm đức nào thực sự là quá đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ôn Tuyền Yêu Yêu 1

“A Doanh.” Tiểu cô nương Hà Thanh hiền lành không đành lòng, kéo tay áo Điền Doanh Doanh, Điền nữ vương không phản ứng.

“Ồ!” Minh Thành toàn mùi rượu xoa mặt, đầy biểu tình một chút tỏ trắng nhỏ lặc đường: “Aizz, sao ta lại ở đây, không phải đang ở trong phòng ngủ sao?” Quay đầu nhìn thấy ba người, giật mình kinh hãi, một bộ cảm khái: “Ai yo, tất cả đều ở đây à, sao không ai nói gì hết vậy?”

Tô Bạch:...

Hà Thanh:...

Điền Doanh Doanh:...

Có dám vô sỉ thêm chút nữa không?!

“A, ta vừa nhớ ra, chương môn sư huynh tìm ta có việc, ta đi trước nha.” Nói xong niệm một câu pháp quyết, chỉ khoảng nửa khắc sau đã không thấy tăm hơi nữa.

Gạt người! Ai chẳng biết ngươi sợ nhất là Minh Tịch chân nhân, có thể vội vàng đi gặp ông ta sao? Không cần nghĩ cũng thấy không khoa học có được không?!

“Sư huynh.” Mộ Thanh Giác thu hồi kiếm, đi đến trước mặt Tô Bạch: “Đi thôi.”

Hà Thanh tò mò, mang theo ý cười ngại ngùng hỏi: “Đại sư huynh, các huynh định đi đâu vậy?”

Cô bé ngày xưa nay đã thành đại cô nương, mắt hạnh má đào, mày liễu môi anh đào, ánh mắt sạch sẽ thuần khiết, mang một vẻ thiên chân vô tà không rành thế sự, khi cười lên bộ dạng vô cùng nhu thuận đáng yêu.

Chúng ta đều biết Tô Bạch là một tên trạch nam gì cũng không rõ, nhưng làm người, lại là một thằng con trai, hẳn vẫn là một người rất thích những thứ đáng yêu!

Quả nhiên, em gái đáng yêu mới chính là tình yêu chân chính của trạch nam.

Tâm tình Tô Bạch kích động không thể ức chế, nhất là ngoại hình Hà Thanh còn đúng là kiểu hắn thích, dù sao trước đây khi viết về nhân vật này chính là lấy mẫu từ đối tượng mình thầm mến – em gái hàng xóm, tuy rằng làm như vậy có chút trái với lời dạy con thờ không ăn cỏ gần hàng (hử?), nhưng, ta mới không muốn độc thân đâu!

Cho nên, đừng cảm tiến lên đi anh bạn!

“Chúng ta...” Đi tản bộ đi ước hẹn, ai yo, mẹ nó, cái tật xấu thấy mỹ nữ liền nói lấp sao lại tái phát nữa rồi.

Lúc Tô Bạch đang cứng họng hết đường xoay sở, nam chính đại nhân của chúng ta lên tiếng: “Liên quan gì đến ngươi?” Sạch sẽ lưu loát, một phát miểu sát.

Mặt Hà Thanh tái đi, mặt liền đỏ.

Trong lòng Tô Bạch lập tức đem Mộ Thanh Giác chửi rủa một hồi, đại ca, đó là con gái, đó là cô gái mềm mại nhẹ nhàng a, không phải loại hán tử da dày thịt béo cao lớn thô kệch như ngươi, nếu cứ giống một kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc như ngươi thì toàn bộ đàn ông chúng ta sẽ bị đánh toi bời a!

Muốn an ủi Hà Thanh, Tô Bạch tận lực nhẹ giọng: “Đến hậu sơn.” Em gái, nghe thấy không, mau nói ngươi cũng muốn đi a, mau a!

Cần môi, Hà Thanh sợ hãi gật đầu, muốn nói lại thôi.

Nói a, mau nói a!

Điền Doanh Doanh tính tình sáng sủa không vui nã pháo về phía nam chính: “Sao ngươi lại như vậy, nói chuyện kiểu gì thế, A Thanh là một cô gái mà.”

Đúng vậy đúng vậy, nội tâm Tô Bạch gật đầu liên tục.

Lại nói Điền Doanh Doanh và Hà Thanh đều là mỹ nữ, lại mang vẻ đẹp không giống nhau, Hà Thanh khéo léo đáng yêu chính là hình mẫu Tô Bạch thích nhất, mà Điền Doanh Doanh có một đôi mắt phượng sắc sảo, mặt trái xoan tinh xảo, mũi cao thẳng, môi hồng nhuận, nếu ở hiện đại thì chính là nữ thần trong lòng trạch nam.

Tương đối mà nói, dung mạo Điền Doanh Doanh rõ ràng là đẹp hơn, nhưng đối mặt với nàng, Tô Bạch cũng không dám động chút tâm tư gì, nguyên nhân rất đơn giản, cô nương này không những xinh đẹp mà còn vô cùng khôn khéo, trong nguyên tác ngay cả nam chính chuẩn bị đưa ra quyết định gì đều phải nghe ý kiến của nàng. Hơn nữa tính cách người ta cũng vô cùng mạnh mẽ, nguyên tác có một đoạn miêu tả sau khi nàng cùng với nam chính thành đôi không lâu, một tên ma tu có mắt không trông đùa giỡn nàng, Điền Doanh Doanh trong lúc giận dữ đã cắt đứt cái “-beep-” của tên ma tu kia, phé bỏ tu vi, khiến cho tên đó sống không bằng chết. Thật sự là một đóa hoa bá vương.

Cho nên, chỉ riêng việc Điền Doanh Doanh có một đôi mắt phượng gần giống hắn, Tô Bạch đã không gọi lên nỗi cảm giác muốn thân thiết.

Mà Hà Thanh thì khác, tính cách nàng ôn nhu, gặp chuyện cũng không có chủ kiến gì, trong nguyên tác sở dĩ thành một người trong hậu cung của nam chính cũng là do ý muốn của Điền Doanh Doanh, bản thân nàng tuy có hảo cảm và cảm kích nam chính nhưng chưa có tình yêu nam nữ. Tuệ nhãn cao siêu của Điền Doanh Doanh đã sớm nhìn ra tiềm lực không giới hạn của nam chính, một khi đã như vậy, bản thân lại thích ý đương nhiên không thể buông tay, hơn nữa không biết là do nàng yêu nam chính không đủ sâu sắc hay đã thấy rõ bản chất ngửa đực của y, mà từ đầu tới cuối chưa bao giờ thấy nàng muốn độc chiếm nam chính, thậm chí dựa theo câu nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà giật dây bắc cầu cho bạn thân của mình, càng tuyệt là, Hà Thanh không từ chối, bởi vì nàng không nỡ tách khỏi Điền Doanh Doanh!

Đừng đùa các em gái, thật ra hai người các ngươi mới chính là tình yêu chân chính đúng không?!

Nhận ra Tô Bạch có ý mang Hà Thanh đi cùng, trong lòng Mộ Thanh Giác bỗng nhiên dâng lên một cỗ tức giận, cũng không nói gì, trực tiếp bước đi.

Không có em gái đáng yêu, thật đáng tiếc mà, hu hu hu.

“Không phải sư huynh muốn đến hậu sơn sao, chúng ta mau đi thôi.”

Tô Bạch vẫn là một người đàn ông Trung Quốc có tư tưởng truyền thống, khát vọng gặp được một cô gái tuy không xinh đẹp nhưng ôn nhu đáng yêu, hiểu chuyện nhu thuận, hai người làm bạn, cùng nhau mua đồ ăn nấu cơm, cùng nhau giặt quần áo làm việc nhà. Vì không có một gia đình hoàn chỉnh, hẳn vẫn luôn hi vọng có được một mái nhà, có người vợ hiền lành, con cái đáng yêu, nhưng thân thể có điều hạn chế, hắn không dám liên lụy đến người khác,

nhưng hiện tại mấy vấn đề này đều không còn tồn tại. Mà Hà Thanh không thể nghĩ ngờ đã thỏa mãn mơ ước về một nửa kia của hắn, thậm chí đối phương cũng có hảo cảm với mình, thế thì bảo Tô Bạch sao có thể không suy nghĩ được.

Chỉ là, nghĩ đến đây Tô Bạch thở dài, chuyện yêu đương ấy à, phải đến quyển thứ 2 trong nguyên tác mới có a!

“Sur huynh giận sao?” Thấy hắn một đường im lặng không nói gì, Mộ Thanh Giác nghĩ một lúc cuối cùng vẫn hỏi ra miệng, tuy khuôn mặt sư huynh luôn lạnh lùng nhưng toàn bộ Vô Thượng tông ai chẳng biết, hắn là một người ngoài lạnh trong nóng, quan tâm đến tất cả sư đệ sư muội, nếu chỉ vì câu nói vừa này mà làm cho sư huynh xa cách mình thì thật không đáng.

A, nam chính vừa rồi nói cái gì vậy, mẹ nó, hoàn toàn không nghe thấy a.

Tô Bạch nhũu mày tính dạy cho nam chính một khóa học: “Ngữ khí của ngươi vừa rồi không khỏi có chút nghiêm khắc, Hà Thanh sư muội là con gái, dễ e lệ, ngươi cần gì phải tính toán chi li, người khác nghe được lại nói ngươi không tốt.”

Tĩnh lại đi anh bạn, vừa rồi ngươi không thấy ánh mắt hai cô vợ nhỏ của ngươi nhìn ngươi sao? Còn tiếp tục như vậy nữa, Điện nữ vương sẽ đi tình biệt luyện đó, sẽ cho ngươi vào sổ đen đó, theo ta được biết vị trí của ngươi trong lòng nàng còn không bằng em gái Hà Thanh cơ.

Sư huynh thực sự rất để ý hai vị sư muội? Nghĩ đến đây, trong lòng có chút không thoải mái, cau mày cẩn thận đánh giá thần sắc Tô Bạch.

Tô Bạch bị y nhìn có chút không được tự nhiên, trước mặt người ta nói muốn cô vợ nhỏ của người đó, vậy có được không?

May mắn Mộ Thanh Giác nhanh chóng thu hồi ánh mắt: “Ta hiểu rồi.”

Phía sau núi cây cối rậm rạp xanh um tươi tốt, dòng suối uyển chuyển uốn lượn, hoa cỏ tiên diễm, hai người bước chậm, trong không khí mang theo mùi thơm đặc trưng của cỏ cây.

Núi này lớn như vậy, rốt cục thì gặp con linh thú của Hắc Bào Lão Nhân ở chỗ nào đây? Tô Bạch không xác định, đành phải vừa đi vừa nhớ lại.

Đi tới đi lui, đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy, ánh mắt Tô Bạch sáng lên, hắn biết làm sao để dụ con linh thú kia ra rồi.

Lập tức đến chỗ dòng suối, Mộ Thanh Giác theo sát phía sau.

Thiếu niên tuấn tú thanh dật đứng lặng bên dòng suối, đôi lông mày xinh đẹp khẽ cau, mắt phượng dừng ở nơi nào đó, như đang ngẫm nghĩ chuyện khó khăn nào đó.

Sư huynh nhất định lại ưu phiền vì sự vụ trong tông môn, mấy năm nay chương môn ngày càng có vẻ muốn mặc kệ mọi chuyện, tất cả sự vụ lớn nhỏ đều do sư huynh lo lắng, huynh ấy sao có thể không mệt, nếu không cũng sẽ không muốn đến nơi này giải sầu, bình thường sư huynh đều ở Hạo Nguyệt Phong xử lý công việc, rất ít khi ra ngoài. Chỉ có thể hận ta năng lực thấp kém, đã không thể chia sẻ âu lo với sư huynh mà ngược lại còn liên tiếp làm phiền hắn.

Đã bao lần, từ khi bước chân vào Vô Thượng tông, tất cả mọi việc đều được sư huynh an bài hợp lý, ngay cả người cười nhạo ta châm chọc ta cũng đều bị sư huynh trừng phạt, sau đó không còn ai bắt nạt ta nữa. Nhưng ta thì sao, ta đã làm được gì cho hắn? Không có, trước giờ đều không có...

Mẹ nó, con cá này nướng qua nướng lại mà nướng kiểu gì thì nó mới chín được đây!

Thực ra biết cách làm rồi, hắn là cũng ôn, nướng xong chắc cũng không quá khó ăn...nhỉ? Nghĩ thông suốt Tô Bạch vận khí thành hình mũi kiếm phi thẳng vào con cá nhỏ đang vui vẻ bơi lội trong nước, nước bắn tung tóe, con cá bị hất lên bờ vẫn đang nảy lên nảy xuống.

Hu hu hu, thật hung tàn mà, chẳng qua vì bàn tay vàng của nam chính, vì ôm được cái đùi lớn, vẫn phải xin lỗi bọn cá nhỏ thôi.

“Sư huynh?” Mộ Thanh Giác nhìn một loạt động tác của Tô Bạch, khó hiểu.

Tô Bạch cảm khái: “Đã lâu rồi chưa ăn đồ ăn thế này.”

Nghĩ lại chín năm nay toàn ăn Tích Cốc đan chỉ thấy trong miệng toàn vị dược liệu, cho dù hiện tại có quyền thì sao, ăn cũng không được ăn ngon, thật đáng lòng mà.

Mộ Thanh Giác hiện tại mới đang ở Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, cảnh giới rất thấp, không thể chỉ ăn mỗi Tích Cốc đan, mỗi ngày vẫn có một bữa cơm. Theo quy củ của Vô Thượng tông thì sau khi tiến vào Tích Cốc kỳ mới bắt đầu “tuyệt thực”, mặc dù muốn ăn cũng chỉ được ăn đồ ăn từ thịt linh thú chế biến ra để tránh tập vật trần thế làm ô uế thể chất, trong cơ thể có quá nhiều thứ không sạch sẽ thì sẽ ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện.

Ba năm trước Tô Bạch đã luyện tới Tích Cốc kỳ, hiện tại cũng lên tới tầng thứ ba, đã sớm không cần ăn thứ gì nữa.

Cơ mà về thân thể không cần không có nghĩa là trên tâm lý cũng không cần, thực sự là rất nhạt miệng a.

Giữ cái mặt than lấy ra gia vị cố ý tìm tới qua, cứ cảm thấy mấy thứ này không hề hợp với hình tượng luôn luôn cao lãnh của mình.

Mộ Thanh Giác lại hoàn toàn không cảm thấy đại sư huynh của mình mang theo mấy thứ này có gì không đúng, ngược lại trong lòng vừa cảm động vừa

xấu hổ, nghĩ rằng sư huynh đã sớm tới Tích Cốc kỳ, căn bản không cần ăn cơm, tất cả những điều này nhất định là đều làm vì ta, nhưng ta có tài đức gì a.

Mẹ nó, sao nam chính còn chưa động thủ, không phải muốn ta tự đi nướng cá thật chứ.

Đương nhiên nam chính hoàn toàn không định phiền hấn làm mấy chuyện đó, sư huynh thanh lãnh cao quý không nhiễm khói lửa nhân gian sao có thể tự mình tay chân lạnh lẽo đi nhặt cành cây về nướng cá được. Cuối cùng vẫn là Mộ Thanh Giác nướng cá, hương thơm bay lên vô cùng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ôn Tuyền Yêu Yêu 2

Mùi hương theo gió bay đi, Tô Bạch cố ý để nó bay xa một lúc, chịu đựng nuốt nước miếng cầu mong con linh thú kia mau xuất hiện.

Mộ Thanh Giác dùng hay tay thon dài, ngón tay linh hoạt đảo cá nướng, Tô Bạch: “Người còn biết làm những thứ này cơ đấy.” Tận mắt thấy nam nhân cao lớn thô kệch làm mấy thứ này thật đúng là không quen chút nào, nhất là cái người này tương lai còn là người bá khí trấn lỵ đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn.

Nam chính cười nhẹ: “Trước đây làm ăn mày, có việc gì chưa từng làm?”

Tô Bạch hỏi hận nói lời, cũng không dám mở miệng nữa.

Nhưng thật ra Mộ Thanh Giác nhận ra hấn không được tự nhiên, trong lòng ám áp: “Không sao đâu, tuy rằng khổ một chút, sau này không phải đã gặp được sư huynh sao.”

Lời kia vừa thốt ra, Tô Bạch càng không được tự nhiên, con trai, nếu biết kẻ đầu sỏ gây nên tất cả đang ngồi đối diện với người, người còn có thể cảm kích ta như vậy nữa không?

Aizz, đột nhiên cảm thấy tiền đồ của mình thật đen tối.

“Sư huynh, ném thử đi.” Mộ Thanh Giác đưa một con cá vừa nướng xong cho Tô Bạch, cảnh trúc cấm cá còn được dùng khăn lụa cẩn thận bao quanh.

Không được a, nếu ăn hết rồi, đợi linh thú đến cho nó ăn cái gì, hai chúng ta hả? Phải biết rằng cái con kia trăm phần trăm là cật hóa(*), gì cũng ăn được đó.

Hay là cứ ăn trước đã, dù sao vẫn có thể nướng tiếp mà, hấn là sẽ không trùng hợp đến nỗi xuất hiện đúng lúc ta đang ăn cá... nhỉ?

“Sư huynh cẩn thận!” Mộ Thanh Giác vội hô một tiếng, lập tức phi tới, gạt gao đè Tô Bạch trên mặt đất. Y vừa dứt lời, một con linh thú màu đỏ rực lớn như con dê lấy tư thế như lang như hổ, hai ba miếng ăn sạch cá nướng rơi trên mặt đất.

“Ngăn nó lại!” Không ngờ thật sự dụ được nó tới đây, Tô Bạch mừng rỡ liền muốn đứng dậy ngăn linh thú lại, đáng tiếc trên người còn một người nữa, đây đây, thế mà không có phản ứng, gương mặt nhìn, cũng không biết nam chính bị cái gì nữa, ánh mắt hoảng hốt, tràn đầy thân sắc đại ra và si mê.

“Mộ sư đệ!” Nội tâm Tô Bạch phát điên, quả thực muốn rít gào, lắc mạnh bả vai nam chính, đại ca, kính nhờ người tỉnh lại đi, hiện tại không phải thời điểm ngăn người, hôm khác cho người chơi trò thâm trầm sau có được không!

Mẹ nó, thế nhưng còn đỏ mặt!

Sự tình khẩn cấp, Tô Bạch hung hăng đẩy nam chính xuống, nhảy tới ngăn linh thú.

Chỉ thấy con linh thú kia hai mắt lớn như chuông đồng, móng chân sắc như móng hổ, trên đầu có hai sợi râu dài, đuôi dài nhỏ, lúc này lông toàn thân đều dựng đứng, đang đề phòng nhìn Tô Bạch.

Oa oa, vậy mà nhìn giống Thao Thiết(**) ghê. Đúng vậy, khi Tô Bạch viết 《Tiên nghịch》, vì muốn khoe trình độ văn học và kỹ năng viết văn cao siêu với độc giả, sau khi tra Baidu(***) , cố ý viết truyện vào mấy con thượng cổ thần thú, mà Thao Thiết chính là một trong số đó.

Khi xây dựng hình tượng Thao Thiết trong thế giới này, Tô Bạch cũng sửa lại một chút cho thích hợp, Thao Thiết là linh thú cấp 7, hành động nhanh nhẹn nhưng lực công kích yếu, sức ăn lớn lại tham ăn, có linh trí có thể hiểu tiếng người. Càng kỳ dị là nó trời sinh khứu giác linh mãnh, có thể phân rõ bất cứ mùi gì, cho dù biến thành hình dạng nào đều không thoát khỏi cái mũi của nó, nhưng đây cũng chưa phải điều quan trọng nhất, thứ khiến người ta kinh dị chính là nó có một loại dị năng trời sinh, có thể ngửi được mùi của các loại kỳ trân dị bảo trong vòng trăm dặm.

Trong lúc Tô Bạch đánh giá Thao Thiết thì con Thao Thiết đối diện cũng đang đánh giá Tô Bạch.

“Thao Thiết?”

Con Thao Thiết kia hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Hừ, nhân loại ngu ngốc!” Thanh âm non nớt trong trẻo, giống như một thiếu niên ngạo kiều.

Tô Bạch 囧.

Tĩnh tĩnh thật khó ưa, thật là! Liệu có thể nói chuyện thoải mái với nhau được không?

Thao Thiết cũng lạnh lợi, thừa dịp Tô Bạch ngây người, chuẩn bị muốn chạy, may mắn Mộ Thanh Giác phản ứng nhanh, bấm ngón tay niệm thần chú, một bức tường lửa dựng lên ngăn trở đường đi của nó.

Không xong! Không đợi Tô Bạch lên tiếng, Thao Thiết không tránh né chạy thẳng hướng tường lửa, tới gần nó há cái miệng rộng, bức tường lửa giống như đồ vật bình thường bị nó nuốt vào bụng! Mộ Thanh Giác không dự đoán được nó chính là linh thú thuộc tính hỏa, nhất thời vô ý để nó chạy thoát, thú vị là trước khi nó vẫn còn quay đầu phun lửa thành bức tường trước mặt Mộ Thanh Giác, miệng ngạo kiều lẩm bẩm: “Trò vật, ngươi biết phun lửa à, lão tử cũng biết, thậm chí phun rất giỏi, hừ (ノ 3 丿)!”

“Đuổi theo!” Tô Bạch nhìn Mộ Thanh Giác nói, kỳ quái là tên kia thế mà đầy mặt không được tự nhiên né tránh.

Bàn tay vàng của nam chính, người ngăn vạn dặm có chạy mất, ta còn chờ người dẫn chúng ta đi tìm thiên tài địa bảo đó.

Hai người theo sát phía sau Thao Thiết, con linh thú kia chạy loạn khắp núi rừng, đến cuối cùng cũng mệt đến thở hồng hộc.

Ánh mắt Tô Bạch sáng lên, Thao Thiết hết ăn lại nằm nhưng tâm tư thông minh, vừa nãy chạy loạn không hề có kết cấu gì chỉ sợ là vì muốn cắt đuôi hai người họ, giờ mệt đến vậy chắc sẽ không tiếp tục hao phí thể lực nữa, nghĩ đến đây không khỏi thêm chút chờ mong, xem ra rất nhanh sẽ gặp được Hắc Bào Lão Nhân.

Cũng không khác so với hần đã dự đoán, Thao Thiết thấy thực sự không cắt đuôi hai người được liền lập tức mặc kệ mang theo hai cái đuôi về nhà, nói là nhà thật ra là mấy gian phòng trúc, chung quanh trồng xanh um những loại cây không rõ tên là gì, không nhìn kỹ đúng là không thể thấy được mấy phòng nhỏ đó.

Hai người một thú vừa lại gần, cửa trúc không có gió thổi vẫn tự mở, chỉ thấy một lão nhân tóc trắng mặc hắc bào chậm rãi đi ra, mi mục hiền hòa, ánh mắt hòa ái, nhìn qua chỉ giống người hơn ba mươi tuổi, trong mắt lại có sự tang thương.

Thấy Thao Thiết, y cười nhẹ, nói: “Về rồi đó à, ăn no rồi chứ?” Thanh âm nghe không ra hi giận.

Thao Thiết vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm ngạo kiều lập tức chạy đến bên chân y cọ cọ, cúi đầu một bộ dạng biết sai sẽ sửa.

Người nọ bật cười, thanh âm vẫn như trước không nhanh không chậm: “Ngươi ăn vui vẻ như thế, có từng nghĩ tới đệ đệ của ngươi không?”

Y vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng trẻ con khóc nỉ non. Bấy giờ Tô Bạch và Mộ Thanh Giác mới chú ý tới trong lòng người kia đang ôm một con thú nhỏ, lông mềm mềm màu đỏ, ánh mắt ướt sũng bình tĩnh nhìn hai người Tô Bạch, hình dạng giống hệt bản thu nhỏ của con Thao Thiết kia.

Hừ? Đây chính là tiểu Thao Thiết mà Hắc Bào Lão Nhân đưa cho Mộ Thanh Giác trong tiểu thuyết mà, đáng yêu ghê.

Đại khái là chú ý tới việc Tô Bạch luôn nhìn nó, tiểu Thao Thiết kia thế mà lại cười với hần, lộ ra răng nanh vừa trắng vừa sắc nhọn. Ặc, Tô Bạch đột nhiên thấy sau lưng lạnh lạnh, nó, nó sẽ không phải là cảm thấy ta ăn ngon, muốn ăn thịt ta chứ?

Hiển nhiên là Hắc Bào Lão Nhân cũng chú ý tới biểu tình của một người một thú, nhìn về phía Tô Bạch nói, cũng là nói với tiểu thú trong lòng: “Sao vậy, ngươi thích nó/hần?”(****)

Ánh mắt lạnh nhạt cao thấp đánh giá Tô Bạch, Mộ Thanh Giác chau mày, bất động thanh sắc che trước mặt sư huynh nhà mình.

“... Da thịt non mềm, thoát nhìn hần là rất ngon miệng.” Ngữ khí Hắc Bào Lão Nhân giống như là đang nói A, miếng thịt lon này thoát nhìn không tệ.

Mẹ nó, đừng nói miệng quạ đen của lão tử đoán đúng rồi chứ, hu hu hu, đừng ăn ta mà, thịt của ta không ngon đâu, muốn ăn thì đi tìm Đường Tăng ấy!

Mẹ nó, cái cảm giác Tây Du Ký loạn nhập kịch bản là có chuyện gì đây?

Rõ ràng trong truyện không có như vậy a, nam chính dùng mấy miếng điểm tâm thu phục con Thao Thiết lớn, Hắc Bào Lão Nhân cũng không nói hai lời liền tặng con Thao Thiết nhỏ, sao đến lượt ta lại biến thành muốn xẻo thịt cho Thao Thiết ăn vậy, mẹ nó, quả nhiên mấy thứ của nam chính không thể đụng vào được.

“Muốn thương tổn sư huynh của ta thì phải bước qua xác Mộ Thanh Giác này trước.” Mộ Thanh Giác nghe lão nhân nói tức giận, nghĩ rằng sư huynh bị đẩy vào hoàn cảnh này xét đến cùng cũng là vì mình, tuy rằng người trước mặt khí thế cường đại, nhưng hôm nay cho dù hủy đi cả một thân tu vi y cũng quyết không để sư huynh bị tổn thương một chút.

Lời vừa thốt ra, hai người còn lại đều ngẩn người.

Hu hu hu, cảm động quá đi, kế hoạch ôm đùi lâu như vậy cuối cùng cũng không vô dụng. Thanh Giác sư đệ, người yên tâm đi, về sau sư huynh nhất định sẽ dốc hết sức giúp người xưng bá thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ôn Nhu Uy Thực

Hắc Bào Lão Nhân nhìn cảnh tượng trước mặt, neho mắt lại, nói với con thú lớn bên kia: “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Con linh thú kia buồn bực “Ngao ô” một tiếng, chạy tới cọ cọ chân chủ nhân, do do dự dự mở miệng: “Mấy ngày trước Bảo Bảo hỏi ta mẫu thân trông như thế nào, ta nói... mẫu thân rất xinh đẹp, tóc đen, mặc quần áo màu trắng.”

Hai chữ ‘màu trắng’ nói rất nhỏ, nhưng mọi người ở đây đều có tu vi, nghe được rất rõ ràng, đều quay đầu nhìn về phía Tô Bạch, áo trắng tóc đen, mắt phượng môi hồng, tựa như thần tiên.

Mẹ nó, Tô Bạch cảm thấy mình đúng là nằm cũng trúng đạn mà, bé con người nói cái gì không nói, sao cứ phải nói câu mặc quần áo màu trắng? Áo trắng thì có tội tình gì hả?

Mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua hai người, Hắc Bào Lão Nhân không còn gì để nói, Mộ Thanh Giác hiện tại vẫn là đệ tử ngoại viện, y phục lấy hai màu xám xanh làm chủ đạo.

Vội ho một tiếng, Hắc Bào Lão Nhân giải thích: “Mẫu thân của nó vốn là phó thú của ta, mấy ngày sau khi sinh nó thì qua đời...” Nghĩ một lúc lại nói thêm “...cũng rất thích mặc bạch y.”

Thao Thiết bên chân y cũng hợp thời ngẩng đầu nhìn Tô Bạch: “Kỳ thực... Thật sự rất giống.”

Này! Đệ đệ người tuổi còn nhỏ không có mắt nhìn người, chẳng lẽ người cũng thế hả? Rốt cuộc lão tử sao lại giống nữ nhân?! Với lại không phải các người có khứu giác linh mãnh lắm sao? Không lẽ đồng thời bị cảm hết rồi?!

Tiểu yêu tinh trong lòng không ngừng quậy, Tô Bạch cảm thấy trong đầu như có một đám ruồi bọ bay loạn, quả thực vô cùng phiền, cái con trong ngực lại cô tình cứ xoay tới xoay lui.

Nhìn sư huynh luôn mặc quần áo đông lòng (hử?) giờ lại hỗn độn, Mộ Thanh Giác nhủ chặt hai hàng lông mày, không nói một lời tiến tới xách con tiểu yêu tinh kia ra, thô lỗ ném cho Hắc Bào Lão Nhân, sau đó yên lặng sửa lại quần áo cho Tô Bạch.

Ha, vẫn là đứa trẻ nhà mình tốt, tri kỷ biết bao, cho nên mới nói, có một đứa trẻ là quá đủ rồi.

Hắc Bào Lão Nhân như có điều suy nghĩ nhìn hai người.

Mộ Thanh Giác đang muốn dẫn sư huynh mình đi thì chợt nghe thấy một thanh âm lạnh nhạt sau lưng: “Người không muốn mạnh hơn?”

Đến rồi đến rồi, Tô Bạch vui mừng, cuối cùng cũng nói chính sự.

Bước chân rời đi của Mộ Thanh Giác đột ngột tạm dừng, không muốn? Sao y có thể không muốn, không ai biết y vì mục tiêu này đã phải trả giá bao nhiêu cố gắng, không ai biết vì yếu đuối y đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, trong cuộc sống bất lực không ánh sáng ấy, nếu không phải có tín niệm muốn mạnh hơn chống đỡ, y đã sớm ngã xuống rồi. Không, không được, y không thể tiếp tục như vậy nữa, y muốn có thêm nhiều thực lực, có thể dùng để bảo vệ sư huynh, không bao giờ muốn trốn sau lưng huynh ấy, không bao giờ muốn làm gánh nặng của huynh ấy nữa.

Thế nhưng, nhìn người mặc áo đen thân phận không rõ trước mặt, lại nhìn sư huynh đẹp đến chết người, y quá rõ ràng sức quyến rũ của sư huynh, nếu như chỉ có bản thân một người thì chẳng sao cả, nhưng y không thể mang sư huynh ra mạo hiểm, ai biết người này có ý đồ gì.

Nhận thấy y do dự, Hắc Bào Lão Nhân cũng không thúc giục, lẳng lặng chờ y suy xét rõ ràng, lão nhân không vội nhưng vật nhỏ trong lòng lão thì có, thật vất vả đợi được mẫu thân tới đón mình sao có thể dễ dàng để hân đi mất, gầy dựa khóc lóc: “Mẫu thân, đừng đi mà, Bảo Bảo sẽ ngoan ngoãn mà, đừng đi có được không?”

Thanh âm kia quả thực khiến trong lòng người nghe vô cùng thương tâm chua xót! Trong nháy mắt Tô Bạch quả thực nghĩ mình chính là một kẻ phụ chồng (hử?) bỏ con, thiếu chút nữa liền thỏa hiệp.

“Ta có thể giúp người mạnh hơn.”

Nam chính mở miệng: “Tại sao ta phải tin tưởng người.”

Chỉ dựa vào việc ông ta là NPC mà ta bố trí a đại ca, Tô Bạch bắt đắc dĩ lên tiếng: “Ồ lại.”

Nếu sư huynh đã nói vậy, thực ra Mộ Thanh Giác cũng không nghĩ sư huynh sẽ mở miệng, nhìn Tô Bạch liếc mắt một cái liền gật đầu đồng ý, tiểu yêu tinh tự xưng Bảo Bảo hoan hô một tiếng, diễn lại trò cũ nhảy vào lòng Tô Bạch, lần này Hắc Bảo Lão Nhân cũng không ngăn cản, y dùng thần thức xem tu vi của Mộ Thanh Giác, sau một lúc lâu ngưng mắt không nói.

Trong lòng Tô Bạch căng thẳng, lão nhân này có chút tài năng, sẽ không dễ y phát hiện Mộ Thanh Giác có Tiên ma thể chứ? Trong bản tiểu thuyết《Tiên nghịch》này Tô Bạch cũng không viết về bối cảnh của Hắc Bảo Lão Nhân, quá khứ của y cũng chỉ sơ lược qua loa, thể giới này sẽ tự động bổ sung cho các nhân vật, ai biết người này có thái độ gì với ma tu. Ma tu và đạo tu ở tu chân giới tranh chấp đã lâu, nếu ma thể của Mộ Thanh Giác bại lộ, Vô Thượng tông không những không bao dung y, thậm chí còn có thể dốc toàn lực đuổi giết, dù sao trong nguyên tác nam chính ở Vô Thượng tông không cẩn thận để lộ ma khí, đưa tới họa sát thân, bị Minh Tịnh dẫn theo mấy đại trưởng lão vây công, thiếu chút nữa mất mạng.

May mà Hắc Bảo Lão Nhân không biết là không nhận ra hay là muốn giấu diếm, trên mặt không có gì thay đổi, lấy ra một chiếc nhẫn thuận tay tung đi, chiếc nhẫn kia vừa nhìn đã biết là thứ tốt, quanh thân đều có linh khí, ần ần có vàng sáng bao quanh, Bảo Bảo trong lòng Tô Bạch ngửi được mùi, hưng phấn kêu ô ô, đứng thẳng dậy, há miệng nuốt chiếc nhẫn sau đó lại chui vào trong ngực mẫu thân mình.

Hắc Bảo Lão Nhân nhìn một loạt động tác này của nó, trong mắt cũng có nhàn nhạt ý cười: “Hai người các ngươi có duyên với ta, ta liền tặng các ngươi một lễ vật, chiếc nhẫn này tên gọi Tu Di giới, là một không gian giới chỉ, bên trong chứa công pháp tu luyện cùng với linh đan, thiên tài địa bảo ta thu thập nhiều năm qua, ta đã xóa dấu ấn của mình, các ngươi có thể lấy máu nhận chủ, nhưng mà, chiếc nhẫn này chỉ có thể nhận một người làm chủ nhân, trong các ngươi ai muốn?”

Kỳ thật y nói lời này vốn mang một chút suy tính, muốn khảo nghiệm hai người, nhìn xem cảnh tượng huynh hữu đệ cung này trước bảo vật khiến người người thèm khát liệu có thể duy trì được hay không, phải biết rằng trong Tu Di giới đều là thứ tốt, ngay bản thân chiếc nhẫn cũng không phải tục vật, có thể cất chứa vô số đồ vật, đồ ăn ngũ cốc cho dù để bên trong bao lâu cũng không hề mất đi linh khí.

Mộ Thanh Giác không chút do dự nói: “Đương nhiên là do sư huynh sở hữu.” Thần sắc đương nhiên, giọng điệu đương nhiên, y thực sự cảm thấy Tu Di giới này nên đưa cho sư huynh, mấy năm nay sư huynh đối tốt với mình, y một li một tý cũng đều ghi tạc trong lòng, không có công pháp thì có thể đi tìm, chỉ cần sư huynh còn ở bên mình thì đã tốt lắm rồi, huống chi nếu nói linh đan dược liệu, không phải sư huynh cũng cho mình rất nhiều rồi sao?

Về phần Tô Bạch, nghe nam chính nói muốn cho hắn Tu Di giới cũng bị dọa sắp tiều ra quần rồi, mẹ nó, đừng phá nữa đại ca, ta chỉ là không cẩn thận đoạt phần diên người thân thiết với Thao Thiết thôi mà sắp phải thành người mẹ đơn thân đây này, nếu còn dám lấy thứ gì của người nữa, quý mới biết giây tiếp theo có thể phơi thây ở nơi hoang dã nào đó hay không.

Tô Bạch gạt mình một cái, nhìn tiểu Thao Thiết. Vật nhỏ lanh lợi đem nhẫn nhả vào tay mẫu thân, còn lấy lòng liếm liếm bàn tay hắn, miệng làm nũng: “Mẫu thân, cho người, Bảo Bảo lợi hại không?”

Kiểm chế xúc động muốn hôn vật nhỏ này, Tô Bạch mặt không đổi sắc lấy khăn lụa ra lau tay, mẹ nó, nuôi trẻ con thật là phiền toái, về sau phải nói với nó không thể tùy tiện cái gì cũng liếm, rất dễ sinh bệnh.

Đưa nhẫn cho nam chính, Tô Bạch ôm con trai tự nhận của mình đứng sang một bên diễn vai phong nền.

“Sư huynh!” Mộ Thanh Giác cảm động kinh hô một tiếng, nắm chặt nhẫn trong lòng bàn tay.

“Lấy máu nhận chủ.” Tô Bạch cương mặt dặn nam chính, mẹ nó, mau lên chút a, bằng không ta sẽ hối hận đó, bên trong kia có rất nhiều bảo bối, đáng tiếc đều không phải của ta, hu hu hu.

Cảm nhận được tình nghĩa của sư huynh, Mộ Thanh Giác cũng không làm mất thời gian nữa, cắt qua ngón tay cho Tu Di giới nhận chủ, vết máu đỏ sẫm vừa tiếp xúc với mặt nhẫn liền bị hấp thụ, chậm rãi hiện ra vàng sáng màu trắng ngà, chiếc nhẫn lại biến mất.

“Ồ trên tay người.”

Mộ Thanh Giác vuốt ngón trỏ tay trái, nơi đó vừa có thêm một chiếc nhẫn. Tu Di giới đã nhận chủ, trừ chủ nhân của nó ra, người khác không thể nhìn thấy.

“Người trẻ tuổi, ngươi muốn cái gì?” Hắc Bảo Lão Nhân lạnh nhạt hỏi, giống như Tô Bạch muốn gì y cũng có thể cho hắn vậy, y có ấn tượng rất tốt với thanh niên này, vừa rồi thấy hắn nhìn cũng không nhìn cái nhẫn kia, đây mặt tùy ý đưa cho Mộ Thanh Giác liền có thêm vài phần thương thức đối với hắn. Người đậm mặt với danh lợi, rộng rãi cao quý, mọi chuyện đều suy xét vì sư đệ như vậy rất hiếm có.

Ta muốn trở thành người giàu nhất thế giới? Thế giới hòa bình?... Ha ha, đùa chút thôi mà.

Cẩn thận ngấm lại bản thân từ khi đi tới thế giới này, có thân thể khỏe mạnh, có địa vị không tầm thường, lại có một khuôn mặt xinh đẹp, nói sao cũng coi như là cao phủ soái, hình như cũng chẳng cần cái gì, Tô Bạch thành thật lắc đầu.

“Tốt, tốt, không bị tục vật cám dỗ, giữ vững bản tâm, siêu phàm thoát tục, không hổ là đại đệ tử của Vô Thượng tông thanh danh hiển hách.” Ánh mắt Hắc Bảo Lão Nhân nhìn Tô Bạch càng thêm hiền lành hòa ái: “Mặc dù ngươi không cần, ta cũng không thể lặt lọng được, nếu Bảo Bảo thích người như vậy, không bằng lão phu tặng nó cho người?”

Mẹ nó! Vì sao lễ vật của nam chính là cái Tu Di giới khí phách vô cùng, còn của ta lại là tiểu Thao Thiết ngốc đến không dám nhìn thẳng này? Hiện tại ta

hỏi hận còn kịp không, chúng ta vẫn là nói chuyện về hòa bình thế giới đi a uy!

Hắc Bào Lão Nhân gật đầu: “Cứ quyết định như vậy đi.”

Đội đã, cảm giác nhân vật nói sai lời thoại sai kịch bản là sao đây? Người xác định không nhầm kịch bản chứ? Rõ ràng tiểu Thao Thiết phải đưa cho nam chính a, tùy tiện đổi chủ như vậy người nghĩ tới cảm nhận của nó chưa?

Tô Bạch nhìn Thao Thiết lớn gầy dựa lần cuối: “Nó sẽ không đồng ý.” Mẹ nó, trước mặt ca ca mà dám đem đệ đệ đi tặng người khác, thật sự không thành vấn đề sao!

“À, người nói Thôn Thiên hả.” Hắc Bào Lão Nhân buông mắt nhìn linh thú bên chân mình: “Đưa Bảo Bảo cho hắn được chứ?”

Hóa ra nó tên là Thôn Thiên, cái tên cuồng huyền khốc bá duệ như vậy trong nguyên tác lại không có viết.

“Đương nhiên có thể, dù sao cũng không ăn được... A, người nghe nhầm rồi, vừa rồi ta không nói gì hết, người ta mới không phát rồ đến nỗi muốn ăn cả đệ đệ của mình đâu.” Cật hóa Thôn Thiên ôm mặt thẹn thùng nói.

Tô Bạch o_o, mẹ nó, rất hung tàn!

Này này, đừng có giả vờ, người cho là làm ra cái bộ dạng tiểu bạch liên hoa diễm đạm đáng yêu này có thể che giấu được bản tính có bệnh của người sao?!

Hắn đầy mặt thương xót nhìn tiểu Thao Thiết bị thân nhân bán đi trong lòng, lúc này vật nhỏ kia vẫn còn đầy mặt đơn thuần vô tội bán manh kia, Tô Bạch quả thực chưa xót, người bị chính ca ca của mình bán đi đó, sao còn có thể vui vẻ như vậy được?

Aizz, tiểu yêu tinh mê người nhà người, bốn vương nên bắt người làm sao bây giờ?(*)

~

(*) Đây là mấy câu các tiểu công hay nói với dụ thụ nhà mình đó, Tô tiểu thụ dùng để nói với tiểu Thao Thiết.^^~

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trượt Chân Trụ Nhai (Trượt Chân Rơi Xuống Vực)

Hôm sau, một người một thú một xà từ trung ương rừng rậm đi hướng ra bên cạnh.

Ôm cổ Đông Hoàng, Trầm Lăng vững vàng trong cái ôm của Đông Hoàng, Huyền Minh như trước chiếm cứ trên người hắn, thỉnh thoảng đụng chạm da thịt trắng nõn của Trầm Lăng, nhìn mặt trời chênh chếch lặn xuống, tâm mắt sắc bén của Đông Hoàng bắt đầu tìm kiếm nơi nghỉ chân đêm nay, khắp nơi trong khu rừng rậm bày đều cất giấu nguy cơ, chỉ cần có hơi vô ý liền có khả năng gặp nguy hiểm.

“Nhanh tới biên giới, đêm nay trước nghỉ ngơi.”

Đông Hoàng nhanh chóng hạ xuống thân mình, chạy nhanh tìm một hang động, cẩn thận buống Trầm Lăng, thu thập một ít củi châm lửa đốt, có lẽ là đã nhanh vào mùa mưa, ban ngày luôn đặc biệt ngắn ngủi, màn đêm chậm rãi kéo dài, khu rừng rậm tối đen thập phần nguy hiểm, nếu là bình thường Đông Hoàng sẽ không cần cẩn thận như vậy, nhưng lần này vừa vặn lại có giống cái đi theo, khắp nơi cũng không thể không đề ý.

Châm đồng lửa, mang da thú đem bên mình dũhảo, ôn nhu phủ lên mình Trầm Lăng, Huyền Minh bởi vì alf hình thú, nên những việc này chỉ có thể để cho Đông Hoàng tới làm, thân mình Trầm Lăng cũng không phải là khó chịu, nhưng người luôn luôn có tính lười, có kẻ hầu hạ vui vẻ ai lại tự mình động thủ, thân mình biếng nhác cuộn lui lại trên da thú lông xù, còn lấy mặt cọ xát vài cái, hành động khá ái, khiến Đông Hoàng cùng Huyền Minh nhìn mà ngón trỏ đại động, nuốt nước miếng xấu hổ nhưng chân lại không dám tới gần.

“Ta đi săn bắn, Huyền Minh người cẩn thận thú, mùa khô còn chưa có chấm dứt đâu.” Đông Hoàng cẩn thận dặn dò, càng tới gần mùa mưa, chính là thời điểm mà dã thú trong khu rừng rậm này điên cuồng nhất, mỗi lần giao tiếp đều xuất hiện chém giết trên quy mô lớn

Lúc gần đi, Đông Hoàng cẩn thận lưu lại xung quanh hơi thở của Long thú. Y lo lắng Trầm Lăng, Huyền Minh còn chưa trưởng thành, nơi này rất nguy hiểm, nếu như chỉ có một mình Huyền Minh, có lẽ cũng sẽ không lo ứng phó, nhưng nguy hiểm chính là giống cái không có thực lực, nếu gặp phải dã thú kết thành thú đàn, cho dù là thú nhân trưởng thành, cũng không tránh khỏi cửu tử nhất sinh.

Huyền Minh còn thật sự gật đầu, thân mình ngân bạch trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng “Ta sẽ cẩn thận nhìn hắn, đừng đi xa quá.” Huyền Minh cũng biết, hàng năm khi mùa khô cùng mùa mưa luân phiên (đổi chỗ) cho nhau, đều xuất hiện chém giết trên quy mô lớn, này cũng là nguyên nhân vì sao y đề nghị quay về bộ lạc, giống cái quá yếu ớt, hai tay không địch lại bốn tay, bọn họ không thể thực sự cam đoan an toàn cho giống cái.

Nghe đối thoại của Đông Hoàng cùng Huyền Minh, đáy lòng Trầm Lăng mơ hồ có chút kinh ngạc, sau khi rời đi nhà cây nơi Đông Hoàng sống, dọc đường đi Đông Hoàng đều tận lực tránh động thủ, ẩn ẩn Trầm Lăng biết, điều này chỉ sợ cùng hắn có liên quan, bĩu môi, trước kia hắn là sát thủ làm cho người ta nghe đã sợ mất mật, như thế nào ngã xuống dịp thời không (thời không khác) này, lại trở thành phế tài, không, hắn không phải phế tài, mà là nơi này rất biến thái, ai gặp qua con chuồn chuồn lớn như con ưng chưa? Con sói còn to ngang so với voi?.....

Tách! Tách! Trầm Lăng gắt gao nằm trên da thú, bên tai thỉnh thoảng truyền tới thanh âm ngọn lửa thiêu đốt, Huyền Minh cảnh giác thắt chặt thân rắn, cặp mắt vàng bắt đầu khởi động sát ý, quan sát nhất cử nhất động xung quanh.

“Huyền Minh, Đông Hoàng có phải đã ra ngoài lâu lắm rồi hay không?” Trầm Lăng thoáng có chút bất an, bên tai không ngừng truyền tới tiếng dã thú kêu gào, suy nghĩ rung động không ngừng mạnh mẽ xuất hiện, trong hang động phá lệ âm trầm, cao lên lớp da thú, Trầm Lăng bắt an ngồi dậy, hỏi “Huyền Minh, có thể ra ngoài nhìn xem hay không?”

“Không được, rất nguy hiểm!” Huyền Minh dựng thẳng thân rắn mảnh mai, mắt rắn màu hổ phách mang theo thần thái quý dị, y so với Trầm Lăng càng hiểu rõ nguy cơ ở nơi này, Đông Hoàng đã lâu như vậy còn chưa có về, nhất định là đã gặp phải phiền toái! Lúc này tuyệt đối không thể tùy tiện ra khỏi hang động “Đừng quên Đông Hoàng là Long thú, nếu ngay cả y cũng không thể giải quyết phiền toái, thì cho dù là chúng ta đi, cũng không thể giúp được gì.”

Nói xong, không ngừng đối với bên ngoài phát ra thanh âm “Tê tê ” cảnh cáo, hơi thở của Long thú, làm cho dã thú săn bắn ngập ngừng không dám tiến lên, một đôi mắt phiếm lục quang cần thận ẩn núp, không dám tùy tiện hiện thân sấm bắn. “Rống rống!” Tiếng gầm nhẹ thật lớn, trong nháy mắt truyền vào trong hang động, làm dã thú xung quanh thất kinh, lựa chọn rời xa.

“Sao lại thế này? Thanh âm đó có phải của Đông Hoàng không?”

“Là tiếng gầm của Long thú, chẳng lẽ là đàn thú?”

Huyền Minh có chút không xác định, trong tiếng gầm nhẹ vừa rồi của Đông Hoàng có ẩn chứa lửa giận, chỉ sợ đối thủ thập phần khó giải quyết. Trầm Lăng mờ mịt ngồi trên lớp da thú, thân rắn của Huyền Minh nhanh chóng thắt chặt, hoảng mầu không ngừng chuyển động

“Đàn thú? Rất nguy hiểm!”

“Ân!”

“Chúng ta cũng đi hỗ trợ.”

Đứng dậy nắm lấy nanh thú, cắm ở bên hông, một cái lật nghiêng liền mạnh mẽ đứng dậy, hoàn toàn không có bộ dáng suy yếu như lúc trước. Trầm Lăng nhanh chóng mạnh mẽ không để cho Huyền Minh có thời gian để hỏi, một phen tóm lấy Huyền Minh, bước nhẹ như mèo rời khỏi hang động

“Hướng nào?” Tay phải Trầm Lăng nắm chặt nanh thú, đi về phía trước nhẹ nhàng như bay, Huyền Minh tán thưởng nhìn, không thể tưởng giống cái này lại lợi hại như vậy, giống cái trong bộ lạc đều thập phần yếu ớt, liếc thấy cử chỉ của Trầm Lăng, Huyền Minh rõ ràng không chỉ là bị sốc, bên tai không ngừng truyền đến tiếng gầm của Đông Hoàng, Huyền Minh không tiếp tục cản trở, ngửi trong không khí mùi vị của Đông Hoàng lưu lại, chỉ dẫn cho Trầm Lăng hướng về phía trước.

Trong không khí nồng đậm mùi máu tươi, Huyền Minh biết chuyện mình lo lắng nhất đã xảy ra, Đông Hoàng đã đụng phải đàn thú, lại còn là U Minh lang hung tàn nhất trong khu rừng rậm này. Bất quá may mắn y không ngửi thấy mùi máu của Đông Hoàng, không thể nói đây chính là tin tức tốt nhất, xác định xong phương hướng của Đông Hoàng, Huyền Minh ra dấu cho Trầm Lăng dừng lại

“Là U Minh Lang hung tàn nhất rừng rậm trung ương, người đừng cử động, cứ đứng chỗ này. Nơi này có hơi thở của long thú sẽ không có dã thú khác, ta đi hỗ trợ y.”

Đem Trầm Lăng an trí ở địa phương an toàn bí ẩn, thân rắn của Huyền Minh trong nháy mắt to lên mấy trăm lần, trong phút chốc, một con cự xà màu bạc dài gần trăm mét, xuất hiện trước mặt Trầm Lăng. Mở lớn miệng không dám tin nhìn Huyền Minh, con cự xà trước mắt thực sự là Huyền Minh từng chiếm cứ trên cổ hắn, xoa cái trán có chút mê muội, Trầm Lăng bình tĩnh! (may mà lần trước nó chưa rape anh). Thời gian chờ đợi thức sự luôn quá chậm chạp, Trầm Lăng đỡ cái trán tích lạc mồ hôi lạnh, siết chặt tay, theo bản năng không ngừng đi lại, hắn do dự có lên theo sau hay không, dù sao thời gian đã trôi qua thật lâu rồi, mà bọn họ vẫn chưa trở về, bọn họ không ở bên người làm Trầm Lăng cảm thấy bất an.

“Đông Hoàng, Huyền Minh...” Trầm Lăng không yên lòng, cuối cùng vẫn quyết định tiến về phía trước

Huyền Minh tiếp cận, mới phát hiện sự tinh so với tưởng tượng của mình thì còn nghiêm trọng hơn, không đếm được bao nhiêu U Minh lang đang vây xung quanh Đông Hoàng, lúc này Đông Hoàng dĩ nhiên đã hóa thành hình thú, Long thú có thể phi hành (bay) , nhưng U Minh lang cũng hận thù rất sâu, nếu không giết chết được con mồi sẽ liên tục truy đuổi, Huyền Minh mang hình thú cẩn thận ẩn nấp, chờ đợi thời cơ tốt nhất để săn bắn, quan sát một chút, Đông Hoàng đã đem hàng trăm đầu U Minh lang cắt xuống, mùi máu tươi nồng đậm bay vào trong không khí, rất nhanh sẽ hấp dẫn tới càng nhiều dã thú. Mùi máu tươi có thể làm cho dã thú làm vào điên cuồng tuyệt đối.

Huyền Minh tê lên một tiếng, rất nhanh gia nhập chiến trường, thân thú khổng lồ của Đông Hoàng mạnh mẽ di động, thoáng nhìn qua bóng dáng Huyền Minh, hỏi “Huyền Minh, sao người lại tới đây, Lăng?”

“Lăng lo lắng cho người nên kéo ta cùng tới đây, yên tâm, Lăng đang ở nơi an toàn...” Huyền Minh còn chưa nói xong, bị cảnh tượng nhìn thấy trước

mất làm cho sợ tới mức trái tim căng thẳng, Đông Hoàng theo tầm mắt của Huyền Minh nhìn qua, thân hình cũng phút chốc cứng đờ, chỉ thấy thân hình kiều tiểu (nhỏ nhắn, mảnh mai) của Trầm Lăng đang xuyên qua giữa bầy U Minh lang, răng nanh cũng móng vuốt sắc bén của U Minh lang thỉnh thoảng lướt qua thân mình nhu nhúc của Trầm Lăng, làm cho Huyền Minh cũng Đông Hoàng sợ tới mức trái tim gần như ngừng đập.

“Lăng!”

“Lăng!”

Không, Đông Hoàng nhanh chóng biến về hình người, thân hình mạnh mẽ nhanh chóng chạy về phía Trầm Lăng, Huyền Minh cũng không nương tay, điên cuồng đánh úp về phía U Minh lang xung quanh. Thân hình Trầm Lăng nhanh chóng di chuyển, nanh thú sắc nhọn lưu loát lướt qua cổ U Minh lang, kéo theo máu tươi chói mắt, trên người cũng bị lay động một thân, nhẹ nhàng đi lại, Trầm Lăng nhìn không được nhắm hai mắt lại, cảm thụ sát ý xung quanh mình, hoàn toàn lâm vào trong chiến loạn điên cuồng, khóe miệng hơi hơi gợn lên, hân hưởng thụ giết chóc, dưới đáy lòng của mỗi sát thủ đều ẩn núp một con quái vật, tùy thời chuẩn bị thức tỉnh, khoảng khắc Trầm Lăng đứng trên chiến trường, quái vật dưới đáy lòng dĩ nhiên thức tỉnh, cùng với sát khí mà đến, lại càng làm cho hân hưng phấn không thôi, trong đôi mắt tối đen nổi lên tinh quang.

Móng vuốt sắc bén của U Minh lang cắt qua cánh tay, bụng đùi của Trầm Lăng. Dù sao cũng không giống với Trái đất, lực sát thương lại càng không thể nói, cho dù thân thủ của Trầm Lăng có mạnh mẽ cỡ nào, cũng vẫn sẽ bị thương, nhìn Trầm Lăng bị thương, Đông Hoàng cũng Huyền Minh ở cách đó không xa gần như phát cuồng, tàn sát bừa bãi làm cho U Minh lang dù là loài không sợ chết cũng bắt đầu thấy sợ hãi, đây là sự tức giận của cường giả!!

“Ta không sao!”

Trầm Lăng né thú nhân, mỗi lần hân đều tránh đi chỗ khác, nên một nửa máu trên người không phải là của hân

Đột nhiên, Đông Hoàng cũng Huyền Minh đều im lặng, đáy mắt phiếm sợ hãi thật lớn, Trầm Lăng cũng cảm thấy không thích hợp, nhện không được quay đầu, chỉ thấy một đầu lang cao gần năm thước, ở ngay cách hân không tới một thước, âm thầm theo dõi thân hình trắng nõn của hân, Trầm Lăng vì tránh bị đánh nên, nên ở ngay bên rìa vách đá

Móng vuốt sồi sắc bén nhảy mắt rơi xuống trước mặt, Trầm Lăng không kịp trốn, một cái nghiêng người, thân mình rơi xuống dưới vách núi, cảm giác đột ngột mất đi trọng lượng làm đáy lòng Trầm Lăng dâng lên một cỗ sợ hãi, thậm chí đến ngay cả về mặt tuyệt vọng của Đông Hoàng cũng Huyền Minh đều không kịp thấy rõ

“KHông—Lăng...”

“A A a! Lăng!”

Trên vách đá chỉ còn lại tiếng kêu điên cuồng của Đông Hoàng cũng Huyền Minh, hai người trong nháy mắt hóa thành hình thú, đem U Minh lang quanh mình đập nát, lưu lại đầy trời mưa máu, chỗ vách núi đen cho dù có là Đông Hoàng, cũng không dám tùy tiện phi hành, trong rừng rậm trung ương này có quá nhiều dã thú chưa được biết đến, ai cũng không thể khẳng định sống dưới vực là dã thú cường hân cỡ nào, sương trắng lượn lờ, Trầm Lăng dường như đã nghe thấy sự tuyệt vọng của Đông Hoàng cũng Huyền Minh

Lúc tỉnh lại, tứ chi không ngừng truyền tới cảm giác đau đớn khó nếm, di động thân mình, khóe miệng tràn ra cười khổ, mệnh thật sự lớn, thể nhưng lại vừa vịn rơi xuống một nhánh cây, trừ bỏ có vài chỗ trầy da, cũng không có miệng vết thương nào, bất quá mấy vết thương do U Minh lang gây ra, nếu không cầm máu, chỉ sợ gặp nguy hiểm!

“Người đang luyện tập phi hành sao?” thanh âm gọi cảm khàn khàn mang theo chút ngây thơ, Trầm Lăng không khỏi nhìn qua, nháy mắt thất thần, ngân dịch(nước bọt) theo khóe miệng không ngừng rơi xuống, đọng thành vũng!! Thiên sứ?

có vẻ các thúc thúc mỗi lần thấy trai đẹp lại có đôi cánh sau lưng đều gọi thiên sứ sau đó hối hận ngàn thu vì bọn đó... đều là ác ma a.

Mấy chương sau đều có mấy cảnh khiến ta dở khóc dở cười nên cần chăm chút kĩ 1 chút. Các nàng thông cảm nha

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mĩ Nhân Ngươi Kêu Gì?

Nhìn giống cái xinh đẹp trước mắt, Bác Nhã rất nhanh thu hồi ánh mắt chiếm đoạt nơi đáy mắt, mang ánh nhìn tò mò cũng hồn nhiên đặt lên người giống cái, cắt qua da thú, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện lộ ra, bất đồng với giống đực ngăm đen thô ráp, làn da trắng nõn tỏa ra ánh sáng, chỉ cần nhìn, không thể không làm cho ngón trở đại động.

Đồng dạng với tiểu ý nhọt nhạt, Bác Nhã vương ngón tay trơn bóng nhẹ nhàng chạm vào bụng Trầm Lăng, xúc cảm mềm mại, con ngươi hơi hơi buộc

chặt, hầu kết cao thấp trượt trượt, hận không thể đem giống cái trước mặt hung hăng ôm vào lòng chà đạp một phen, bắt quá, đối với con mồi thú vị, Bác Nhã luôn kiên nhẫn, nụ cười ngậy thơ mang theo vẻ không hiểu thế sự, làm cho Trầm Lăng nhìn mà nhều nước miếng ràn rụa.

Yêu nghiệt! Yêu nghiệt a! Ngươi như thế mà sinh ở Trái đất, kia tất cả nữ nhân đều sẽ phải tự sát, phá bình phát suất Trầm Lăng lập tức ngây ngốc nhìn chăm chăm Bác Nhã, trong mắt mang theo nồng đậm khát cầu, ho nhẹ vài tiếng nói: “Mỹ nhân, giúp tôi một chút được không?” Nói xong, còn không quên làm một động tác tự nhận là rất tuần tú (vị này còn chưa rõ đây là đâu sao?)

Bác Nhã mỉm cười, vươn cánh tay thon dài, ôm lấy cổ Trầm Lăng, đem hắn từ trên trạc cây cứu ra, khi liếc thấy những hồng ngân (dấu hôn) còn chưa lui trên người Trầm Lăng, đáy mắt hiện lên một tia lãnh liệt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hồng ngân, vẫn còn rất mới, tính toán một chút, khoe miệng khẽ nhếch nhìn Trầm Lăng nói “Ngươi là giống cái sao? Vì cái gì lại từ trên trời rơi xuống?”

Ánh mắt Bác Nhã trong suốt, tò mò hỏi, loại độ cao này cho dù có là Vũ Linh tộc như y, cũng không dám thử, nhưng giống cái này thực lớn mật, dám từ trên vách núi đen nhảy xuống, nhìn vết thương trên người, chỉ sợ đã gặp phải thú dữ, Klose đứng ở xa xa run rẩy khoe miệng nhìn gương mặt già tạo của Bác Nhã, xem thường làm bộ như không thấy, nhưng khi tầm mắt rơi xuống lưng Trầm Lăng, lại hiện lên một tia kinh diễm

Si ngốc nhìn chăm chăm vào dung nhan tuấn mỹ của Bác Nhã, bất đồng với Đông Hoàng đầy nam tính, Bác Nhã càng thiên hướng nữ tính hoám đôi mắt hoa đào hẹp dài, lông mi dày nhẹ nhàng chớp, làm cho người ta có một cảm giác kinh diễm, Trầm Lăng tham lam nhìn Bác Nhã, vươn tay nâng lấy cái cằm bóng bóng của y, trêu chọc nói “Mỹ nhân, ngươi tên là gì? Nhà ngươi ở đâu? Đã kết hôn chưa?...” (Té ghê! Cười sặc sụa... Anh tán zai thật là độc, nhanh, ma lại rất trực tiếp a, mới gặp mà đã... Ta nhớ Trư Bát Giới ghê!)

Bác Nhã nháy mắt giật mình, giống cái này không khỏi rất, rất hoạt bát (lớn mật chứ?). Klose đầu đầy hắc tuyến nhìn giống cái, lại là một giống cái bị mỹ mạo của Bác Nhã mê hoặc, bắt quá giống cái này thật khả ái, dám đùa giỡn Bác Nhã, tính tình Bác Nhã phúc hắc, cả bộ lạc người người đều biết, ánh nhìn rơi xuống vết thương trên người Trầm Lăng, liền hiện lên lo lắng, cất bước tiến lên nắm tay Trầm Lăng, cười nói “Ngươi không sao chứ! Trước có muốn bôi chút được hay không?”

“Ngươi là?” Trầm Lăng chuyển tầm mắt qua nhìn Klose, cũng là một nữ nam, thân hình thon dài giống như hắn, so với mỹ nhân thấp hơn nửa cái đầu, khuôn mặt tuấn nhã mang theo tiêu ý nhợt nhạt, thực ôn nhu, là láng giềng ca ca tốt bụng “ta gọi là Trầm Lăng, không cần thận từ trên kia rơi xuống, ngươi có biết làm thế nào để đi lên không?”

Trong đầu, đột nhiên nhớ lại thời điểm rớt xuống vách núi đen, gương mặt khủng hoảng của Đông Hoàng cùng Huyền Minh, trong mắt thoáng hiện lên một tia mất tự nhiên, hắn tuyệt đối không có để ý tới sinh tử của hai người kia, chẳng qua trong thời gian này nhận được sự chiếu cố của bọn họ, không từ mà biệt chung quy không tốt. Rối rắm vô da thú, trên mặt hiện lên biểu tình quý dị.

“Lăng, ta gọi là Klose, hắn là Bác Nhã. Ngươi muốn đi lên sao? Chỉ sợ thực phiền toái.” Y là giống cái, lần này theo Bác Nhã ra ngoài thí luyện, gần tới mùa mưa, rừng rậm trung ương sẽ biến thành chiến trường, bình thường vào lúc này bộ lạc cũng sẽ không cho phép tộc nhân tiến vào rừng rậm trung ương, nhiều nhất chỉ đi săn bắn bên ngoài.

“Không thể đi lên sao?” Trầm Lăng có chút kinh hoàng, tại thời không không biết chút gì này, Huyền Minh cùng Đông Hoàng là những người đầu tiên hắn gặp, Klose nhìn gương mặt mất mát của Trầm Lăng, biểu tình có chút xấu hổ, xem ra lời nói của y đã dọa tới Trầm Lăng, xoay người nhìn Bác Nhã, trên mặt mang theo vẻ quần bách xấu hổ. Y là giống cái của đại ca Bác Nhã, là giống cái nổi tiếng trong bộ lạc, là năm đó đại ca Bác Nhã đã mạo hiểm trong sinh tử nguy hiểm mới cướp được y về, tuy không muốn nhưng bắt quá cuối cùng vẫn là chịu đồng ý cùng người khác ở chung, lần này họ ra ngoài, chính là thừa dịp trước khi mùa mưa tiến đến, chuẩn bị sẵn sàng, để vượt qua thời kì này.

Không thể từ chối yêu cầu của Klose, miễn cưỡng đồng ý đưa y theo, bắt quá bên người phải có giống đực bảo hộ, những người khác đều đã ra ngoài săn bắn, lưu lại Bác Nhã cùng y ở lại, bọn họ lập tức sẽ khởi hành quay về bộ lạc, bởi vì lũ dã thú đã ngửi thấy hơi thở của mùa mưa sắp tới, bắt đầu trơ lên điên cuồng.

Bác Nhã vươn tay, đem Trầm Lăng so với y thấp hơn nửa cái đầu, kéo vào trong lòng, một cảm giác ẩm ướt nhẹ nhàng lướt qua, những vết thương trên người Trầm Lăng chậm rãi thay đổi, kinh ngạc mang theo lo lắng hỏi “Ngươi như thế nào lại một mình ở nơi này, giống đực của ngươi không nói cho ngươi thời gian này trong rừng rậm trung ương thấp phần nguy hiểm sao?” Bàn tay to nhẹ nhàng chạm chạm xoa xoa mái tóc ngắn của Trầm Lăng, xúc cảm mượt mà làm cho Bác Nhã lưu luyến không thôi.

Đã quen được Đông Hoàng ôm, nên hành động của Bác Nhã cũng không bị Trầm Lăng phản kháng, ngửi trên người Bác Nhã có mùi thơm thân nhiên của cỏ xanh, thân mình Trầm Lăng nhìn không được có chút mệt mỏi, bị Đông Hoàng chà đạp một đêm, tuy rằng có nghỉ ngơi một ngày, bắt quá vẫn có chút không thoải mái, hơn nữa lúc trước đại chiến, sau lại thỉnh thoảng rơi xuống vách núi đen, hết thấy những phát sinh liên tiếp này, dù Trầm Lăng có cứng rắn, tinh thần cũng có chút suy sụp, cánh tay Bác Nhã thông thả mà có tiết tấu, làm cho Trầm Lăng bình tĩnh lại không khỏi cảm thấy buồn ngủ vài phần, lẩm bầm vài câu, mí mắt chậm rãi khép lại, lập tức ngủ say.

Nửa ngày qua đi, vẫn không nghe thấy Trầm Lăng trả lời, Bác Nhã cùng Klose không khỏi buồn bực, thuận mắt nhìn lại, đã thấy Trầm Lăng đem thân mình dựa sát vào ngực Bác Nhã, ngủ rất say.

Klose vuốt cằm cười yếu ớt, thật đúng là yên tâm, sẽ không sợ bọn họ hại hắn, giống cái thiếu thận trọng như vậy thật đúng là làm cho người ta dờ khóc dờ cười. Lẽ ra làm sát thủ như Trầm Lăng, không có khả năng ngủ mà không đề phòng, nhưng những gì liên tiếp xảy ra, thực sự là đã hao phí rất nhiều tâm huyết của hắn, bắt chợt cả kinh, con người mạnh mẽ cũng không thể không mệt mỏi.

Bác Nhã nhẹ nhàng ôm lấy Trầm Lăng, hướng son động đi tới, đại ca bọn họ còn chưa có về, cũng may mặt trời vẫn chưa hoàn toàn lặn xuống, tầm mắt Vũ Linh tộc vô cùng tốt, bằng không y thật sự chẳng thấy được giống cái trong đám mờ mịt này, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp trong lòng, trên mặt xuất hiện tiêu ý bất lương, nhìn đôi môi đỏ mọng hơi hơi cong lên của Trầm Lăng, nhẹ nhàng trạc (hôn) xuống “Ha ha... về sau lại hướng ngươi đòi tiếp.” Dám

gọi y là mỹ nhân, thật đúng là thú vị. Klose giật mình nhìn hành động ôn nhu của Bác Nhã, miệng mở thực lớn, trong bộ lạc ai chẳng biết Bác Nhã là một ác ma bụng dạ đen tối, dựa vào gương mặt hấp dẫn lừa người chết không đền mạng, không biết bao nhiêu người đã gặp tai họa vì y, không nghĩ tới y lại còn có một bộ mặt ôn nhu như vậy, này thật đúng là làm cho người ta giật mình không thôi!

Lướt qua lùm cây, đi vào bên trong động, sơn động này không lớn, trong góc chất đầy mấy đầu da thú to lớn, ở giữa có lưu lại một đồng tro tàn, trên có chút tàn lửa, thuận tiện cho việc đốt lửa vào lúc tối, sau khi bọn họ quay về trong động không lâu, mặt trời ở cuối chân trời cuối cùng đã hoàn toàn chìm xuống, toàn bộ đại địa trong nháy mắt chìm vào bóng đêm

Klose xuất ra da thú giải xuống, Bác Nhã nhẹ nhàng đem Trầm Lăng đặt lên, kéo một tấm da thú khác đắp lên cho Trầm Lăng thật tốt “Klose, người ở đây trông hẳn, ta đi chuẩn bị thực vật đêm nay, đại ca bọn họ cũng gần về tới đây rồi, ngày mai chúng ta trở về bộ lạc. Săn bắn vậy cũng đủ rồi, mùa mưa sẽ lập tức tới đây!”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Bác Nhã hiện lên tiểu ý lạnh lẽo, y hiểu nơi này không an toàn, không chỉ vì mùa mưa sắp tới, mà còn vì giống cái đang nằm một bên này, có thể sinh tồn trong rừng rậm trung ương, giống đực của hân tuyệt đối thấp phần mạnh mẽ, chỉ có giống đực mạnh mẽ mới có tài năng ôm lấy giống cái của mình, y nhìn trũng giống cái này, phải trước khi giống đực của hân tìm thấy đem hân đi, Bác Nhã cũng không nắm chắc được mọi chuyện, hết thảy những khả năng có thể phát sinh y đều thích đẽo nó bóp chết trong nôi.

“Ta biết, chờ đại ca người trở lại, ta sẽ nói giúp người.” Klose bốn cọt nhìn Bác Nhã, không thể tưởng tượng Bác Nhã bình tĩnh thong dong, cũng có lúc thiếu kiên nhẫn, Trầm Lăng này vừa nhìn đã biết là danh hoa đã có chủ, theo những vết cắt trên lớp da thú có thể nhìn thấy những dấu hồng hồng, không khó nhìn ra, giống đực của hân thấp phần coi trọng hân, cho nên mới lưu lại hồng ngân đậm như vậy, chỉ có chấp niệm mãnh liệt, mới có thể như thế, tin rằng điểm này Bác Nhã cũng hiểu được!

Bác Nhã làm bộ như không nghe thấy, khởi khởi ngọn lửa, thỉnh thoảng chú ý Trầm Lăng đang ngủ say, khoe miệng gọi lên tiểu ý tình thế bất buộc, nhớ tới lúc Trầm Lăng nâng cằm y lên, bộ dáng gọi y là mỹ nhân, không khỏi khẽ cười thành tiếng

Vẫn nghĩ tới giống cái, đều nhu nhu nhược nhược, cho dù là Klose cũng mềm mại rất nhiều, khả hân bất đồng, từ trên vách núi đen rơi xuống vẫn thong dong bình tĩnh, phân lượng tinh táo kia cho dù là giống đực thông thường cũng không làm được.

Trong mộng Trầm Lăng giống như gặp gỡ chuyện tốt đẹp gì đó, theo bản năng cọ xát da thú dưới thân, đem thân mình vùi xuống càng sâu, khoe miệng gọi lên khuôn mặt tươi cười mê người, chếp miệng, hành động khả ái, khiến đáy lòng Bác Nhã run lên, nếu không ngại Klose ở đây Bác Nhã thực muốn hung hăng lao đến, gắt gao hàm trụ đôi môi cánh hoa hé mở mê người kia...

Giống như cảm nhận được điều gì, Trầm Lăng bất an đánh cái rùng mình, đem thân mình cuộn lại ngủ lại càng sâu.

“Phốc xuy!” Klose nhin không được cười khẽ ra tiếng, nguyên lai Bác Nhã còn có một mặt khản cấp như vậy, chống lại vẻ mặt cười duyên của Klose, Bác Nhã quay đầu sang một bên, làm bộ như cái gì cũng chưa nhìn đến! Hướng tới trong không khí người người, trên mặt hiện lên một tia kinh hi “Đại ca bọn họ đã trở lại!”

“Thực sự.” Bất chấp Bác Nhã cười nhạt, Klose đứng dậy đi tới cửa động, phút chốc, mấy bóng dáng từ phải xa xa tiến lại đây, bốn bóng người trên lưng đều đeo con mồi, trong nháy mắt công phu, đã đứng ngay trước cửa động.

“Klose, không phải bảo người ở trong động sao? Bác Nhã tên tiểu tử kia đang làm cái gì?” Cần đầu đi tới là một bóng dáng cao lớn, gương mặt thô, bên gò má trái có một vết sẹo từ mi cốt kéo xuống, khiến cho nam tử thoát nhìn có vẻ dữ tợn hơn, ném con mồi trên vai xuống, vội kiểm tra xem Klose có bị thương hay không, cặp mắt to mang theo nặng nề, những người khác xung quanh đều nhún nhún vai, làm bộ không thấy gì đi vào trong động, chào hỏi Bác Nhã

“Nhỏ giọng chút!” Mấy người kia vừa tỉnh mở miệng, Bác Nhã đã lạnh lùng nhìn lại, khoa tay múa chân làm một cái thủ thế, ý bảo mọi người nhỏ giọng lại.

Hoắc Khắc kinh ngạc nhìn Bác Nhã, không rõ tiểu tử này định ngoạn cái trò gì, trừng mắt chọi nhau, nhìn Bác Nhã, khí thô nói “Tiểu tử người làm sao vậy, một ngày không thấy như thế nào lại biến thành giống cái rồi?” Trùng to mắt đánh giá Bác Nhã, trên mặt mang theo tiểu ý đáng khinh, vuốt cằm

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Bác Nhã Đùa Giỡn Lưu Manh

Bác Nhã khoe miệng co rút, hung tợn trừng mắt nhìn Hoắc Khắc một cái, một cái phi chân qua, đã đem Hoắc Khắc đá ra hơn mười thước, rơi xuống lùm cây bên ngoài, thiết lập một vòng bảo hộ. Klose im lặng nhìn một mặt thô bạo này của Bác Nhã, Ba Tập cười ngây ngô ôm Klose, che ánh mắt y lại “Hoắc Khắc da dày sẽ không có chuyện gì đâu, đây là ai? Là người của bộ lạc nào, tại sao lại xuất hiện ở rừng rậm trung ương?”

Klose tức giận phát tay của Ba Tập ra, nhiều người như vậy, tay Ba Tập lại đang đặt chỗ nào, sắc mặt phỉe đỏ, trừng mắt nhìn Ba Tập một cái, hầu kết Ba tập khẽ trượt, gắt gao nhìn chăm chăm Klose, rất nhanh đem y ôm vào trong lòng, thô bạo hôn lên môi, cắn cắn miệng Klose, thân hình trắng kiện

đem Klose quần thật chặt. Những người khác cười mỉa, ngồi ở một bên im lặng không lên tiếng, hâm mộ nhìn động tác của Ba Tập, dục vọng dưới da thủ cao ngất.

“Ba Tập... Người đang làm cái gì?”

“Klose, ta muốn ngươi, không tin ngươi xem.” Nói xong, lôi kéo tay Klose hướng tới khó gian, cầm lấy nhục côn cứng rắn, Klose xấu hổ tới đỏ bừng gương mặt, từ đầu tới cổ đều nổi lên màu hồng nhạt, bàn tay ở trên dục vọng của Ba Tập nhẹ nhàng lên xuống, thì thầm “Người nhỏ giọng chút, đó là giống cái, ban này từ trên kia rút xuống, được Bác Nhã nhậ về.”

“Ba Tập ngươi biết không? Đừng yên lặng thế, nếu ngươi không thỏa mãn được Klose, huynh đệ chúng ta sẽ không để ý mà giúp ngươi một tay!” Sa Gia ở bên cạnh trêu tức nhưn mây, nhìn Klose nuốt nước miếng, giống cái vốn rất ít, đáng tiếc tranh đoạt lúc trước y lại bại bởi Ba Tập, bằng không Klose đã là giống cái của y, hiện tại chỉ có thể ở ngoài miệng lấy chút tiện nghi.

Ba Tập gợn cánh tay lên, khinh thường nhìn Sa Gia “Nhìn Thân mình của ngươi nhỏ như thế, đừng nói là thỏa mãn Klose, đến cả giống đực vị thành niên trong tộc cũng có thể nâng ngươi lên, Allen ta mang Klose ra ngoài một chút, ngươi có muốn đi cùng không?” Allen là một giống đực khác của Klose, không võ hữu lực, khuôn mặt tuấn lãng đồng dạng không thua gì Ba Tập.

Buông con mồi, nhìn dục vọng cao ngất dưới da thú, ý tứ không cần nói cũng biết, xoay người trực tiếp ôm lấy Klose, bóng dáng ba người trong nháy mắt dung nhập vào một lùm cây, Sa Gia vuốt cằm, nhún vai không nói gì nhìn một màn này, hâm mộ không thôi, Hoắc Khắc bị đá bay nhẹ nhàng lác đầu, lác lư đi vào, Bác Nhã lấy một thịt nướng trong tay Sa Gia, đi về phía Trầm Lăng ở bên kia, ngăn cách ánh nhìn tò mò của Hoắc Khắc

Thanh âm lép bép của ngọn lửa vang lên, mùi thịt nướng tỏa ra, từ trong lùm cây bên ngoài không ngừng vang lên tiếng rên rỉ ái muội, trêu chọc khiến hô hấp trong động không khỏi dồn dập hơn vài phần, Hoắc Khắc lật da thú, hai tay nhanh chóng phóng tới dục vọng cao ngất đã không thể nhịn nổi, Sa Gia quay cuồng thịt nướng, nhìn hành động của Hoắc Khắc nói “Hoắc Khắc nhanh lên, ta cũng ghen muốn chết rồi, tiểu tử Bác Nhã kia chỉ biết nhàn hạ.”

Hai chân kẹp chặt không ngừng cọ xát, trên mặt đỏ bừng, gân xanh cao ngất, Bác Nhã ung dung ôm lấy Trầm Lăng, hướng Hoắc Khắc bêu môi, nói “Sa Gia ngớ ngẩn, không biết nhờ Hoắc Khắc giúp ngươi lộng lộng sao, việc này các ngươi lúc trước đã làm không ít, giờ còn thẹn thùng?”

Nói xong, khóa miệng, vẻ mặt kiêu căng. Hai kẻ này thực cho rằng nội người không biết chuyện ái muội giữa họ sao, Hoắc Khắc thân mình so với Sa Gia cao hơn một cái đầu, tuy nói cùng là giống đực, nhưng Sa Gia nhìn thể nào cũng giống giống cái, nếu không phải Sa Gia có thể biến thành hình thú, trưởng lão tộc cũng sẽ không cho y ra ngoài

Nghe lời nói của Bác Nhã xong, Hoắc Khắc đi thẳng tới chỗ Sa Gia, một tay ôm lấy Sa Gia vào trong ngực, hô hấp thô suyễn thổi lên cổ Sa Gia, một bàn tay bắt đầu vì Sa Gia phục vụ, Bác Nhã nhìn một màn như vậy mà khoe miệng run rẩy, thiết! Không biết xấu hổ, da mặt dày như vậy. (Đây mới chân thực là đồng tính a... Giống cái ít ỏi quả thực là khổ sở cho các anh quá)

Trầm Lăng được ôm trong lòng tản ra mùi hương, người được đó là hơi thở của Long thú cùng Dục xà, ánh mắt Bác Nhã trầm xuống, dục vọng dưới khó gian cao ngất, thẳng tắp đề ở mõng Trầm Lăng, quả nhiên là giống cái có chủ, Bác Nhã hơi hơi bắt mắt, đối với cái cổ Trầm Lăng mạnh mẽ cần một cái

Trầm Lăng từ lúc Bác Nhã tiến lại đây, liền cảm thấy khác thường, chẳng qua thấy y không có sát khí, lên hấn quyết định án binh bất động, thỉnh linh xảy ra đau đớn, khiến Trầm Lăng cả kinh nhảy dựng lên, nhanh nhẹn từ trong người Bác Nhã thoát ra “Người là ai?”

“Bác Nhã, nhanh như vậy đã không nhớ rõ ta a?” Bác Nhã mắt mát ỳi khuất nhìn Trầm Lăng, khuôn mặt tà tứ tuấn mỹ nhìn chằm chằm vào hấn

“Hoắc Khắc.... Ân a! Nhanh lên, mau một chút!” Sa Gia cắn cắn cổ Hoắc Khắc, thân mình hơi hơi ngửa về trước, tiếng rên rỉ ái muội không chút kiêng nể vang lên trong sơn động, ba người ở trong lùm cây bên ngoài cũng không cam lòng chịu thua kém, Trầm Lăng há hốc mồm nhìn hai thân mình đang dây dưa cùng một chỗ bên lửa trại, phía dưới dục vọng cao ngất, có rất nhiều điểm chất lỏng màu trắng, trong không khí tràn ngập mùi xạ hương. Hoắc Khắc thô cổ, siết dục vọng cầu hai người, một tiếng gầm lớn, thân hình đang di chuyển của hai người dừng lại, run rẩy một chút, phần lớn chất lỏng màu trắng liền rơi xuống.

Bác Nhã liếm liếm đôi môi cánh hoa, nhìn Trầm Lăng lóe lên ánh mắt săn bắn, phuat chốc đem Trầm Lăng ôm vào lòng, dục vọng dưới hạ thân chọc chọc vào mõng Trầm Lăng, ái muội ma sát. Thanh âm khàn khàn dò hỏi “Lăng, phát tình sao? Ta người được hương vị phát tình, có muốn ta hỗ trợ hay không, ta rất vui lòng được giúp ngươi nha.” Đôi môi mòng khê cắn vành tai Trầm Lăng, lực đạo vừa đúng, sẽ không làm Trầm Lăng bị thương, chỉ khiến hấn thêm mặn cảm.

“Buông tay...” thân hình Trầm Lăng run run, sắc mặt lạnh lùng, tất cả những kẻ này là ai a! Quang minh chính đại ở nơi này phát tình sao? Đừng tưởng hấn không có nghe thấy, thanh âm kích động trong lùm cây kia, rõ ràng chính là của Klose lúc trước cứu hấn, còn có tiếng rên rỉ trầm thấp của hai người xa lạ, 3P... ý niệm này như một tia sét bổ xuống đầu Trầm Lăng, một đòn ném qua vai, liền đem Bác Nhã quăng xuống đất, siết lấy dục vọng cứng rắn của Bác Nhã. Lộ ra nụ cười lạnh lẽo nói “Thứ này ngươi nghĩ không muốn sao, dám phát tình với lão tử, coi chừng lão tử thiên ngươi.” Nhặt nanh thú trên trên lớp da thú, xúc cảm lạnh lẽo vẫn còn nán lại giữa hai chân Bác Nhã, không cần thận nhìn thoáng qua dục vọng dưới khó gian Bác Nhã, khoe miệng Trầm Lăng lại co rút, đau xót, con bà nó! Người so với người tức chết nhân, thật là ức!!

Sa Gia cùng Hoắc Khắc ở bên kia phát tiết xong, ngậy ngốc nhìn một màn này, giống cái mạnh mẽ như vậy, thật đúng là lần đầu gặp gỡ, cần thận nuốt nước miếng, kẹp chặt hai chân, sợ hãi nhìn Trầm Lăng, không hổ là giống cái Bác Nhã ác ma này nhìn trúng, tính cách mạnh mẽ này, cũng không phải là ai cũng có thể chấp nhận

Bác Nhã thích thú khép nửa con mắt, hai mắt phóng thích ánh sáng nóng rực, liếc mắt một cái nhìn hai người Sa Gia, lạnh nhạt nói “Nguyên lai Lăng muốn ở trên a! Không có việc gì, về sau ta ở phía dưới cũng tốt, tuyệt đối sẽ khiến Lăng thỏa mãn.” Bên hông khê cử động vài cái, nhục côn nóng bỏng

xẹt qua đùi Trần Lăng, cảm giác nóng rực khiến Trần Lăng cả kinh lùi về sau mấy bước, đáng chết!

Buồng nanh thú, đối với khổ gian Bác Nhã nhéo một cái, khoe miệng gọi lên nụ cười ngoan độc, vừa lòng nhìn Bác Nhã trong nháy mắt xanh mét mặt mày “ Cái que diêm này như thế nào có thể thỏa mãn ta, có muốn lão tử tới thỏa mãn cho ngươi hay không? Đảm bảo ngươi sẽ vui ngắt trời, kĩ thuật của ta tốt lắm, tuy rằng lần đầu tiên thượng nam nhân, cũng sẽ không làm ngươi đau!”

Lạnh lẽo người, ngao nghể nhìn Bác Nhã, nói thực khuôn mặt này thật đúng là cảnh đẹp ý vui, cho dù lúc này có vì đau mà vận vẹo, cũng vẫn thập phần dễ nhìn như lúc trước, người vì đau đón mà nổi lên nhiều điểm đỏ ửng, khẽ cắn đôi môi phẫn nộ, gọi cảm câu nhân, khiến Trần Lăng nhìn cũng không nhìn được rực rộ, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng lướt qua dần dần (trúng, còn trúng gì thì khỏi giải thích đi.), nắn lại ở đó một chút, cả người Bác Nhã run lên, một cái xoay mình liền đem Trần Lăng áp xuống

Cái trán nổi lên nhiều điểm mồ hôi lạnh, nguy hiểm thật! Giống cái này thật đúng là lớn mật, cúi đầu hàm trụ đôi môi lúc trước khát cầu, thô bạo cắn cắn.

Đầu gối thúc một cái, trực tiếp chạm vào chỗ kỳ quái của Bác Nhã, lập tức vừa lòng nhìn khuôn mặt vận vẹo của Bác Nhã, thân thủ nhẹ vỗ về nói “Tiểu dạng, muốn áp ta, cũng không xem là cái dạng gì? Loại que diêm này, lão tử mới không có hứng thú.” Kiều căng ngửa đầu, trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng của Huyền Minh cùng Đông Hoàng, không biết họ có ổn không

Hoặc Khắc ôm Sa Gia, cẩn thận lui về phía sau đề phòng Trần Lăng đánh lên, ô ô Giống cái như vậy thật sự quá mạnh mẽ, không biết thứ kia của Bác Nhã có bị phá hỏng hay không? Đáng thương nhìn Bác Nhã cuộn mình trên mặt đất, hai gò má tuần mỵ bao phủ một tầng mồ hôi lạnh, đôi mắt hoa đào hẹp dài chứa đầy hơi nước, dường như vô cùng đáng thương nhìn Trần Lăng, giống cái này muốn hủy gốc rễ của y sao? (đòn lên gối này thực nguy hiểm, trẻ ngoan có thể học tập nhưng đừng áp dụng lung tung nha.)

“Lăng...”

“Phát sinh chuyện gì vậy?” Klose bị Ba Tập ôm trước ngực, tò mò đánh giá mấy người quý dị trong hang, Bác Nhã vận vẹo quỳ trên mặt đất, hai chân gắt gao kẹp chặt đùi, mọi người chưa từng gặp qua thần thái nhu nhược như vậy của Bác Nhã, nhất thời sợ tới mức không nhẹ.

“Yêu! Klose thể lực không tòi a, chắc chắc!!” Đánh giá Ba Tập cùng Allen, sau đó tầm mắt lại rơi lên người Klose, tình nghịch nháy mắt với y, nhìn về mặt Klose rồi rầm, Ba Tập lập tức ổn định lại, cười nói “Thể lực của Lăng cũng không tòi a! Vũ Linh tộc còn không có ai dám đối đãi với Bác Nhã như vậy, thất lung Bác Nhã rất kính (ý chỉ anh còn zin), tuyệt đối có thể thỏa mãn ngươi, nếu như một Bác Nhã không đủ, Vũ Linh tộc chúng ta còn rất nhiều giống đực soái khí (đẹp trai) khác.”

Nói xong, Ba Tập cời da thú, bắt tay nhẹ nhàng trượt động làm nhục côn bắt đầu cứng rắn, thần sắc bình tĩnh, vô cùng hào phóng, khiến Trần Lăng cả kinh mở lớn miệng, trong khoảng thời gian ngắn đến cả nói cũng quên nói, này, này là cái thể giới gì a!! (Thể giới tự do biểu diễn a)

“Lão tử thêm vào, muốn áp cũng là nữ nhân. Đói muốn chết, chuẩn bị ăn nhanh lên” ánh mắt kinh dị xoay đi, hần tột cùng đã đi tới thể giới quái quỷ gì a, tùy tiện nơi nơi phát tình còn chưa nói, đến ngay cả cái loại sự tình (khoe thân) này cũng xem là đương nhiên, thất lung ngươi có lực, thất lung lão tử cũng không kém a! Dựa vào cái gì lão tử lại bị áp [Tác giả: Không biện pháp, đây là cái thể giới cj, ngươi nha cũng chỉ có thể là một cường thụ, ngẫu nhiên xuyên thieu một chút dụ thụ!]

Cắn cắn thịt nướng trong tay, mùi lá sen thơm ngát từ trong khoang miệng tràn ra, nghi hoặc nhìn thịt đan nướng, tò mò hỏi “Đây là thịt gì? Rất thơm”

“Cuồng mùi lợn rừng, chất thịt rất tươi, bất quá sức lớn vô cùng nên khó bắt giữ” Klose giải thích, nói “Về phần mùi hương ngươi nói, là tác dụng của lá bạc hà, trước khi nướng thịt Sa Gia đem lá bạc hà nghiền nát rắc lên trên thịt, sau khi nướng tự nhiên sẽ có mùi bạc hà.”

Klose chỉ chỉ cái bao bên cạnh, bên trong là gia vị y kiếm được, này là nguyên nhân y cũng theo tới đây, gia vị trong tộc đã tiêu hao gần hết, cần phải mau chóng bổ sung, gia vị này không giống với muối có thể theo tộc khác trao đổi, mà phải tự mình tới rừng rậm trung ương tìm kiếm

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bị Bắt Cóc

“Tại sao phải tới tận đây tìm kiếm?” Trần Lăng cau mày, đây không phải nơi phi thường nguy hiểm sao?

“Có vài loại hương liệu đặc biệt, chỉ có rừng rậm trung tâm mới có, giống đực rất sợ ý, ta lo lắng bọn họ lấy sai, nên theo tới đây.” Klose bắt lấy tay Ba Tập, để y buông mình ra, cẩn thận xoa thất lung trừng nhìn Ba Tập và Allen vài lần, biết rõ nơi này là rừng rậm trung tâm, còn không biết thu liễm

“Uy! Klose.” Trần Lăng ho khẽ vài tiếng, cái tay đầy mỡ hương Bác Nhã đang ngậy ngô cười ở một bên chà lau vài cái, liếc cái coi thường, không thể tưởng tượng oa nhi bộ dáng thoạt nhìn không tệ này, như thế nào lại là một tên đại ngốc, thực sự là lãng phí khuôn mặt dễ nhìn này

“Chuyện gì?” Klose quay đầu, nhìn Trần Lăng bối rối đỏ bừng gương mặt, giơ lên một vẻ nghi hoặc, bộ dáng này của Trần Lăng khiến y thấy kinh ngạc, tuy nói ở chung cùng Trần Lăng không lâu, nhưng y cũng hiểu được Trần Lăng tính tình ngay thẳng, vậy chuyện gì lại có thể khiến hần nhần nhỏ như

vậy?

“Klose, thất lưng của ngươi không nhưc sao? Ba Tạt cùng Allen đều là giống đực của ngươi sao? Thân mình xương cốt này của ngươi chịu được, chắc chắc! Cái eo thon này thực sự mạnh mẽ nha, không biết sờ sờ sẽ như thế nào?” Nói xong tay liền vươn qua, ở trên lưng Klose hung hăng sờ soạng một phen, đôi mắt hẹp dài bán híp, hình thành một độ cong câu nhân, khiến Bác Nhã đang nhìn rung động

Ba Tạt cùng Allen bên cạnh, há hốc mồm nhìn hành động khác người của Trầm Lăng, giống cái lớn mật như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu trông thấy, trong khoảng thời gian ngắn ngây ngốc tùy ý cho Trầm Lăng ăn đậu hũ của Klose

“Ngươi...” Klose xấu hổ hé ra khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt trừng lớn, ngón tay run run chỉ vào Trầm Lăng, vội vã leo lên người Allen ở gần mình nhất, ánh mắt uỷ khuất lộ rõ vẻ sợ hãi, nhìn Trầm Lăng, giống đực tuy rằng lớn mật, cũng sẽ không thực sự động tay động chân, chỉ cần cự tuyệt sẽ không ai dám đến dây dưa, ai giống Trầm Lăng da mặt dày đến vậy, thực sự dám đụng chạm thân mình giống cái.

Allen cương thân mình, ôm Klose, im lặng nhìn Trầm Lăng, nếu giống đực dám đụng chạm giống cái của mình như vậy, đây chính là khiêu khích, sẽ thông qua quyết đấu để bảo vệ giống cái của mình, khả, vấn đề Trầm Lăng lại là giống cái, còn chưa bao giờ gặp qua cái sự tình này, bị giống cái đùa giỡn? Giống cái vốn rất thừa thớt, cho dù bọn họ có tiếp tục sinh khí cũng không thể trực tiếp động thủ với Trầm Lăng

Bác Nhã giận dữ thở phì phì, tay dài duỗi ra, ôm lấy Trầm Lăng, mặt y vùi vào cổ Trầm Lăng, không ngừng cọ xát, khuôn mặt dễ nhìn đáng thương hề hề, ghé sát nói “Lăng, quá phận, ta rõ ràng so với Klose đẹp hơn rất nhiều, vì cái gì ngươi lại không đùa bỡn ta? Lại cố tình đi đùa bỡn cái tên Klose quái dị kia.”

Nghe xong lời nói của Bác Nhã, Klose tức giận tới mức khoe miệng cũng cong lên, hảo cái tên Bác Nhã ngươi, dám ở trước mặt ta nói bộ dạng ta xấu, xem ta sao chính từ ngươi, đừng nhìn Klose bình thường ôn nhu điềm tĩnh, trong lòng cũng có một con ác ma nho nhỏ, thân mình run run vùi vào trước ngực Allen, hơi hơi run run.

Nhìn Bác Nhã đang ôm bản thân làm nũng, Trầm Lăng toàn thân cứng đờ, cái tên Bác Nhã chết tiệt này rõ ràng so với hắn còn cao hơn một cái đầu! Cái tay kia đang hướng chỗ nào sờ vậy? Khi hắn còn chưa tỉnh lại, Bác Nhã quý dị cười, bàn tay to vói vào trong da thú của Trầm Lăng, cẩn thận dao động đụng chạm vào thân hình trơn nhẵn của Trầm Lăng, ái muội lướt qua đầu đỏ trước ngực, mềm mại sờ lên thực thoải mái.

Trầm Lăng khê cắn môi dưới, trừng mắt nhìn Bác Nhã, hàn ý ngưng tụ “ Tay của ngươi hướng chỗ nào đó! Cấp lão tử mau buông, bằng không ta cắt bỏ gân cốt của ngươi.” mím cười tà ác, cánh tay hung hăng bóp chặt ngoạn ý của Bác Nhã, khi nặng khi nhẹ cọ xát, vừa lòng nhìn thấy hơi thở của Bác Nhã trong nháy mắt biến thô suyền, hừ! Cùng lão tử ngoạn, ngươi còn quá non! Hắn đắc ý cười, [đương nhiên điều kiện tiên quyết là xem nhẹ cặp tay tác loạn kia của Bác Nhã]. Sa Gia ở một bên nhìn da thịt trắng nõn oánh nhuận bị lộ ra ngoài của Trầm Lăng, cẩn thận nuốt nước miếng, so với trẻ sơ sinh trong tộc còn sáng bóng hơn

Hoắc Khắc âm ngoan cười, nhìn ánh mắt đói khát của Sa Gia, đối với Ba Tạt cùng Allen khê gạt đầu, một phen lao tới túm lấy Sa Gia đi sâu vào trong hang động âm u “Hoắc Khắc ngươi làm gì! Uy, sao lại xé quần áo của ta?.....”

“Ngươi không phải phát tình sao? Ta đây hảo hảo giúp ngươi tiêu hoá miễn cho ngươi đi ngắm người không lên xem!”

“Ân a! Phóng, buông tay...”

Klose nghiêng đầu, xuyên thấu qua kẽ hở nhìn Trầm Lăng trong nháy mắt cứng ngắc thân mình “Allen, Bác Nhã nói bộ dạng ta thực xấu, ta không phải là thực sự xấu đi?” Klose làm nũng cọ thân mình Allen, thỉnh thoảng cọ qua cự vật đang ngủ đông giữa hai chân, đối với Trầm Lăng phao một cái mị nhãn, nhìn xem Trầm Lăng cả người đều run lên.

Một phen gạt bỏ cánh tay tác loạn của Bác Nhã, ngồi ra phía xa xa, bên tai tĩnh thoảng truyền tới tiếng rên rỉ ái muội của Hoắc Khắc cùng Sa Gia, bên trong hang động thực có chút trầm mặc, Trầm Lăng khơi động lửa, chống lại ánh mắt nóng bỏng của Bác Nhã, mở miệng hỏi “Klose có thể nói cho ta biết chuyện gì sẽ xảy ra trong mùa mưa không?” Lúc trước, hắn chưa kịp hỏi Đông Hoàng, đến tận cùng trong mùa mưa sẽ xảy ra chuyện gì? Vì sao phải vội vàng rời khỏi rừng rậm trung ương, còn có chỗ vách núi đen lúc hắn rơi xuống, không biết bọn Đông Hoàng có bình yên vô sự hay không, ngày đó nhìn thấy U Minh lang thực sự là khủng bố, cho dù là lúc chấp hành nhiệm vụ cấp S cũng không chột vật tới vậy, nếu không phải rơi xuống chỗ nhánh cây, chỉ sợ hắn đã sớm tan xương nát thịt, giờ ngấm lại còn thấy có chút sợ.

Trầm Lăng một lần nữa nhận ra nơi này không phải là Trái Đất, trên Trái Đất không có dã thú hung tàn như vậy. Không khí xung quanh Trầm Lăng trong nháy mắt đông lạnh lại, mùi máu tươi cũng theo đó mà tới, đôi mắt Bác Nhã hơi khép lại, Klose rút lui thân mình, Trầm Lăng như vậy làm cho y có chút sợ hãi, con ngươi đen trong tròng phiếm một tia ngoan độc lạnh lùng, làm cho người ta không khỏi cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Allen cùng Ba Tạt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt dày đặc sát khí cùng huyết tính đó, tuyệt đối không hề thua kém bọn họ, cũng không biết giống này lại có một mặt mạnh mẽ như vậy, trái ngược với những giống cái nhu nhược trong tộc, ở trên người Trầm Lăng bọn họ thấy được khí phách, không hề thua kém khí phách tàn bạo của giống đực, chỉ có đã từng trải qua những trận chém giết chân chính mới có thể thấm đẫm mùi vị huyết tính như thế.

Bác Nhã vuốt cằm, con ngươi hiện lên một tia đau lòng, Lăng! Vô luận trước kia ngươi đã trải qua chuyện gì? Từ nay về sau Bác Nhã ta sẽ bảo vệ ngươi, quyết không cho ngươi gặp phải một tia nguy hiểm nào. Muốn đem ngươi nhét vào dưới cánh chim của ta, khí phách cuồng dã thẳng tắp lao tới phủ lên người Trầm Lăng, mặc kệ Lăng là giống cái của tộc nào, y cũng sẽ không buông tay (các anh trước khi nghĩ muốn bảo hộ Lăng đâu, hãy tự bảo hộ mình đi đã)

“Lăng, ngươi làm thế nào lại xuất hiện ở rừng rậm trung ương, mùa mưa sắp xảy ra rồi, ngươi này một cái giống cái như thế nào lại một mình ở trong rừng

rậm trung ương, giống đực của người chiều cổ người như thế nào vậy?” Mang theo một tia bất mãn, miệng mở lời phần uất thật hợp lý

Theo trí nhớ lúc đầu Đông Hoàng truyền cho, Trầm Lăng hiểu ở thời không này không có mấy tộc cường đại, Dực xà tộc của Huyền Minh chính là một trong số đó. Long thủ sức mạnh quá cường hãn, quanh năm sống trong Long cốc ở đại lục phía Bắc, rất ít khi ra ngoài, trừ bỏ Dực xà tộc. Vũ Linh tộc, Âm Dạ tộc, Hắc Hồ tộc này thực lực đều xem như có vẻ cường, trừ những tộc đó ra còn có một số ít những tộc rải rác khác, những tộc này cũng không thường xuyên tiếp xúc, trừ những lúc ngẫu nhiên cần ra ngoài trao đổi thực vật với các tộc khác, thì chỉ có trong những thời kì đặc biệt, mới có thể đi thăm viếng tộc khác.

Huyền Minh từng nói cho hắn biết Vũ Linh tộc cùng Dực Xà tộc có quan hệ rất tốt, từng có giống cái của Vũ Linh tộc được gả vào trong Dực Xà tộc. Sau khi thông suốt những suy nghĩ trong đầu, Trầm Lăng liếc mắt nhìn Bác Nhã một cái, không để ý tới hai mắt Bác Nhã phiếm tình quang, hắn nói “Mặc kệ Huyền Minh cùng Đông Hoàng đã gặp chuyện gì, vốn bọn ta muốn rời khỏi rừng rậm trung ương, nhưng không ngờ lại gặp phải bảy U Minh lang, ta không chú ý nên mới bị ngã từ trên kia xuống, các người có thể mang ta quay về Dực Xà tộc không?” Mang theo một tia chờ đợi, nhìn Bác Nhã, nói vậy bọn Huyền Minh hiện giờ hẳn rất sốt ruột, chỗ vách núi đen này quá cao, hắn lo lắng Đông Hoàng cùng Huyền Minh không chịu yên bình, đi làm chuyện điên rồ.

“Huyền Minh, người nhận thức thiếu tộc trưởng của Dực Xà tộc?” Gương mặt hàm hậu của Ba Táp hiện lên một tia lo lắng, Bác Nhã tỉnh tỉnh quật cường, y thấp phần hiểu biết, mấy năm nay không hề ít giống cái trong tộc hướng Bác Nhã yêu cầu, nhưng Bác Nhã đều cự tuyệt. Nay thật vất vả mới đụng phải giống cái khiến Bác Nhã động tâm, y nên làm thế nào để giúp Bác Nhã đây

“ta nhận thức Huyền Minh, bắt quá lại không rõ y có phải là thiếu tộc trưởng của Dực Xà tộc hay không?” Nhớ tới tiếng nói non nớt của Huyền Minh, khuôn mặt tuấn mỹ của Trầm Lăng không khỏi nở nụ cười rạng rỡ, không giống với Đông Hoàng cường thế bá đạo, cũng có thể là do tính tiết chim non, Huyền Minh ở trong lòng hắn có vị trí bất đồng, lúc vừa mới tới thời không này trọn mắt đầu tiên là thấy thân rắn mảnh mai của Huyền Minh, xúc cảm lạnh lẽo, cảm giác mát lạnh tự nhiên này lại ngoài ý muốn làm tâm hắn ấm áp, vô luận là làm sát thủ hay làm thú y, hắn đều không có lòng trung thành, nhưng lúc đụng vào thân rắn lạnh lẽo mềm mại của Huyền Minh, từ đáy lòng hắn lại có gì đó khác náy nham (tính tiết chim non: chim non lần đầu mở mắt thấy cái gì đều kêu mama... dù về sau có bị mama nó xức tới máu xương không còn cũng thế...)

Thoát khỏi thân phận kiếp trước, lần này hắn muốn sống tùy tiện một chút

khuyết tay Ba Táp nhẹ nhàng huých Bác Nhã một cái, trong đáy mắt trong trẻo hiện lên một tia tính kế, đối với Bác Nhã yên lặng gật đầu, ý bảo y đừng nóng vội, trầm giọng nói “Nếu không người trước theo bọn ta quay về Vũ Linh tộc, mùa mưa sắp tới rồi, chúng ta trước mùa mưa phải đem được con mồi quay về tộc, sau đó ta sẽ để cho Bác Nhã đem người tới Dực Xà tộc, thế nào?”

Klose kinh ngạc nhìn Ba Táp, lấy hiểu biết của y đối với Ba Táp, lời này tuyệt đối có âm mưu, đừng nhìn Ba Táp vẻ mặt hàm hậu bộ dáng thành thật, kì thực trình độ đen tối tuyệt đối so được với Bác Nhã, nhớ năm đó nếu không phải Ba Táp tính kế, y cũng không trở thành giống cái của hắn cùng Allen.

Khẽ cau mày, suy tư nửa ngày, Trầm Lăng cũng hiểu được lời nói của Ba Táp không phải là giả, hắn cũng không thể ích kỉ yêu cầu người ta hiện tại đưa mình đi tìm Huyền Minh, hắn cũng không biết mùa mưa có những gì khủng bố, nhưng theo biểu tình nghiêm túc của mọi người thì không khó nhìn ra, mùa mưa đến đối với bọn họ mà nói là thập phần nguy hiểm.

“hào, vậy phiền toái các người.”

“Một chút cũng không phiền, chuyện của lăng chính là chuyện của ta.” Nhìn Trầm Lăng gật đầu, khoe miệng Bác Nhã tràn ra nụ cười thỏa mãn, khiến Trầm Lăng nhìn lại thêm một trận thất thần, thật đúng là yêu nghiệt! Không khỏi có chút tò mò hình thù của Bác Nhã đi?

Đối với Ba Táp khẽ gật đầu, Bác Nhã biết Đại ca làm như vậy là giúp y lưu lại Trầm Lăng, Dực Xà tộc thiếu tộc trưởng Huyền Minh còn chưa trưởng thành, vẫn còn chưa có thể biến ảo hình người, y chỉ cần trước khi Huyền Minh hóa hình người ‘thương’ (rape) được Lăng, thì đến lúc đó mặc kệ Huyền Minh nói thế nào cũng vô dụng. (chưa trưởng thành a chưa trưởng thành, bị cướp vợ lần 2 kia)

Nhìn ngoài hang động chìm đắm trong màn đêm, đáy lòng Trầm Lăng xẹt qua một tia lo lắng, một số sự yên lặng như là điềm báo của chuyện xấu, tiếng côn trùng vang bên tai biến mất, trong không khí mang đến từng hơi thở ẩm ướt, áp lực trầm thấp, làm cho người ta không tự chủ cảm thấy sợ hãi. Hơi hơi cuốn lui thân mình, xê dịch lại gần ngọn lửa, hy vọng bọn Huyền Minh không xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Truyền Thuyết Nguyệt Thần (Thần Mặt Trăng)

Àm àm!

Vài tia chớp chói mắt cắt qua phía chân trời, tiếng sấm ầm vang đánh mạnh vào lòng khiến người hoảng hốt, khu rừng trung ương u tĩnh lúc này phá lệ yên ắng, nguyên bản đám người Ba Táp đang yên ổn trong hang động lập tức đứng lên, Bác Nhã nhanh chóng đi đến bên người Trầm Lăng, đem Trầm Lăng ôm vào trong lòng.

Allen nghiêm túc nhìn về phía chân trời, ngửi ngửi mùi vị trong không khí, chau mày, xoay mình trầm giọng nói “Không thể tiếp tục dừng lại nữa, mùa mưa lập tức lại đến rồi, mọi người chuẩn bị một chút rồi chuyển hóa hình thú nhanh chóng ly khai rừng rậm trung ương, nếu chậm chễ sợ chúng ta sẽ bị bao vây.”

Phía chân trời phỉếm chút ánh sáng nhợt nhạt, bốn phía là dã thú ngủ đông. Allen cùng Ba tập nhìn nhau, đưa ra quyết định cuối cùng, vốn là định đợi hừng đông mới đi, hiện tại chỉ sợ chờ không được, Klose cùng Trầm Lăng đều là giống cái, không thể chuyển hóa hình thú, bọn họ không thể tiếp tục chỉ hoãn nữa.

Mùa khô cùng mùa mưa chuyển giao, là thời khắc đàn thú cuồng hoan, thời gian ngắn ngủi này, mọi dã thú đều bắt đầu trở nên điên loạn, đại địa cũng chậm rãi bị đêm tối bao phủ, cùng với mùa mưa tiến đến, hết thấy mọi thứ đều yên lặng lại, chờ cho tới lúc mùa mưa chân chính tiến đến, hết thấy sẽ khôi phục bình thường.

“Vị cái gì?” Trầm Lăng nhíu mi hỏi Bác Nhã, không rõ chẳng qua chỉ là mưa, vì sao mọi người lại muốn khẩn trương như vậy? Bất quá hắn cũng ngửi thấy mùi vị trầm thấp trong không khí, ẩm ướt dính dính làm cho người ta cực kì khó chịu “Vị cái gì muốn vội vàng rời đi như vậy? Trời còn chưa sáng, trước khi bình minh, bóng tối không phải là thời khắc dã thú vô cùng tốt nhất sao? Chúng ta cứ như vậy tùy tiện ra ngoài, không phải càng thêm nguy hiểm sao?”

Bác Nhã nhẹ nhàng trấn an Trầm Lăng, tiếng nói ngọt ngào nhẹ nhàng thì thầm bên tai “Lăng, một khi mùa mưa tới, chúng ta không có khả năng đi khỏi trung ương lạnh lẽo này, thời khắc mùa mưa và mùa mưa giao chỉ có một tháng, nhưng một tháng này cũng là thời khắc lũ dã thú tận tình cuồng hoan, người cùng Klose là giống cái, chúng ta không thể cam đoan các người an toàn, phải nhanh chóng ra khỏi rừng rậm trung ương, tới bình nguyên bên ngoài, rồi chạy về tộc mới là phương pháp an toàn nhất.”

“Thời gian đàn thú cuồng hoan, lời này có ý tứ gì?” Trầm Lăng có chút không hiểu, giọng điệu Bác Nhã có chút trầm trọng, mang theo sự đau thương thâm nhiên.

Nhìn thiểm điện lóe mình xa xa phía chân trời, Bác Nhã nhanh chóng ôm Trầm Lăng “Cuồng hoan đại biểu cho việc chúng nó có thể tận tình giết chóc, theo truyền thuyết đây là ngày hội mà Nguyệt Thần ban cho chúng, mỗi lần hai mùa chuyển giao nhau, đều biểu thị giết chóc bắt đầu.”

“Nguyệt Thần?” Trầm Lăng lẩm nhẩm trong miệng từ ngữ xa lạ này, hắn hiểu được từ này tuyệt đối không phải như Trái Đất nói là Hằng Nga bôn nguyệt, con người đây sương mù mê muội, chưa từng để ý đến người khác bắt đầu thu nhập này nọ, dò hỏi “Nguyệt Thần là cái gì? Có ý nghĩa đặc biệt gì?”

Bác Nhã kinh ngạc nhìn Trầm Lăng hoàn toàn không biết gì cả, trêu ghẹo nói “Lăng, ta hoài nghi người trước kia có phải hay không sinh sống một mình, đó là cổ dao dễ hiểu nhất trên đại lục, đến ngay cả thú nhân mới sinh ra cũng biết.” Dừng một chút, bốn cột nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng, đáy lòng sớm muộn gì cũng vỡ ra Huyền Minh rốt cuộc là làm gì? Vì cái gì Trầm Lăng đến cả những kiến thức thông thường này cũng không biết.

Nguyệt Thần là vị minh thần được thú nhân trên đại lục sùng bái, Người ban cho thú nhân năng lực sinh sản, nhưng theo sự tiến hóa của thú nhân, việc sinh sản càng ngày càng khó khăn, trong tộc nhiều năm rồi không có một tiểu thú nhân nào được sinh ra, cũng may thú nhân đều sống rất lâu, bằng không phiên đại lục này đã sớm thành Thiên đường của dã thú.

Đại lục tới nay vẫn lưu truyền cổ dao như vậy, có một ngày thần sứ của Nguyệt thần, con người đen thanh u, khoác trên mình sương sớm, Maya quay lại, xuất hiện ở đại lục biến mất, đến lúc đó người sẽ dẫn dắt đại lục phát triển tới mức cao nhất, thần sứ không chỉ giúp đỡ cho đứa trẻ được thừa kế trở nên mạnh mẽ hơn, mà còn giải quyết được nguy cơ sinh sản này.

Chúng thú nhân vô cùng chờ mong thần sứ giáng lâm, một lâm tới, rồi một năm lại qua, chung quy vẫn không tìm được tung tích thần sứ, mọi người cơ hồ đều muốn tuyệt vọng (giống khúc mong chờ Thần sứ bên Thập Nhị cung ghê)

“Nguyệt Thần chính là vị Thần minh tối cao trên lục địa này, chính là Người đã ban cho thú nhân chúng ta năng lực sinh sản.” Bác Nhã tha thiết nói, trong lúc hai người họ nói chuyện với nhau, bọn Klose đã sớm đem những thứ này nọ thu thập đóng gói hảo.

“như thế nào mang đi?” Trầm Lăng khẽ gật đầu, tuy trong đầu còn có chút nghi vấn, nhưng cũng hiểu thời điểm hiện tại không thể tiếp tục truy vấn, tiến lên chỉ vào hơn mười cái thi thể khổng lồ của dã thú được xếp trong động, cũng có lẽ do đầu mùa xuân, nhiệt độ không khí không cao, cũng có thể là do địa lục biến mất này bất đồng, nên thi thể của dã thú vẫn chưa tản mát ra mùi vị hư thối.

Không biết bọn họ đã làm thế nào? Đến ngay cả mùi máu tươi cũng cực nhạt, nếu không cẩn thận ngửi cũng sẽ không ngửi thấy mùi, này cũng là nguyên nhân vì sao da thú xung quanh chậm chạp không tới.

Sa Gia nháy đôi mắt to trong tròng, nhìn Trầm Lăng cười nói “Trầm Lăng, người trước kia là sống một mình đi! Đừng quên bọn ta là giống đực, có thể chuyển hóa hình thú, hình thể lũ dã thú như vậy, chỉ cần ba người bọn Allen là có thể mang đi rồi.”

“Cái gì?” Trầm Lăng có chút giật mình, lập tức hiểu được, hắn đã gặp qua hình thú của Đông Hoàng cùng Huyền Minh, trên mặt tràn đầy thần sắc xấu hổ, quay đầu lớn tiếng nói “ta chưa từng nhìn thấy hình thú của các người, không biết cũng không có gì kì quái.”

Thiệt! Có gì đặc biệt hơn người!!

“Ta, Allen cùng Hoắc Khắc mang đồng thực vật đó, Sa Gia hình thú nhỏ, mang mấy hoa quả cùng gia vị mà Klose kiếm được về, về phần Bác Nhã người mang Klose cùng Trầm Lăng đi là tốt nhất, nhanh chóng trước khi mùa mưa tới chúng ta ra khỏi rừng rậm trung ương, không khí truyền đến mùi vị ẩm ướt càng lúc càng nặng, mùa mưa chỉ sợ ở lúc bình minh sẽ tới.” Ba Tập rất nhanh phân bổ trách nhiệm cho mọi người, đi ra trước hang động, rất nhanh chuyển hóa hình thú.

Đột nhiên, nhìn thấy một cái bóng thật lớn lơ lửng trên đỉnh đầu, cơ thể phát triển, gân cốt cường tráng, móng vuốt sắc bén, vóc dáng hung mãnh, theo ánh sáng từ những tia chớp, móng vuốt sắc bén tràn ngập sự thù địch sâu sắc, cái miệng nhọn cong một nửa, tạo thành một độ cong sắc bén, làm cho người ta cảm nhận một loại khí thể sấm sét uy mãnh. Cánh chim thật lớn giống như đem cả bầu trời đêm che khuất.

Nuốt nước miếng, nhìn mấy người Ba Tập rất nhanh chuyển hóa hình thú, hình thú đều thập phần tương tự, bất quá, hình thú của Sa Gia rõ ràng so với những người khác nhỏ hơn một vòng. Trầm Lăng có chút kinh ngạc, nguyên lai, không phải các thú nhân đều không phải sở hữu một hình thú thập phần uy mãnh, hình thú của Sa Gia nhìn qua có chút khả ái, ở cùng một chỗ với bọn Hoắc Khắc, có vẻ càng thêm tinh tế khéo léo.

Klose nhìn Trầm Lăng hai mắt phát sáng, khuỷu tay nhẹ nhàng vươn sang dựa vào sườn thắt lưng Trầm Lăng, cười nói “Hình thú của Bác Nhã là đẹp nhất trong Vũ Linh tộc đấy, đây là sự thật mà mọi người đều công nhận, trong tộc có không ít giống cái thích y, bất quá đều bị Bác Nhã cự tuyệt.”

Nghe xong sự trêu chọc trong lời nói của Klose, Trầm Lăng thật sự nổi lên hứng thú với hình thú của Bác Nhã, lúc mới gặp, hẳn nhớ rõ sau lưng Bác Nhã có một đôi cánh chim trắng như tuyết, khi đó hẳn đã nghĩ Bác Nhã là thiên sứ, khuôn mặt tuấn mỹ tuyết luân, khỏe miệng mang theo nụ cười như ngọn gió xuân tươi mát, cánh chim sau lưng nhẹ nhàng vỗ, duy nhất không thích hợp chính là bên hông khoác một khối da thú, giống hệt như một khối vải thô được tùy tiện quấn lên người.

Chống lại ánh mắt đánh giá của Trầm Lăng, Bác Nhã khẽ nhướn lông mày, ánh mắt lóe lên chút tiểu ý, nói “Lăng tò mò hình thú của ta sao?” Đây mất tự tin, vừa vặn để cho Trầm Lăng nhìn thấy, Trầm Lăng khinh thường quệt miệng, đã nhìn qua hình thú của Đông Hoàng cùng Huyền Minh, hẳn thực sự không tin hình thú của Bác Nhã có thể cho hắn cái đại rung động gì.

Dứt lời, phũ trên đỉnh đầu Trầm Lăng là một cái bóng đen thực lớn, cánh chim trắng noãn tận tình duỗi ra, khác biệt với bọn Ba Tập, quanh thân Bác Nhã là màu trắng như ngọc, màu lông vũ trắng muốt trong đêm đen càng thêm phá lệ tươi sáng, con ngươi màu vàng nhìn thẳng vào Trầm Lăng, thân thể xương cốt cường tráng, móng vuốt sắc bén, hình thể hung mãnh, Trầm Lăng không chút nghi ngờ cặp móng vuốt sắc bén này có thể dễ dàng xé rách bất kỳ một dã thú nào, xoay mình vài cái rồi rơi xuống bên người Trầm Lăng cùng Klose, cánh chim khẽ vươn, xúc cảm mượt mà lạnh lẽo, làm cho Trầm Lăng có chút say mê. (nói tóm lại họ nhà anh là quạ, còn anh là bồ câu)

“Rất đẹp” Nam nhân thất thần thì thầm. Klose nhẹ giọng cười nói “Đã biết ngươi cũng sẽ bị Bác Nhã mê hoặc mà, biết vì sao Bác Nhã không ở trong tộc chuyển hóa hình thú không, bởi vì giống cái chỉ cần gặp qua hình thú của Bác Nhã, đều bị Bác Nhã mê hoặc. Cho dù là ta, cũng chỉ nhìn thấy mấy lần, lần này nếu không phải vì ngươi, Bác Nhã phỏng chừng sẽ không cho phép ta tới gần y.”

“Nắm chặt!”

Bác Nhã vừa mới nói xong, những giọt mưa liền bắt đầu rơi đầy trời, tí tách! tí tách! Lá cây xung quanh truyền tới tiếng lách cách, những tiếng vang thanh thúy dễ nghe, theo giọt mưa rơi, trong rừng rậm không ngừng vang lên liên tiếp tiếng thú giống, mang theo sự vui thích, mang theo sự hưng phấn, xuyên thấu về phía chân trời.

“Núp vào bên dưới lông vũ đi, không được tùy tiện thò ra ngoài xem xét, mưa mau bắt đầu, kế tiếp sẽ xuất hiện một trận lụt lội dữ dội, cùng với mưa không ngừng tăng mạnh, sẽ khiến lụt lội càng thêm hung dữ.” Bác Nhã nhẹ giọng răn dạy, để cho Klose mang theo Trầm Lăng núp xuống dưới lông vũ, không được tùy tiện nhúc nhích, sắc trời còn chưa sáng, cũng may bọn họ còn chưa vào sâu trong rừng rậm trung ương, bằng không đến ngay cả bay lượn cũng làm không được, dù sao dã thú có năng lực phi hành (bay lượn) không phải là số ít, tùy tiện phi hành quá mức nguy hiểm

“Bác Nhã, dò đường phía trước, trước khi làn sóng đầu tiên của lũ lụt lúc bình minh chúng ta phải hết sức rời khỏi rừng rậm trung ương”

“Ta biết, nắm chặt, bắt đầu phi hành!”

Dáng người trắng noãn mạnh mẽ, một bước nhảy vọt vào giữa không trung, hướng tới phía Nam bay đi, xuyên qua ngoại vi (vòng ngoài) của rừng rậm trung ương, tiến vào bình nguyên Hoàng Hôn, dọc theo bình nguyên Hoàng Hôn về phía Nam, vượt qua vài con sông, ngang qua một vách đá thiên nhiên, dưới vách đá đó chính là nơi ở của Vũ Linh tộc.

Vũ Linh tộc cùng Dực Xà tộc cách nhau không xa, hai tộc trưởng cũng thường xuyên tiến hành trao đổi thực vật, giống cái bình thường chỉ cần hai ngày đi đường, giống đực thì nửa ngày, nhưng khi mưa tiến đến, trong tộc đều bày trận địa sẵn sàng để đón quân địch, cửa lớn của tộc mới lại có thể mở ra, chờ đợi thời gian chuyển giao mùa mưa qua đi, cửa lớn của tộc mới lại có thể mở ra.

Bất quá điều này Trầm Lăng lại không hề biết, nếu hắn biết, hội sẽ không đáp ứng lời nói của Ba Tập.

Sau khi đám người Trầm Lăng rời đi không lâu, một bóng đen liền từ trên trời giáng xuống, chính là Đông Hoàng đã đuổi theo mùi của Trầm Lăng mà tới, Huyền Minh đang cuốn chặt thân mình ngủ đông trên người Đông Hoàng, trên mình cả hai đều lưu lại nhiều đạo vết thương, thần sắc lo lắng, mùa mưa tới, nếu không nhanh chóng tìm được Trầm Lăng, liền nguy hiểm!

“Ngươi xác định mùi của Lăng xuất hiện ở trong này?” Con ngươi co rút nhanh, đánh giá bốn phía hang động, ngửi ngửi mùi vị trong không khí, là người của Vũ Linh tộc!

“Không sai được, trong không khí có lưu lại mùi vị của người Vũ Linh tộc, chẳng lẽ Lăng bị bọn họ mang đi?” Ngửi khí của Đông Hoàng có chút lo lắng, miệng vết thương phai sau lưng tràn ra nhiều vết máu màu vàng, bất quá, y hoàn toàn không để ý tới, chỗ vách núi đen này rất cao, không dám tùy tiện phi hành, xung quanh lại không ít những con đường quanh co, không thể tưởng tượng được vẫn là chậm, chậm đến đồng tro tàn, vẫn còn lưu lại một chút hơi ấm.

Huyền Minh thở nhẹ một hơi, từ một khắc Trầm Lăng rơi xuống kia, y cùng Đông Hoàng không thể yên tĩnh được, sau khi xác định được an nguy của Trầm Lăng, Huyền Minh hơi hơi thả lỏng, một khắc thả lỏng khiến những vết thương trên mình làm cho mệt mỏi, cũng may có dính máu của Đông Hoàng, thương thế, trên người đã nhanh chóng khôi phục.

“Chữa khỏi vết thương trên người, người theo ta về tộc trước, chờ thời khắc mùa mưa chuyển giao qua đi, chúng ta đi Vũ Linh tộc tìm Lăng về.”

Huyền Minh hiểu được, trong thời gian này tất cả các tộc đều không chấp nhận một kẻ khác tộc xa lạ tìm đến, bởi vì rất nguy hiểm! Cho nên bọn họ không thể tùy tiện tiến vào Vũ Linh tộc, chỉ một chút làm không tốt sẽ rước lấy chiến tranh giữa hai tộc, chỉ có thể đợi sau khi mùa mưa chuyển giao

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Một lát nước lướt qua, thương thế trên người chậm rãi lành lại, bàn tay to ở trên thân rắn mảnh mai của Huyền Minh phát qua, một người một thú dựa vào vách đông nghỉ ngơi, lấy ra thịt lúc trước đã chuẩn bị, trầm mặc cắn cắn, không khí có chút cứng nhắc.

Lăng có thể hay không bị cướp đi? Mặc kệ là Đông Hoàng hay Huyền Minh, đều có chút tâm thần không yên. Nhìn mực nước bên ngoài động từ từ tăng lên, hiểu được đã tới lúc phải rời đi, nếu cứ ở lại lụt lội có khả năng đem cả hang động này bao phủ.

Thân hình mạnh mẽ chợt lóe lên biến mất khỏi hang động, hóa thành hình thú, thẳng đến mà đi.

Phi hành trong lúc này, mưa to không ngừng rót xuống, bên tai thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng sấm sét, cùng với thanh âm ầm ầm của lụt lội, phía chân trời lúc này chuyển thành màu trắng, thời gian bất quá chỉ ngắn ngủi có một giờ mà mưa to tới mức cơ hồ bao phủ mọi chỗ trống có sinh vật sinh sống, hơn nữa còn có xu thế dâng lên, xuyên thấu qua khe hở, Trầm Lăng ẩn ẩn nhìn đến khu rừng xanh rậm rạp, bị lũ lụt bao phủ, nhìn động vật bên dưới giãy dụa, cả người Trầm Lăng đều run rẩy, không thể tưởng tượng nổi nếu không gặp gỡ bọn Bác Nhã, lúc lụt lội thực sự lao đến hẳn sẽ chạy trốn như thế nào?

Nhìn một màn này, Trầm Lăng không khỏi nhớ tới bộ phim Thế kỷ băng hà lúc trước từng xem ở rạp, lụt lội đầy trời, động vật kinh hoàng, liều mạng giãy dụa cầu được sinh tồn, lúc này cảnh đó đang thực sự xảy ra trước mắt hắn.

“Đừng lo lắng, chúng ta đều sẽ an toàn trở về tộc.” Klose nhẹ giọng trấn an Trầm Lăng, nắm chặt cánh tay Trầm Lăng, an ủi Trầm Lăng, cũng có lẽ là đang an ủi chính mình, ghé vào trên người Bác Nhã, cảm thụ được nhiệt độ ấm áp của cơ thể, thân hình buộc chặt chậm rãi trầm tĩnh lại.

Đột nhiên, thân mình Bác Nhã bị lệch xuống, Klose thiếu chút nữa bị quăng ra ngoài. Trầm Lăng tay mất lạnh lẽo tóm chặt Klose, đem Klose kéo lại, một bàn tay ôm lấy cái cổ thô thô của Bác Nhã, tim đột nhiên đập nhanh hơn, Ba Tập cùng Allen ở bên người nhìn thấy một màn này, mắt thú mạnh mẽ co rút lại, thấy Klose bình yên vô sự, mới nhẹ nhàng thờ ra, nếu như ở giữa không trung mà bị quăng ra ngoài, kết cục tự nhiên không cần phải nói cũng biết, phát ra tiếng kêu đầy khí phách, quát lớn phi cầm (gà bay, chim bay, các con bay bay...) xung quanh tới gần. Cần thận đem Bác Nhã bảo hộ ở giữa, Bác Nhã bay ở đầu, Sa Gia ở sau, Hoắc Khắc bay cuối cùng, ba người tạo thành một đường thẳng tắp, Allen cùng Ba Tập ở hai bên trái phải Bác Nhã, đuôi lũ chim bay cá nhảy ở bốn phía, bởi vì có chớp, nên bọn họ không thể bay quá cao.

“Không có việc gì đi!” Trầm Lăng thấp giọng hỏi, lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Klose.

“Không có việc gì, vừa rồi cảm ơn người.” Nếu không phải Trầm Lăng đứng lúc xuất thủ, chỉ sợ Gương mặt Klose tái nhợt nghiêm trọng, thân mình có chút vô lực, cẩn thận dựa vào trước ngực Trầm Lăng, bình phục trái tim kinh hãi.

Bác Nhã dĩ nhiên cũng thấy một màn kia, cũng may không có việc gì xảy ra, bằng không đúng là không biết nên làm thế nào cho phải, sau khi việc này phát sinh, Ba Tập và Allen nâng cao tinh thần, cẩn thận che chở cho Bác Nhã, tận lực giúp cho Bác Nhã tránh bị hung cầm (những con bay bay hung dữ) chung quanh tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trầm Lăng Mê Người

Trời u ám, mưa to vẫn không ngừng rơi.

Mặt đất hầu như đã bị lụt lội bao phủ, rừng cây ngày xưa xanh um tươi tốt, giờ đều bị che dấu bởi màn nước đục ngầu.

Trên mặt đất, chim bay cá nhảy đều điên cuồng hướng chỗ cao chạy tới, những chỗ chúng đều đã bị lũ lụt hung mãnh bao trùm toàn bộ, kinh ngạc nhìn những tư thái khác nhau của dã thú, Trầm Lăng than lớn: tạo hóa thật mạnh mẽ.

“Bác Nhã, tìm nơi cao nghỉ ngơi đi.” Ba Tập lớn tiếng nói xong, cặp mắt to sắc bén từ đầu chí cuối thủy chung không hề thả lỏng cảnh giác, thời khắc mùa mưa chuyển giao, toàn bộ chim bay cá nhảy đều lâm vào điên cuồng, chỉ cần có chút vô ý liền gặp nguy hiểm trí mạng, Ba Tập không dám có chút thả lỏng.

“Hảo.” Bác Nhã nhẹ nhàng gật đầu, nhận thấy được trạng thái của Trầm Lăng cùng Klose trên người tựa hồ cũng không ổn, giống cái thân thể yếu ớt, hành tẩu trong bão táp thập phần nguy hiểm. Trầm Lăng từ trên vách núi đen rơi xuống, thân thể vốn đã mang thương tích, cho dù đã có trị liệu, nhưng

thân thể vẫn là hư, mạo hiểm trong mưa to, chỉ sợ thực sự xảy ra chuyện? Bác Nhã nghĩ vậy, tốc độ không khỏi nhanh hơn vài phần.

Ba Tạt bên cạnh cũng sáng tỏ, lập tức tăng tốc bay theo, Allen nhìn xung quanh mênh mông vô bờ nói “Bác Nhã, phía trước quẹo trái, tôi gần bình nguyên Hoàng Hôn có một chỗ cao, chúng ta phải dừng trước khi trời tối” Mùa mưa tiến đến, thời gian ban ngày càng ngày càng ngắn, bình thường ban ngày có mười hai mấy giờ, nhưng khi mùa mưa tiến đến thì biến mất chỉ còn tám giờ, thời gian còn lại đều lâm vào bóng tối.

Mưa tới, khiến tốc độ rất chậm, bọn họ phải mất một ngày mới rời khỏi ngoại vi của rừng rậm trung ương, còn chưa tới bình nguyên Hoàng Hôn, chủ yếu là bận tâm hai giống cái trên người Bác Nhã, bằng không bọn Bác Nhã có thể tiết kiệm một nửa thời gian đi đường.

“Hảo.” Nhìn phía chân trời dần dần chuyển màu đen, bọn họ cũng có chút mệt mỏi, thời gian phi hành dài, thần kinh căng thẳng rất nhiều, giống đực còn có thể chịu đựng, nhưng Klose cùng Trầm Lăng trên người Bác Nhã lại không thể, thân mình Trầm Lăng dần dần nóng lên, hơi thở cũng dần nặng nề, Klose dựa rất gần, lúc trước tuy không phát hiện, sau lại cảm thụ được thân mình càng ngày càng nóng bỏng, mới phản ứng lại, khe khẽ cúi đầu không dám lộ ra, xé mở vài lông trên người, cẩn thận chà lau cho Trầm Lăng, hy vọng có thể đem nhiệt độ giảm xuống, trong lúc phi hành không thể quá nhiều giống đực, điểm này mọi giống cái đều hiểu được, nhất là ở thời điểm nguy hiểm này, hai bên sườn đều là tiếng gào thét của dã thú, gần sát bên tai.

“Ngay ở phía trước, cẩn thận thung lũng.” Allen nhẹ giọng nhắc nhở, cẩn thận bay lên phía trước, đem con mồi thả tốt xuống đất, chuyển thành hình người, mấy người kia rất nhanh đáp xuống bên cạnh y.

Thấy vậy, Klose lo lắng kêu “Bác Nhã người nhanh lên, Trầm Lăng phát sốt, tình huống thật không tốt. Lúc trước ta thấy các người đang phi hành nên không dám nói, lo lắng gặp chuyện không may, Ba Tạt mau lại đây ôm Trầm Lăng xuống.” Klose nhanh chóng trượt xuống, bất chấp có thể bị thương hay không, cẩn thận ôm thân mình Trầm Lăng, hai gò má bởi vì phát sốt mà nổi lên ửng hồng, đỏ sẫm như máu, mang theo ý tứ hàm xúc, người không khỏe, trong miệng không ngừng tràn ra những tiếng rên rỉ trầm thấp.

Ba Tạt vội vàng đi tới, đem Trầm Lăng từ trên người Bác Nhã bế xuống dưới, Hoắc Khắc cùng Sa Gia vội vàng đốt một đồng lửa, Allen thì chuẩn bị thực vật. Bác Nhã rất nhanh biến lại hình người, từ trong tay Ba Tạt tiếp nhận lại Trầm Lăng, cánh tay sờ vào cái trán nóng bỏng của Trầm Lăng, đáy mắt toát ra bất mãn, đáng chết y như thể nào lại quên thân mình giống cái luôn luôn mảnh mai, rơi xuống vực, bị thương, hơn nữa lại mắc mưa, không sinh bệnh mới là lạ! Nhưng nơi này không phải trong tộc, được thảo rất khó kiếm, nếu trở về tộc ít nhất cũng cần ba ngày, phải làm sao đây?

“Đừng nóng vội, trước hạ nhiệt độ, ta cùng Ba Tạt đi xung quanh tìm xem có được thảo trị sốt không.” từ trong túi lấy ra da thú, cẩn thận phủ xuống, ý bảo Bác Nhã đem Trầm Lăng đặt xuống, địa thế ở nơi này cao, lũ lụt nhất thời sẽ không lên tới đây được, hang động được thiên nhiên tạo thành nên rất rộng rãi, những tảng đá lởm chởm quái dị, còn có không ít chỗ bị tách ra, những chỗ trống còn lưu lại nguồn nước sạch sẽ, ở đầu nguồn còn lưu mùi của dã thú, mùi thực nhạt! Hẳn là trước khi mùa mưa chuyển gia đã rời đi.

“Ân!” Nhận vài lông trong tay Klose, nhẹ nhàng cẩn thận chà lau cho Trầm Lăng, đem nửa thân mình của Trầm Lăng kéo vào lòng, cởi bỏ quần áo trên người, Trầm Lăng mơ hồ mở mắt ra, nhìn mặt Bác Nhã, đụng vào nhiệt độ lạnh lẽo, liền khẽ chế không được tiến lại gần, thân thủ ôm lấy, hai má vùi vào trước ngực Bác Nhã, không ngừng cọ xát, phát ra thanh âm thỏa mãn.

“Lăng!” Bác Nhã hơi hơi biểu lộ sợ hãi lẫn vui mừng, giống cái thể nhưng chủ động cầu hoan, ở chỗ bọn họ khi một giống cái chủ động ôm một giống đực, là nói lên giống cái bắt đầu phát tình, hướng giống đực cầu hoan đòi sự an ủi, mềm nhẹ ôm Trầm Lăng, gạt bỏ những lọn tóc đen ướt nước, đem vài lông để sang một bên, mang theo bàn tay đầy vết chai, xoa thân hình gần như trần trụi của Trầm Lăng, hầu kết nhẹ nhàng trượt lên xuống, thanh âm nuốt nước miếng quanh quẩn trong hang động.

Sa Gia bốn cọt ngoắc ngoắc tay với Hoắc Khắc, chuyên tâm châm đồng lửa, vị trí của Bác Nhã ở bên trong, ngăn cản bởi một tảng đá, nên bóng dáng hai người thoạt nhìn thập phần mờ hồ

“Ân! Bác Nhã, ta nóng, đau đầu! Không thoải mái!” Trầm Lăng vận vẹo thân mình, không an phận ở trong lòng Bác Nhã nổi nóng. Tính tình Trầm Lăng thường thường lạnh nhạt, chỉ có những người quen thuộc mới biết, Trầm Lăng có một thói quen không tốt, chính là một khi sinh bệnh, Trầm Lăng sẽ trở nên rất khó chịu, thích làm nũng. Giống như bị thoái hóa thành tiểu hài tử bình thường, lại thích ở trên những người quen thuộc bên cạnh làm nũng.

Bắt lấy cánh tay lạnh lẽo của Bác Nhã, phóng lên mình, cả người vùi vào lòng ngực Bác Nhã, cánh tay nhỏ bé không an phận ở trên người Bác Nhã tác loạn, rất nhanh đã đem da thú trên người Bác Nhã cởi bỏ, thoải mái ôm lấy, thỉnh thoảng lại cọ vài cái, tầm mắt đột nhiên rơi xuống đầu đỏ trước ngực Bác Nhã, phấn nộn, đứng thẳng. (đây là dụ công hay dụ thụ vậy?)

—————giản lược — Ngàn lời nói, không khi hài hòa, xin được tóm gọn lại, thỉnh thoảng trong các bản tìm hồng là tả (ta chém gió từ chỗ tìm hồng thỉnh thoảng trách vì trong bản QT cũng là ý gần vậy)—————

“Không được nhúc nhích!” Trầm Lăng bất mãn cắn hầu kết của Bác Nhã, thanh âm có chút khàn khàn, khe khẽ nức nở, thân mình Bác Nhã đột nhiên cứng ngắc, im lặng nhìn Trầm Lăng ở người mê man, cúi đầu, vén da thú lên, nhìn chằm chằm vào dục vọng thô cứng giữa hai chân, khò không ra nước mắt, vì cái gì không đợi dập tắt lửa rồi hãy ngủ tiếp, một tay ôm vòng eo Trầm Lăng, vươn bàn tay vận năng, bắt đầu lộn dục vọng, đôi môi thỉnh thoảng đụng chạm lên gương mặt Trầm Lăng, phát tiết bất mãn dưới đáy lòng.

“Lăng, người không phải cố ý đi.”

“Ba!” Trầm Lăng bị hôn tới mức không thể hô hấp, hơi hơi bất mãn với cái thứ dựng đứng dưới mông hấn liền một cước đá xuống, khiến Bác Nhã đau đến mức cả mặt đều biến sắc.

“Lăng, người từ nhỏ chính là khắc tinh của ta đi!” Thanh âm mơ hồ không rõ, đem Trầm Lăng nhẹ nhàng đặt lên trên da thú, thân mình bán cong, cẩn thận che chở cho cái thứ vừa bị Trầm Lăng chà đạp, nguyên bản là nhục còn cao ngất bưng bưng tinh thần, lúc này lại suy yếu rũ xuống.

“Xứng đáng! Trầm Lăng hiện tại đang sinh bệnh, người lại mượn gió bẻ măng, bị vậy là đáng đời!”

Klose lắc lắc nước mưa trên mình, trong tay cầm một gốc dược thảo nho nhỏ, lúc trước ở rừng rậm trung ương không có thu thập dược thảo, chỉ là lấy các thực vật làm gia vị, bình thường trong các tộc đều trồng rất nhiều dược thảo để sinh tồn, đến ngay cả Tế tự đại nhân cũng trồng, nhưng lần này vội vàng rời khỏi tộc không có mang theo dược thảo, cũng may bình thường dược thảo trị sốt đều rất dễ tìm, bằng không lúc này thực không biết làm thế nào mới tốt?

“Người...”

“Ta làm sao, ta bảo người giúp hạ nhiệt độ, người thể nhưng làm trái, lại còn phát tình nữa!”

Klose khoe miệng run rẩy, hai tay chỉ kém không chống nạnh, lớn tiếng chửi bậy. Ba Tập lấy dược thảo trong tay Klose, rửa sạch để vào trong tay trực tiếp bóp nát, đem chất lỏng tích ra nhỏ vào trong miệng Trầm Lăng, hương vị cỏ xanh thân nhiên truyền vào, cái lưỡi của Trầm Lăng không ngừng liếm liếm môi, sau đó Ba Tập đem dược thảo đắp lên trán Trầm Lăng.

“Đừng ồn, để hắn nghỉ ngơi một chút.” Ba Tập một phen ôm lấy Klose, hướng về phía đồng lửa đi tới, đối với những người khác gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ba Tập, Allen Tà Ác

Nửa đêm, bị ép tới có chút không thờ nổi, Trầm Lăng bắt đầu dĩ mở mắt ra, bên tai vẫn như lúc trước truyền đến tiếng mưa rơi tí tách, hòa cùng âm thanh không dứt của sấm chớp, nhìn cánh tay vắt ngang qua ngực, Trầm Lăng không khỏi mới gì nhìn xem thường, gạt cánh tay trên người ra, chậm rãi đứng dậy, lắc lắc cái đầu có chút mụ mị, bụng có chút trướng, cước bộ lảo đảo, hướng cửa hang bước ra.

Trầm Lăng cử động, Bác Nhã đang ngủ say vội mở mắt, con người phóng ra tinh quang làm người ta sợ hãi, không có nửa điểm ngủ mê, nghi hoặc đuổi theo cước bộ của Trầm Lăng. Đối với Allen đag cảnh giới khẽ gật đầu, ý bảo y không cần lo lắng, cước bộ nhẹ nhàng bám đuôi đi theo.

Nhìn Trầm Lăng phía trước không có ý định dừng lại, ánh mắt Bác Nhã chợt lóe lên rồi biến mất, không rõ Trầm Lăng muốn làm cái gì? Bất quá khi tầm mắt đảo đến hai chân Trầm Lăng đang thoáng khép chặt lại thì hơi hơi có chút sáng tỏ, khoe miệng gọi lên một chút cười yếu ớt, không nghĩ tới Trầm Lăng vẫn còn có một mặt khá ái như vậy.

Trầm Lăng ngây ngốc hoàn toàn không biết Bác Nhã theo sau, chỉ nhanh mong muốn cởi bỏ da thú dưới hạ thân, có chút mơ ngủ nên hắn không hề chú ý tới, khi hắn chuẩn bị làm hành động này, cách hắn không tới năm thước, lại che dấu một đôi con người tham lam xanh biếc, khát vọng lúc Trầm Lăng không có đề phòng, chân trước uốn cong, làm tốt công cuộc chuẩn bị sẵn mồi.

Bác Nhã sâu sắc cảm nhận thấy được hơi thở không thích hợp, tâm đề phòng nhanh chóng nâng lên mức cao nhất, không sai biệt rơi xuống nơi bên trái cách Trầm Lăng năm thước, chống lại một đôi mắt thú xanh biếc, cấp tốc phóng về phía Trầm Lăng.

Cùng lúc đem Trầm Lăng nhập vào lòng, dã thú cơ khát phía sau đã lao thẳng tới, cái miệng dữ ton tanh hơi mở rộng, hướng hai người Trầm Lăng kêu to, nước miếng tắn ra mùi vị tanh hôi theo cái miệng rộng nhỏ giọt, thân mình khổng lồ thấp phần nhanh nhẹn, Bác Nhã cẩn thận đem Trầm Lăng bảo hộ ở phía sau, nhảy mất chuyển hóa thành hình thú, cùng dã thú trước mắt chém giết.

Ngừng thở, nhìn một màn trước mắt này, xuyên thấu qua tia chớp Trầm Lăng thấy rõ bộ mặt chân thật của dã thú trước mắt, hình thể hẹp dài, toàn thân bao trùm lân giáp thật dày, tứ chi ngắn ngủi, đuôi bẹp mà dài, trên sống lưng có những sống gai cao cao, ước chừng dài khoảng mười thước. Lân giáp toàn thân hiện ra rõ ràng, lan rộng tới trán và hai mắt, cùng với ngoại sườn và tứ chi, bao trùm toàn bộ bụng đuôi, từ sau sống lưng gai nhọn xếp thành hai hàng chạy theo hai bên sườn, vây màu nâu đen, ở trong đêm tối càng thêm vẻ khủng bố dữ tợn.

Cẩn thận nuốt nước miếng, nếu không phải Bác Nhã xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ tính mạng hắn đã gặp nguy! Mùi vị tanh tươi nồng đậm theo không khí tỏa ra khắp bốn phía, Trầm Lăng che mũi thở, khề cau mày, những người khác trong huyết động cũng bừng tỉnh dậy, Ba Tập ôm Klose vẫn còn buồn ngủ đứng ở cửa động. Allen nhanh chóng đem Trầm Lăng đưa đến bên cạnh mọi người, mặt không chút thay đổi nhìn hai con thú đang đánh nhau cách đó không xa.

“Tấn sơn giáp!” Klose giật mình nhìn Bác Nhã cùng cự thú giao đấu, miệng rộng khẽ nhếch, biểu tình cũng không phải thực lo lắng, chỉ là thoáng có chút kinh ngạc, lập tức giống như nhớ tới cái gì đó? Liền cũng không tiếp tục cảm thấy kì quái nữa.

“Tấn sơn giáp là cái gì?”

Trầm Lăng buồn bực nhìn Klose trong lòng Ba tập, đáy lòng hóa đen, bất quá cũng có chút tiện lợi, lại có thể gặp được trường hợp rung động như vậy, địa phương này cũng không khỏi nguy hiểm quá đi! Đầu đầy hắc tuyến, nhìn cự thú trưởng thành đối diện khoảng mười thước, cảnh tượng này nếu như xảy ra ở Trái Đất, thì chính là bộ phim khoa học viễn tưởng 3D, trước kia không biết hữu thần là gì? Nhưng hôm nay lại hiện ra rõ ràng trước mắt hắn,

phân khiếp sợ dưới đáy lòng kia cũng không phải là gat người.

“Tân sơn giáp, là một loại dã thú sinh sống trong bụi cỏ, hoặc ẩn núp trong lùm cây, thích sống trong những hang động ẩm ướt, ngày trốn tối ra, lưỡi mỏng mà dài, co duỗi tự nhiên, nước bọt có chứa chất dính mạnh cùng sức bắn mòn cao, nếu không cẩn thận bị dính phải, sẽ bị ăn mòn, tính nguy hiểm không nhỏ.” Allen nhẹ giọng giải thích, Sa Gia ở một bên hứng trí nâng cao, ghé lên trên lưng Hoắc Khắc, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu chặc chặc kì lạ, thần thái dương dương tự đắc.

“Các ngươi không lo lắng?”

Trầm Lăng nghi hoặc nhìn mấy người đang khoanh tay đứng nhìn, dã thú nguy hiểm như vậy, vì cái gì lại để cho Bác Nhã một mình đối phó? Chẳng lẽ bọn họ thực sự không cần đề ý tới sống chết của Bác Nhã? Đáy lòng hiện lên một tia bất mãn, đến ngay cả Trầm Lăng cũng không sao hiểu được, vì sao ý niệm này dâng lên trong đầu.

“Lo lắng?”

Klose vui cười nhìn Trầm Lăng, đáy mắt híp lại phóng ra một tia trào phúng sâu sắc, thần nhiên đứng ở xa xa nhìn Tân sơn giáp, vì sao phải lo lắng?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nguy hiểm như vậy, các ngươi không sợ Bác Nhã sẽ gặp chuyện không may?”

Trong giọng nói hơi hơi có chút bất mãn, nói như thế nào trong khoảng thời gian này Bác Nhã đối xử với hắn rất tốt, nếu như xảy ra chuyện gì? Tổng cảm thấy có chút khó chịu, tay khoát lên bên hông tin nanh thú lúc trước, một khoảng trống không, có lẽ là lúc trước khi hắn không thoải mái, nanh thú đã bị cầm đi (chắc vị nào đó sợ anh khi khó chịu lấy dao quơ lun thứ gì đó của mình chứ gì... he he)

“Ha ha! Ngươi quá coi thường Bác Nhã rồi, thực lực của Bác Nhã trong Vũ Linh tộc bọn ta đứng trong hàng 5 vị cường giả (kề mạnh) đấy, chỉ một con Tân sơn giáp sao có khả năng nguy hại tới tính mạng của y, cho dù là Long thú, Bác Nhã cũng có thể chỉ chiến một hồi, huống hồ chỉ là một đầu Tân sơn giáp.”

Klose cười to thành tiếng, thực lực của Bác Nhã tuyệt không kém so với Ba Tật cùng Allen, dù trước giờ bọn họ chưa từng giao thủ với nhau, nhưng Klose chính là hiểu được, thực lực của Bác Nhã rất mạnh, về phần mạnh tới trình độ nào? Chỉ sợ đến ngay cả tộc trưởng cũng không thể nói rõ, Bác Nhã ở trong Vũ Linh tộc là giống đực có thiên phú chiến đấu tối cao, chỉ là một con Tân sơn giáp, tự nhiên không thể tương xứng, sợ dĩ cuộc đấu kéo dài như vậy, không loại trừ ý niệm khoe khoang trong đầu Bác Nhã, dù sao ở trước mặt giống cái mình yêu thích khoe ra bản lĩnh của mình, cũng là điều mà mọi giống đực đều thích làm.

“Cái gì? Bác Nhã lợi hại như vậy?” Trầm Lăng có vẻ thấp phần giật mình, thực lực của Đông Hoàng, hắn chính là tận mắt trông thấy, có thể cùng Đông Hoàng tương xứng, xem ra là hắn thực sự nhìn nhầm Bác Nhã rồi, khẽ nhếch miệng, không còn hoài nghi nhìn móng vuốt sắc bén của Bác Nhã trực tiếp xé rách thân hình trường thành chừng mười thước của Tân sơn giáp, hình thú bị máu tươi nhuộm hồng, điểm lệ vô cùng, mắt thú màu vàng, thẳng tắp rơi xuống trên người Trầm Lăng, làm cho Trầm Lăng cảm thấy không có chỗ nào trốn tránh, trong đôi mắt thú vàng trong suốt sâu thẳm kia, hắn cảm thấy có chút lạc lõng, loại cảm giác này làm Trầm Lăng hơi hơi có chút bất an.

“Chỉ có giống đực lợi hại mới có khả năng bảo vệ giống cái, có được giống cái, đây là nguyên tắc của nơi này.” Klose thần nhiên nói xong, trong lời nói nhìn như bình thản, lại vô tình giống như một viên đá quăng vào mặt hồ, Trầm Lăng cả người run lên, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Không cần sợ, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh bảo hộ cho ngươi.” Nháy mắt hoá thành hình người, đi tới bên cạnh Trầm Lăng, đem Trầm Lăng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Trầm Lăng, im lặng an ủi Trầm Lăng đang chấn kinh. Những người khác tự giác đi vào hang động, không hề quấy rầy hai người đang ôm nhau.

Đã qua hai ngày sau kể từ đêm đó, bọn họ đã sớm tiến vào bình nguyên Hoàng Hôn, ghé trên người Bác Nhã, quan sát đại địa bị lụt lội bao phủ, đáy lòng lạnh a lạnh! Không thể tưởng tượng được hắn sẽ phải tiếp tục sinh tồn ở cái thế giới này như thế nào, tại thế giới này thực lực quyết định tất cả chỉ có nguyên vẹn không bị tổn hao gì mới tiếp tục tồn tại được, Klose nhẹ nhàng vỗ về Trầm Lăng.

Cười nói: “Đừng lo lắng, qua thêm một ngày nữa là chúng ta có thể bình yên trở về bộ tộc, bọn Ba Tật rất mạnh, sẽ không để cho chúng ta gặp chuyện không may gì.” Klose tin tưởng mười phần nói xong, từ sau đêm đó, Trầm Lăng vẫn luôn lo lắng lo lắng, làm cho những người khác cũng chút lo ngại, tò mò Trầm Lăng đến tột cùng là ở địa phương nào lớn lên, thế nhưng đến ngay cả những chém giết cơ bản vậy mà cũng chưa từng trải qua.

Cũng may những lời này, Trầm Lăng cũng không hề biết được, bằng không hắn tuyệt đối phát điên, trường hợp huyết tính như vậy, mà chỉ là chém giết cơ bản, nếu ở trên Trái Đất tuyệt đối đã là là khúc gỗ bị hành hạ đến chết!!

“Ân! Ta hiểu được!” Nhìn một động vật hơi có chút vô ý đã bị dã thú cắn nuốt, nhục nhọc cường thực (có lẽ tương tự cá lớn nuốt cá bé) a! Ký đến chỉ tắc an chi, Trầm Lăng phóng khoáng tâm quyết định không hề lo sợ những thứ không đâu nữa, khoé miệng gọi lên tiểu ý, đánh giá Klose ở bên cạnh.

Ác ma nở nụ cười, khiến Klose nhìn mà Mao cốt từng nhiên, thân mình cứng ngắc cố nén nỗi sợ lui về phía sau, nháy nháy mắt hỏi “Nhìn cái gì?”

“Klose, các ngươi sinh sôi nảy nở hậu đại như thế nào?”

Hắn không nhìn sai, Klose tuyệt đối là nam nhân chính tông, nam nhân cùng nam nhân cũng có thể sinh tiểu hài tử, điều này làm cho Trầm Lăng thú ý, tính tò mò nâng tới mức tối cao, một bên hỏi, một bên sờ da thú trên người Klose lên, ngón tay lạnh lẽo bắt đầu ở trên người Klose dao động, khoé môi nhếch lên tươi cười toan tính.

“Người, người làm cái gì?”

“Không có làm cái gì? Chỉ là tò mò các người sinh sôi nảy nở hậu đại như thế nào?”

Chớp đôi mắt to tròn nhiên, biểu tình rất chỉ là vô tội, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người phải xem nhẹ đôi tay đang đùa nghịch trên người Klose của Trầm Lăng kia, vuốt ve đầu đỏ trước ngực Klose, nhẹ nhàng xoa bóp, mềm mại mang theo sự dẻo dai, có vẻ chơi vui lắm! Trầm Lăng cảm thấy hứng thú với trò đùa dai này, cúi đầu vươn đầu lưỡi ẩm ướt, nhẹ nhàng cắn cắn đầu đỏ bên trái của Klose, tay kia thì vói vào trong khoang miệng của Klose, không ngừng giảo lộ khoang miệng của Klose, thẳng đến khi ngân dịch (nước bọt) trong miệng Klose không ngừng tràn ra.

“Trầm Lăng người, người đang làm cái gì?” (trường hợp này là đồng tính nữ a?????)

Klose cố nén thân mình giống nhau, kinh ngạc nhìn động tác của Trầm Lăng, thân mình Klose sớm đã bị Allen cùng Ba Tập dạy dỗ thập phần mẫn cảm, bị Trầm Lăng đụng chạm như vậy, thân mình trong phút chốc liền nổi lên phản ứng “Àn a!.....” Cúi đầu, ôn nhu, thập phần mê người.

Trầm Lăng nghe thấy động tác không khỏi bị kèm hãm lại, biểu tình có chút xấu hổ, tiếng rên rỉ kiều mị của Klose tự nhiên không thể tránh khỏi vang lên bên tai Ba Tập cùng Allen, hai người trợn mắt há mồm nhìn Trầm Lăng cùng Klose trên người Bác Nhã, hai mắt bùng lên lửa giận, mắt thú run rẩy, nếu không phải còn có một tia lí trí, phỏng chừng tâm tư tề sống Trầm Lăng đều có, Klose là giống cái của họ, Trầm Lăng lại ở trước mặt họ đùa giỡn giống cái của họ, mà tối trọng yếu Trầm Lăng cũng là một giống cái. Điều bất ngờ trước mặt này làm cho mọi người nhất thời lâm vào lúng túng, Bác Nhã đang phi hành nhưng một chút, tự nhiên sáng tỏ trên người mình phát sinh chuyện gì, có nén xúc động đem Klose ném xuống. (Anh bị biến thành cái giường bay a!!!!)

Đáy lòng rít gào nói: Trầm Lăng là giống cái của ta a! Klose người dám quyến rũ Trầm Lăng, lần sau tuyệt đối phải để Ba Tập cùng Allen làm cho người ba ngày không cần xuống giường, không, thời gian ba ngày ngắn quá, bảy ngày thì tốt lắm! Trong lòng Bác Nhã loé lên ý niệm tà ác, liếc mắt đến Allen cùng Ba Tập ở bên cạnh, ý tứ trong mắt thú không cần nói cũng hiểu, lần sau tuyệt đối không thể để cho Trầm Lăng cùng Klose đứng ở cạnh nhau (khô thân Klose bị Trầm Lăng hại a..... Mồ phật... 7 ngày mới xuống giường, mãnh liệt cỡ nào a...)

Thực sự là mắt mắt giống đực! Ba Tập cùng Allen không nhìn được nghĩ, chẳng lẽ là do họ không có thỏa mãn Klose? Nên Klose mới có thể trước mặt bọn họ có chân ngoài? (ý ngoại tình)...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hồi Tộc

Klose phản ứng lại, quần bách xấu hổ che kín miệng, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn che kín đỏ ửng, đáy mắt lên hơi nước, nhìn Ba Tập cùng Allen bên cạnh khởi lên dự niệm hung mãnh, nếu không phải trường hợp lúc này không đúng, chỉ sợ đã sớm phi tới đánh lên người Klose, ánh mắt nhìn Trầm Lăng lộ ra ý không hay.

Klose là giống cái của họ, Trầm Lăng cũng là giống cái đã có bạn lữ, vì sao còn muốn đánh lên người Klose chiếm tiện nghi? Ba Tập có chút không hiểu, cùng Allen nhìn nhau. Cũng may vẫn chưa đánh mất lí trí hướng Trầm Lăng công kích, bất quá lệ khí trong ánh mắt vẫn không giảm nửa phần.

“Đến!”

Klose đứng dậy đón gió, đứng trên người Bác Nhã, nhìn rào cản tự nhiên phía trước nói, con sông dài quanh co uốn lượn vắt qua toàn bộ bình nguyên, xuôi dòng hướng tới phía tây mà chảy, mặt sông lấp lánh, cho dù đang ở giữa không trung cũng có thể cảm nhận được hơi thở mát lạnh, bốn phía bờ sông thỉnh thoảng lại có không ít tiểu động vật đang bỏ trốn, cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía, cũng có lẽ bởi nguyên nhân trời không ngừng mưa, mà nước sông tăng vọt, một số nơi gần như bị nước sông tràn lên bao phủ khoảng chục thước xung quanh.

Lướt qua sông dài, hướng khoảng hơn 500 thước về phía Nam là một đạo vách đá đầy dây leo, vách đá rất cao, dây leo phủ kín bởi bụi gai, sông dài hòa cùng dây leo gai cùng một khoảng rừng cây rậm rạp, có lẽ là nơi này gần chỗ sống của con người, chỗ này không có dã thú ăn thịt hình thể lớn, chỉ có dã thú loại nhỏ ăn cỏ, ngồi trên người Bác Nhã, nhìn xa tứ phương, cảm thụ được trái tim kịch liệt nhảy lên.

“cái gì đến?”

Nghi hoặc nhìn Klose, tầm mắt đảo qua tất cả những sinh vật không quen này, đáy mắt nổi lên hoa hỏa kịch liệt, thường thức những thú nhân tựa hồ có chút ngốc bắt đầu rục rịch đứng lên, ánh mắt thú nhân sắc bén xoay tròn theo Trầm Lăng, loé ra quang mang chói mắt, dưới ánh nắng chiếu xuống, khiến nụ cười nhàn nhạt nơi khóe miệng Trầm Lăng, lập tức có chút lạnh lẽo.

“Bộ tộc, chúng ta đã về bộ tộc. Bám chặt, bọn Bác Nhã hẳn là muốn hạ xuống rồi.” Klose vừa nói xong, thì thanh âm thuận hậu của Bác Nhã theo gió lạnh truyền đến.

“Lăng, Klose bám chặt, không cần lộn xộn.” Ở trên không trung thuận thế vọt xuống, lơ lửng trong không trung từ từ hạ xuống khoảng địa phương nhiều dây leo dày chừng hai thước, một con gió phát qua, rất nhanh hóa thành hình người, Ba Tập đưa tay để vào bên miệng thổi, một đoạn tiểu thanh ngân

ngủ quỹ dĩ thoát ra, từ độ cao 50 thước trong đám dây leo trước mắt, vỡ ra một khe hở, chậm rãi nứt ra, thanh âm huyền ảo lập tức tràn ra.

Ở bên trong theo ra không ít thú nhân, đem mấy người bọn họ vây ở giữa, thậm chí có mấy người huy quyền lớn hướng về phía đầu mấy người Bác Nhã cùng Ba Tạt, hành động thô bạo khiến Trầm Lăng nhìn mà khoe miệng kéo cao, đây là có chuyện gì vậy? Như thế nào vừa mới về đã bị đánh.

Klose cười giải thích, nói “Đừng có để ý mấy tên dã nam nhân này, mỗi lần săn bắn trở về, đều dùng phương thức thô bạo như vậy nghênh đón” Nhìn thấy thái độ rất quen thuộc của Klose, lập tức không hề thiếu thú nhân đi tới, đánh giá Trầm Lăng, thậm chí còn lớn mật vươn tay chạm đến người Trầm Lăng Bác Nhã thấy thế, trực tiếp vẫy khai tay mấy người đồng bạn, hướng tới thú nhân bốn phía gầm nhẹ, thị uy đem Trầm Lăng nhập vào trước ngực, những người khác sợ đến mức lui về sau vài bước, nhún nhún vai đối với Bác Nhã cười nhạt. Nhìn thú nhân vây quanh đem bọn họ làm trung tâm, Trầm Lăng nhanh chóng nhận thấy sự không thích hợp, những người này phần lớn đều giống như bọn Bác Nhã, cao to uy vũ, thân hình mạnh mẽ hữu lực mang theo ngoan lệ, một số ít lại giống như Klose, thân hình nhỏ nhắn bị thú nhân cao lớn một tay ôm vào trong ngực, nhìn xung quanh một lần, Trầm Lăng hơi hơi biểu lộ sự kinh ngạc, vì sao không có lấy một nữ nhân? Bọn họ làm thế nào để sinh sản? Trong đầu suy nghĩ về chuyện Nguyệt Thần mà Bác Nhã nói lúc trước, có một chút không hiểu.

“Người làm gì chứ?” Khuỷu tay thúc thúc Bác Nhã, không rõ hành động này của y là có ý tứ gì, bất quá ánh mắt của những thú nhân xung quanh làm cho hắn có chút mất tự nhiên, cúi đầu kiểm tra lại quần áo của mình, cũng không phát hiện có chỗ nào không thích hợp, chẳng lẽ là trên mặt dính bản này nọ, mờ mịt vươn tay vuốt hai má.

“Không có việc gì, Lăng có phải mệt rồi hay không, ta trước mang người đi nghỉ ngơi, hiện tại thời gian còn sớm, buổi tối sẽ cử hành tiệc đốt lửa trại, chúc mừng chúng ta thuận lợi trở về.” Nói xong, cánh tay liền khoát lên eo Trầm Lăng, một cái nhắc lên đã đem Trầm Lăng ôm vào lòng, không nhìn đến những ánh mắt trêu ghẹo của thú nhân xung quanh, y gắt gát đầu với Ba Tạt rồi trực tiếp rời đi.

Klose bốn cọt trừng mắt nhìn, đánh một cái thủ thế hạ lưu, Trầm Lăng khoe miệng hung hăng run rẩy vài cái, nhắm cánh tay vất lên sòn thất lưng của Bác Nhã, mạnh mẽo nheo vài cái, nghiêng răng nghiêng lợi trừng Bác Nhã, lạnh nhạt nói “Đây là có ý tứ gì? Chân của ta không đứt, còn chưa cần có người ôm đi, người không phải rất nhàn?”

Nhìn đôi mắt Trầm Lăng tràn ngập lửa giận, Bác Nhã buồn bã muốn khóc nhìn Trầm Lăng, đôi mắt hoa đào dễ nhìn mang theo uỷ khuất, nhọc nhọc nói “Ta ôm người có vẻ sẽ nhanh hơn, từ giữa rừng rậm trở lại tộc, liên tục phi hành mấy ngày, vẫn không có ngủ ngon, ta nghĩ Lăng mệt nhọc, muốn nhanh mang Lăng đi nghỉ ngơi, người lại vừa vào tộc, chắc không quen bố cục nơi này, ta đây không phải sợ chậm trễ thời gian sao? Lăng thật sự không mệt sao? Người xem phía dưới mắt ta đều đen cả rồi.”

Vừa nói vừa chỉ vào quầng đen bên dưới hốc mắt, trên khuôn mặt tái nhợt quả thực lộ ra bảy phần mệt nhọc cùng mệt mỏi, Trầm Lăng mất tự nhiên chuyển đầu, nói “Kia cũng không cần ôm ta đi, người dẫn đường ta cũng không phải không thể theo kịp.”

Nhận thấy miệng Trầm Lăng đã rơi vào thế yếu, Bác Nhã tặc tặc cười, mấy ngày ở chung y rõ ràng nhận thấy được Trầm Lăng ăn mềm không ăn cứng, Bác Nhã rất thông minh tự nhiên biết phải tận dụng nhược điểm này như thế nào, để có được phúc lợi mà mình muốn.

“Tốc độ của người không nhanh, tới, đây là nhà của ta, người từ nay về sau sẽ cùng ta sống ở đây, trong tộc không có dư một phòng (phòng gỗ)” (Lừa đảo- ing)

Đánh giá căn một phòng đơn giản trước mắt, không thể nói là lịch sự tao nhã, bất quá chất gỗ làm cho Trầm Lăng hơi hơi giật mình, chất gỗ tản ra một mùi thơm ngát tự nhiên, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái, sau khi đợi Bác Nhã buông mình ra, hắn tò mò chạm vào cái bàn trong phòng, nhẹ nhàng ngửi ngửi mùi thơm ngát tự nhiên này, nghi hoặc hỏi “đây là cây gì? Mùi hương này thực dễ chịu.”

“Cây Du, tất cả một phòng trong tộc đều dùng cây Du để kiến tạo (xây dựng), có thể trừ tà cùng xua đuổi dã thú.” Mùi thơm ngát của cây Du đối với bọn họ mà nói là rất dễ chịu, nhưng đối với dã thú quả thực là vật trí mạng, cho nên tất cả mọi một phòng trong tộc đều dùng cây Du để kiến tạo.

“Lúc chúng ta tiến vào đây, những bụi dây gai kia là cái thứ gì thế? Lại cao tới những năm mươi sáu mươi thước?” Trầm Lăng tán thưởng nhìn qua khung cửa sổ, nhìn đám dây cao lớn nơi cửa lớn của tộc kia, bất động là bắt mắt với những bụi gai bên ngoài, những dây leo trong tộc tựa hồ lại không ưa lá cây, trên cây chỉ khai ra những nụ hoa màu vàng, đón gió bay phất phới, khiến nơi này còn có thể có được mùi vị hoa tự nhiên. “Là cây Mây, thần thú hộ (bảo vệ) bộ tộc, là ân điển mà Nguyệt Thần ban cho bọn ta. Chỉ cần tộc nhân trong tộc một ngày không bị diệt vong, cây Mây vẫn sẽ thủ hộ cho tộc, hàng năm khi mùa mưa và mùa khô chuyển giao cho nhau, tộc trưởng sẽ dẫn toàn tộc tới gốc cây Mây nhỏ máu tươi vào, cùng cây kí kết khế ước.” Bác Nhã theo ánh mắt Trầm Lăng nhìn qua, khi rơi xuống cây Mây, ánh mắt nhu hoà, cây Mây đối với từng người trong tộc đều là sự tồn tại tối đặc biệt, giống như trụ trì (thai trị- nơi ở của những giống cái có thai) là thánh địa, tuyệt không thể thiếu.

“Thần kì như vậy?” Trầm Lăng hơi hơi giật mình, nhìn Bác Nhã như thế nào còn chưa nghĩ đến lại còn có điều thần kì như vậy tồn tại, chỉ cần trong tộc có một người sống sót, này không phải nói bình phong thiên nhiên kia sẽ không bao giờ bị đổ, vậy nếu tất cả mọi người đều tử vong thì sẽ như thế nào? “Kia nếu toàn bộ tộc mọi người đều biến mất, cây Mây sẽ như thế nào?”

“Sẽ chậm rãi héo rũ, cuối cùng chỉ còn lại cây, rồi sẽ cùng trụ trì biến mất”

“Có ý tứ gì?”

“Ta cũng không thập phần rõ ràng, có một số việc chỉ có y sư trong tộc cùng tộc trưởng mới biết được.” Khẽ xoa mái tóc đen của Trầm Lăng, cảm thụ được xúc cảm mượt mà êm ái dưới lòng bàn tay, khoe miệng Bác Nhã gọi lên ôn nhu thâm tình.

“Như vậy a! Y sư là gì? Có phải là người chữa bệnh cho các người hay không?”

“Ân, đúng rồi để ta đi đun cho người ít nước ấm, người tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút đi, bây giờ còn sớm, ngủ một chút rồi buổi tối đây, nơi này có chút thức ăn, đói bụng thì ăn một ít đi.” Cần thận dặn dò xong, mới cất bước đi ra ngoài phòng.

Tuỳ ý lấy một ít thịt trên bàn, tựa người bên cửa sổ, nhìn những hạt mưa bên ngoài tí tách rơi, không biết cơn mưa to này đến bao giờ mới ngừng lại? Trong đầu không ngừng hiện lên một màn huyết tinh, nắm tay siết chặt lại, nanh thú im lặng nằm trên bàn, thần sắc ngưng trọng không biết đang nghĩ tới chuyện gì?

Nhẹ tay vỗ vỗ phía sau lưng, tựa hồ sau đêm bị Đông Hoàng áp qua, phía sau lưng thường thường truyền đến cảm giác nóng rực khác thường, trong tê dại mang theo đau đớn, giống như có cái gì đó muốn phá xác chui ra, khủng hoảng trong lòng vừa loé lên, lập tức lại trở lên lạnh nhạt, là phúc thì không phải hoạ, so với trốn, còn không bằng lên như điều gặp gió.

Bác Nhã khi trở về, chỉ thấy thân mình gầy yếu của Trầm Lăng, nửa tựa bên cửa sổ, cơn gió hơi hơi nâng lên những sợi tóc đen, mưa dầm khiến ánh mắt trời có chút âm trầm, Trầm Lăng lúc này thoát nhìn giống như có thể tuỳ thời mà biến mất, Bác Nhã lộ vẻ mặt không yên, bước nhanh đến nắm lấy Trầm Lăng, vùi đầu vào cổ Trầm Lăng, đáy lòng kịch liệt nhảy lên, hô hấp có chút gấp gáp

Trầm Lăng lấy lại tinh thần, giương lên con ngươi đen nghi hoặc kinh ngạc nhìn Bác Nhã kích động, nói “Người sao lại bất chợt hoảng sợ như thế, mau buông tay, ta sắp thở không nổi rồi.” Dùng sức vượt cánh tay Bác Nhã, ý bảo y buông tay, đáy lòng tức giận, Bác Nhã này có phải ăn sai dược hay không, đang hào hào lại như thế nào liên lập tức nổi điên rồi?

“Không có việc gì, nước đun nóng rồi, ta giúp người đem mộc dũng(thùng gỗ để tắm) vào, người trước tắm rửa đi.” Tránh nặng tìm nhẹ trả lời, xoay người đem phần mất tự nhiên dưới đáy lòng giấu đi, khi quay đầu lại, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy nhu hoà, Trầm Lăng không nói gì nhìn Bác Nhã rất nhanh biến sắc mặt, Bác Nhã này tựa hồ so với Huyền Minh còn có tính trẻ con hơn?

“Hảo.”

“Cái này ta chưa có mặc qua, khá có điểm lớn, người trước cứ mặc, để ta qua phía Klose bên kia xem có tìm được quần áo gì cho người mặc hay không.” Bác Nhã từ trong tủ gỗ lấy ra một kiện vải thô, đưa tới trong tay Trầm Lăng. Đại bộ phận giống đực bình thường chỉ lấy da thú che khuất phần hạ thân, trên thân để không. Giống cái thì không như vậy, giống cái trên thân còn cuốn thêm vải thô, che khuất vị trí bộ ngực.

“Tuỳ tiện!”

Đối với việc này Trầm Lăng không hề để ý, trước kia khi rèn luyện, ai mà không đều để lộ tay trống chân trần, không cần tất yếu tới nơi này liền trở thành đặc thù, nhìn Bác Nhã khiêng một cái mộc dũng lớn đi vào, tò mò nhìn qua, đây là một dạng dùng cây Du tạo thành, bên thành mộc dũng còn khắc một ít gì đó nhìn không rõ hoa văn.

Lời lilit: Ta cảm thấy Bác Nhã thực sự là một phiên bản trên không của Niệm Hành, mặt thì non nớt nhưng cái bụng thì đầy âm mưu...

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Muốn Ta?

Nhìn Bác Nhã cầm theo hai thùng nước ấm, chậm rãi đổ vào trong mộc dũng, nhiệt khí lượn lờ, sau nửa ngày trong phòng đã tràn ngập hơi nước mỏng manh, xuyên qua hơi nước mọi vật trong phòng đều có cảm giác hư ảo, ba quang lay động, trong mộc dũng nhanh chóng đổ đầy thứ nước trong suốt, Trầm Lăng không thoải mái lắm nhéo thân mình vài cái, chậm rãi cõi ra da thú cùng vải thô trên người, nửa chân bước vào mộc dũng, khi lơ đãng quay đầu thì phát hiện Bác Nhã vẫn còn đứng trong phòng

“Người còn việc gì sao?”

Trầm Lăng khó hiểu nhìn Bác Nhã, thấy vẻ mặt Bác Nhã không thích hợp, có chút nghi hoặc, Bác Nhã hướng tới Trầm Lăng cười yếu ớt, buông hai cái thùng trong tay, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ nguyên nụ cười yếu ớt, thân thủ bỏ đi da thú dưới hạ thân, chậm rãi hướng tới mộc dũng kia

Trầm Lăng run rẩy khóe miệng, im lặng nhìn Bác Nhã, hầu kết khẽ trượt vài cái, nuốt nước miếng, đáy mắt âm trầm lộ chút bất đắc dĩ, lạnh nhạt nói “Uy! Người sẽ không muốn.....”

“Như thế nào, không được —” khóe miệng khẽ nhếch, động tác lộ ra phong tình, thần nhiên nói ra

Trầm Lăng không ngừng co rút khóe miệng, “Bác Nhã, người không thể chờ ta tắm xong” Đều là nam nhân cùng nhau tắm cũng không có việc gì, nhưng cũng không biết tại sao ánh mắt như lửa nóng của Bác Nhã, làm cho Trầm Lăng như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, hẳn chưa quên ánh mắt của Đông Hoàng cùng Huyền Minh, ánh mắt của Bác Nhã lúc này y hệt bọn họ, trong lửa nóng lộ ra dục vọng cường thế, nhìn Bác Nhã như vậy, cả người Trầm Lăng run rẩy, cảm giác sau lưng chỗ kia hơi hơi đau đớn, rõ ràng đã là chuyện lâu lắm rồi

Bác Nhã không nói tiếp, bước đi kiên định, ánh mắt hoa đào mê người khẽ nhún lên tạo độ cong mê người, cách lớp mây mù nhiệt khí, thần khí to lớn xích lửa, không hề che đậy thân nhiên lộ ra trước mặt Trầm Lăng, thân hình trắng nõn không hề gầy yếu, cân xứng mê người, làm gương mặt trắng nõn của Trầm Lăng nhìn không được từng chút từng chút đỏ lên, tầm mắt không sai vô tình rơi xuống hạ thân Bác Nhã hần, hần giống như không nên nhìn, cho dù có cùng là nam tử, nhưng không thể nói người so với người thật sự khiến người tức chết

“Người vừa lòng với nó không? Lăng~~” hơi thở nóng rực phun bên tai, Trầm Lăng cả kinh lão đảo trực tiếp lù vào trong mộc dũng, con người đem mặt mũi xuyên qua nhiệt khí nhìn chăm chú gương mặt như thiên tiên của Bác Nhã, đáy lòng có chút dị động, bụng hơi hơi căng thẳng, Bác Nhã như vậy hảo mê người, cho dù Trầm Lăng thân là nam tử, cũng cảm thấy tâm dương khó nhịn

“giờ còn sớm! Người, người không cần vội vã như vậy.” bận tâm lần giáo huấn trước, nhìn Bác Nhã thân cao như vậy tuyệt đối không phải là kẻ có thể đặt dưới thân, nhìn thân thể Bác Nhã tối gần, thân mình Trầm Lăng có chút cứng ngắc, động tác trở nên chậm chạp.

Chân dài nhẹ nhấc, thuận thế bước vào trong mộc dũng, thoải mái đem Trầm Lăng ôm vào lòng, mộc dũng rất lớn, bất quá hai người chen vào lại có chút nhỏ, Bác Nhã mượn cơ hội đem Trầm Lăng ôm tới trong ngực, nheo cặp mắt hoa đào nhìn gương mặt tinh xảo của Trầm Lăng, bởi vì nhiệt khí mà nhiễm thượng một tầng hồng nhạt, mái tóc ngắn thuận theo hơi nước dán sát sườn hai gò má, thân mình trắng nõn ngâm trong nước tựa như bách hợp thuần khiết đang nở rộ, con người đen thâm thúy lóe lên tia sáng, đẩy lên mị lực câu hồn người, đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ mở, giống như mời gọi người tới nhắm nháp, vì động tác quá lớn, những giọt nước bắn lên cao rơi xuống mái tóc, theo mái tóc suôn mượt chảy xuống, nhập vào gương mặt tinh xảo cùng xương quai xanh xinh đẹp....

Da thịt dính sát truyền tới nhiệt độ cực nóng, không dám nhúc nhích cương cứng người, cánh tay hơi hơi chống đỡ, ý đồ đem khoảng cách hai người kéo ra “Người, người tránh ra chút, đừng dựa quá gần”

“Lăng.....” Bác Nhã cúi thấp đôi mắt, hai tay vòng quanh vòng eo Trầm Lăng, cúi đầu, chậm rãi tới gần, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy ôn nhu hướng tới Trầm Lăng, hơi thở ấm áp giao tiếp, tim trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, làm cho người ta mất đi tiết tấu

Trầm Lăng ngừng thở, không dám hô hấp, giống như cảm nhận được Trầm Lăng đang co quắp, khóe miệng Bác Nhã vẽ lên một nụ cười mê hoặc yếu ớt, ngón tay thon dài vươn ra cầm Trầm Lăng lên, tràn ngập mị hoặc, ngón cái ái muội vuốt ve da thịt Trầm Lăng, nhẹ giọng nói “Lăng thực sự không nghĩ muốn sao? Nơi này thực sự không khát vọng ta âu yếm sao?” Thaaanh âm trầm thấp thuần hậu khàn khàn vang lên vang theo dụ dỗ

“Ta Ta không biết người đang nói cái gì?” Trầm Lăng cường ngạnh quay đầu sang bên, quay đi gương mặt đỏ ửng, làm bộ không nhìn thấy đáy mắt Bác Nhã như đang muốn lưu lại bóng người

“Đưa gối, gạt người thôi, nhanh tắm đi, ta sẽ giúp người chuẩn bị quần áo cho đêm nay.” Thân mình xích lửa tùy tiện bước ra khỏi mộc dũng, tùy tay nhặt da thú ở bên quần vào người. Con mắt hoa đào nở nụ cười yếu ớt, trêu tức nhìn ánh mắt e lệ cùng phần uất của Trầm Lăng, thân hình cao to nghênh ngang mà đi

Này, này..... hần bị đùa giỡn! bị đùa giỡn! Có thực không? Sau Đông Hoàng hần lại tiếp tục bị một nam nhân đùa giỡn, chẳng lẽ hần trời sinh eo là xứng bị đùa giỡn sao? Loại nhận thức này làm Trầm Lăng nhìn không nổi rừng mình, Bác Nhã chết tiệt, lần sau đừng để cho hần thấy, bằng không thiên ý!!

Bác Nhã cúi đầu cười ra tiếng, không khổ tượng tượng bộ dáng của Trầm Lăng trong phòng lúc này chắc là muốn ăn tươi nuốt sống y, Trầm Lăng sinh động như vậy làm y cảm thấy thập phần đáng yêu, đáng yêu tới mức làm cho người ta không đành lòng buông tay.

Gương mặt tuấn mỹ ngoan lệ cười, mặt kệ đối thủ là ai? Y cũng không tính buông tay, Trầm Lăng phản quyết tâm này của ta người cảm nhận được không?

“Trầm Lăng đã có giống đực, người định làm thế nào?” Klose tựa vò cửa, che mặt nhìn gương mặt Bác Nhã như xuân phong, có ý xấu muốn cho Bác Nhã khổ sở, ai kêu tiểu tử này trước kia luôn châm chọc khiêu khích y? Hiện tại vất vả mới có thời điểm xem diễn, y tự nhiên không thể bỏ qua

Trầm Lăng ở trong phòng, Klose vừa mới mang đồ qua tặng, biết giống đực hay sơ ý, Klose mang tới những thứ giống cái cần. Đứng ở cửa trêu chọc nhìn Bác Nhã, trong mắt mang theo ý tứ bồn chồn, đã gần chạng vạng, ở giữa bộ tộc đã sớm dựng lên một cái giá cao cao, dâng lên lửa trại, múa vẫn chưa dừng, bất quá cũng chậm không ít, tí tách tí tách, trời buông mưa phùn, bất quá không hề ảnh hưởng tới địa hỏa đang tăng vọt kia, con mồi mà bọn Ba Tật mang về, đã sớm được các giống cái phân chia tốt

Một cái xương khô thực lớn treo chỗ cao nhất trên lửa trại, răng nhọn sắc bén kia cho dù đã chết, vẫn tỏa ra lệ khí nồng đậm, thoát nhìn thập phần hung hãn. Tàn ra hơi thở cổ xưa, đem toàn bộ lửa trại của bộ lạc càng thêm ồn ào mà nóng rực

“ta sẽ không buông tay!”

Bác Nhã lạnh lùng nói xong, hai tay siết lại nhìn vào trong phòng, đáy mắt lộ ra chấp nhất cùng kiên định, khóe miệng mang theo ngoan độc, chưa bao giờ nhìn thấy Bác Nhã thực sự nghiêm túc như vậy, thân hình Klose không khỏi run lên, y tựa hồ đã hỏi chuyện không nên hỏi, Bác Nhã như vậy giống như mãnh thú đang săn mồi, Bác Nhã tuấn mỹ vô cùng, là chuyện được cả bộ lạc công nhận, bình thường vui vẻ ôn nhu, chưa bao giờ xuất hiện biểu tình tà tử bá đạo như vậy.

“Phải không? Nếu ta nhớ không nhầm, thì giống đực trong lời Trầm Lăng chính là Dực Xà tộc thiếu tộc trưởng, Dực Xà tộc đối với vật sở hữu của mình vô cùng chấp nhất, điểm này ta nghĩ người hẳn là không quên đi! Cho dù Huyền Minh có chưa trưởng thành, nhưng việc Trầm Lăng là giống cái của y vẫn tuyệt đối không đổi, trên người Trầm Lăng còn lưu lại mùi của giống đực khác nữa, người có thể cùng các giống đực kia cùng có hần sao?” Klose lạnh nhạt nhìn Bác Nhã, Bác Nhã là kiêu ngạo, điểm này cũng không cần nghi ngờ, nếu không phải y so với Bác Nhã lớn tuổi hơn, cũng sẽ bị Bác Nhã mê

hoặc rồi, tuần mĩ cường đại, bắt đồng cùng Ba Táp và Allen to lớn, Bác Nhã trời sinh có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác, làm cho người Ita lăm vào trầm mê.

Bác Nhã chậm rãi gọi lên nụ cười lạnh, tay trái che miệng, nhẹ nói “Thì sao? Trầm Lăng có giống đực cùng ta có quan hệ gì đâu, ta nói rồi ta chỉ cần có hần, hai cái này đâu có xung đột nhau không phải sao? Klose hôm nay người nói nhiều quá đấy, chẳng lẽ Ba Táp cùng Allen gần đây không thỏa mãn người sao, cho nên hiện tại người mới có tinh thần đi quản chuyện của ta?”

Ác ma mỉm cười, đánh giác Klose, đối với Ba Táp sau lưng Klose nhưn mảy, mang theo một chút ý niệm bất hảo trong đầu, sự chú ý của Klose đối với Trầm Lăng làm y thực khó chịu, tin tưởng Ba Táp cùng Allen cũng hiểu, giống cái của bản thân thế nhưng lại đi chú ý người khác, tin tưởng chỉ cần là giống đực đều chịu không nổi

“Người, người nói gì?” Klose hai tay ôm mình, cảnh giới nhìn chăm chăm Bác Nhã, mỗi lần Bác Nhã cười như vậy, liền biểu thị có chuyện gì đó không tốt sắp phát sinh, đã bị Bác Nhã chinh qua vô số lần, cho dù có ngốc đến mấy cũng đều biết phía sau lời trêu chọc của Bác Nhã, tuyệt đối không có kết cục tốt

“Ta nói cái gì, Ba Táp, Klose hỏi ta nói cái gì?” khuôn mặt tuần tú khề nhếch, hướng Ba Táp gật đầu, lập tức nói “Ba Táp, Klose ghét bỏ người cùng Allen, nói các người không thỏa mãn được y, các người không phải đã vắng vẻ y lâu quá chứ, cũng lên vì bộ tộc suy nghĩ chút đi, các người ở cùng nhau đã năm năm, còn chưa sinh con đâu, y sư đã nói qua thân thể Klose hiện tại là thời kì thụ thai tốt nhất, chẳng lẽ các người không nghĩ tới chuyện sinh con dựm dục sao?”

Bác Nhã còn thực sự nhìn Ba Táp, hoàn toàn mang bộ dáng ta đây là đang suy nghĩ cho các người, Ba Táp tự nhiên hiểu được tâm tính tiểu đệ nhà mình ác liệt, bắt quả Klose quả thực gần đây có không an phận, dám ở sau lưng bọn họ cùng Trầm Lăng một chỗ, còn thân mật như vậy, chẳng lẽ y cùng Allen thực sự không thỏa mãn được thân thể Klose, dục vọng dưới da thú nháy mắt cao nhất, đem da thú đỉnh lên, hồn nhiên không để ý Bác Nhã ở đây, một nên vén da thú, nắm thân thể Klose ép xuống, bàn tay to ở trên mông Klose sờ nắn, dục vọng chọc chọc gốc đùi Klose, cọ xát thực mạnh, hồ hấp dồn dập phả lên cổ Klose

Thanh âm thô ráp mang theo chút bất mãn, cắn cắn cổ Klose, nói “Klose, chẳng lẽ ta cùng Allen gần đây thực sự không thỏa mãn nổi người, để người đi tìm bất mãn đến mức cả giống cái cũng không tha?” Một tay nắm dục vọng còn nhuyễn của Klose, bắt đầu xoa bóp, không mất nhiều công phu, Klose liền nhịn không được mà vận vẹo thân mình, hé miệng, ủy khuất nhìn Ba Táp, y cái gì cũng chưa làm mà? Bác Nhã chết tiệt, lần sau tuyệt đối không bỏ qua cho y, Klose biết mình đêm nay tuyệt đối đừng nghĩ tới ngủ, ít nhất ba ngày cũng đừng nghĩ xuống giường, bất mãn của Ba Táp cùng Allen tuyệt đối đem y ăn kiên mật tịn

“Àn a! không, không không có chuyện này” Klose bất an vận vẹo thân mình, hai người xích lõa bắt đầu dính vào nhau ngay trước mắt Bác Nhã, hậu huyết dần dần ngưng ngáy, Klose bất mãn trừng Ba Táp, bữa tiệc tối sắp bắt đầu, Ba Táp lại vào lúc này động dục với y

Ba Táp không để ý tới sự cự tuyệt của Klose, thỏa mãn dục vọng của giống cái, là trách nhiệm của giống đực, dục vọng nóng bỏng không nói hai lời trực tiếp cắm vào hậu đình của Klose, cảm giác mất hồn làm cho y mê muội, cánh tay gắt gao siết lấy Klose, cắn lấy thực quả trên ngực Klose, động tác tiến thẳng của hạ thân không có chút đình chỉ, không ngừng đâm tới nơi sâu nhất trong người Klose, sau đó lại mạnh mẽ rút ra, lại đâm vào, thô bạo cuồng dã đem Klose đặt trên bàn, hung hăng thao động, một bên không quên nhéo đầu đồ trước ngực, dục vọng thô cứng kéo ra không ít chất lỏng, theo đùi Klose chậm rãi rơi xuống.

“Àn a! Chậm, chậm một chút.....” Klose thất thần kêu lớn, Ba Táp chết tiệt này mỗi lần đều thô bạo như vậy, bất quá y không chán ghét, thân thể đã sớm có thói quen với động tác thô bạo của Ba Táp cùng Allen, từ bên trong sự cuồng dã đã đạt được khoái cảm

Bác Nhã liếm đôi môi hoa, trước kia không biết một màn này là thế nào, nhưng sau khi ôm Trầm Lăng, nhìn trường hợp phóng hoa lửa của Klose cùng Ba Táp, bụng căng thẳng, dục vọng dưới da thú mạnh mẽ cứng lên, khuôn mặt tuần mĩ đỏ ửng hô hấp dồn dập, xoay người đi ra khỏi phòng

Trầm Lăng nghiêng cứu nửa ngày mới vát và mặc được bộ da thú kia, vừa tính mở cửa, bước ra thì đã bị Bác Nhã từ bên ngoài vọt vào ôm chặt lấy, hô hấp trầm trọng mang theo khó nhịn gấp gáp, khuôn mặt đỏ bừng đầy ý động tình, dưới bụng nhảy mất truyền tới cảm giác nóng bỏng, cửa vẫn chưa đóng chặt, nên truyền đến tiếng rên rỉ cuồng nhiệt kích tình của Ba Táp cùng Klose

“Lăng... Ta nhịn không được, đừng nhúc nhích!” Một cái xoay mình, đem Trầm Lăng đặt trên giường gỗ, từ trên cao nhìn xuống Trầm Lăng, thô lỗ kéo da thú trên người, lộ ra dục vọng cao ngất, thô suyển nói “Lăng, ta thực là khó chịu, thực khó chịu, làm sao bây giờ? Nơi này sắp nổ rồi, người giúp ta sờ sờ, sờ sờ được không?” Làm nũng, thanh âm khàn khàn gọi cảm lộ ra tình sắc, làm cho Trầm Lăng thoáng chốc cứng ngắc, cánh tay bị Bác Nhã gắt gao giữ lấy đặt lên ngoạn ý cao ngất kia, nhẹ nhàng chậm rãi lên xuống, lòng bàn tay là xúc cảm nóng bỏng, thỉnh thoảng nảy lên, nóng bỏng mà cứng rắn, bạch trọc thỉnh thoảng theo đỉnh tích lạc, tay Bác Nhã nắm chặt tay Trầm Lăng, bắt đầu lên xuống, đối với cổ Trầm Lăng cắn cắn, đôi mắt lửa nóng lộ ra hơi thở khàn cấp khó nhịn.

Trầm Lăng cũng biết không thể lộn xộn, nhẹ giọng nói “Đừng vội, ta giúp người, người buông.”

“Thực sự?” Bác Nhã thờ hồn hển, đôi mắt hoa đào mờ mịt, cả người yêu nghiệt vô cùng, nhìn Trầm Lăng càng thêm hỏa đại, giống như muốn đem người này ăn luôn. Thấy Trầm Lăng gật đầu, Bác Nhã xoay người đổ mình lên giường, nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng bất quá động tác trên tay không có nửa phần ý buông ra.

Ngồi chồm hổm trên giường, trong tay cầm lấy thứ kia của Bác Nhã, nhìn ngoạn ý cao ngất, Trầm Lăng bĩu môi, hảo lớn! không thể tưởng tượng nếu cái thứ này mà thực sự đi vào, địa phương kia còn có thể dùng nữa hay không, nhìn ánh mắt hơi sợ hãi của Trầm Lăng, thông minh như Bác Nhã sao có thể không rõ hần đang nghĩ gì? giường đối diện với cửa, mà y lúc này lao vào cũng không hề khép cửa, phương hướng này cũng vừa vặn có thể thấy Ba Táp cùng Allen ở bên ngoài

“Ân, nhanh lên! Lãng, có phải hay không đang suy nghĩ chúng ta sẽ giao phối như thế nào, lo lắng sẽ bị phá hư chỗ này?” Cánh tay tác loạn sờ tới sau lưng Trầm Lãng, thân mình Trầm Lãng cứng đờ, một phen vuốt ve tay Bác Nhã, hai gò má tức giận tới đỏ bừng, hung tợn bóp mạnh thứ trong tay, nói “Cầm miệng, còn nói nữa ta liền cắt đứt cái thứ này của ngươi, nhìn ngươi xem làm sao sau ngày kiều ngao?” Ngón trở dùng sức búng mạnh vào cái thứ kia, vừa lòng nhìn Bác Nhã nháy mắt mặt mày xanh mét khó chịu

“Lãng, chẳng lẽ ngươi thực sự không hiểu kì sao” một phen nhướn lên đem Trầm Lãng ôm vào trong ngực, gắt gao ôm lấy, hai người nhìn ra cửa lớn, tầm mắt vừa vờ rơi xuống bộ vị đang tương thiếp chặt chẽ của Ba Táp cùng Klose, ngoạn ý thô hắc hung mãnh của Ba Táp nhanh chóng ra vào hậu huyết khép mở của Klose, thỉnh thoảng còn kéo ra chút chất lỏng, Bác Nhã nhẹ nhàng lên xuống ngoạn ý cao ngất, cần cần khuyên tai Trầm Lãng, gắt gao nhìn chăm chăm cái cổ Trầm Lãng chậm rãi biến hồng

Khẽ nhếch miệng, không dám tin nhìn Ba Táp cùng Klose, cái thứ ngoạn ý thô hắc kia thể nhưng lại thực sự đi vào được, Klose hưởng thụ ôm cổ Ba Táp, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều yếu ớt, tự khó chịu, tự hưởng thụ. Ngoạn ý thô hắc khi đi ra còn kéo theo nộn thịt của hậu huyết, trường hợp nóng bỏng này, khiến Trầm Lãng nhìn mà há mồm tròn mắt, chuyện với Đông Hoàng lần trước, hẳn cũng không có bao nhiêu ẩn tượng rõ ràng, chỉ cảm thấy tê dại khó nhịn, ngoài việc bị Đông Hoàng giữ lấy, còn có thân rắn lạnh lẽo của Huyền Minh.

Nhìn một màn này, hô hấp bình tĩnh của Trầm Lãng không thể tránh khỏi trở nên ồ ồ, thân mình chậm rãi nóng lên, đáy mắt Bác Nhã lóe lên lửa nóng rồi biến mất, Trầm Lãng không có chán ghét y không phải sao? Vừa nghĩ như vậy, cái thứ kia không khỏi lớn thêm một vòng, càng thêm dữ tợn, phốc xuy! Phốc xuy tiếng vang, làm cho Trầm Lãng miệng lưỡi khô nóng, khép chặt hai chân đẩy Bác Nhã ra, đứng trước cửa sổ để gió lạnh quét vào mặt, giảm bớt vài phần khô nóng trong hơi thở

Bác Nhã cũng không vội vàng tiến lên giữ lấy Trầm Lãng, chính là dùng hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Trầm Lãng, động tác trong tay thực nhanh, nhìn tới một mặt vô sỉ này của Bác Nhã, Trầm Lãng thực sự không phản đối, bởi vì hẳn cũng đang động tình, cánh tay siết lấy cửa sổ, ngăn chặn phân rung động kia, đáng chết! Hẳn thể nhưng lại cảm thấy Bác Nhã lúc này thực gọi cảm! Cấn chặt môi, bên tai không ngừng truyền tới tiếng rên rỉ dâm loạn của Ba Táp cùng Klose, còn có tiếng rên rỉ đầy áp lực của Bác Nhã, đầu lưỡi ẩm ướt, liếm đôi môi, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm Trầm Lãng, phần tâm tư kia Trầm Lãng cho dù có không quay đầu cũng có thể phát hiện

Ánh chiều tà thân nhiên lưu lại, vầng sáng của nửa trại đem nửa bầu trời đêm chiếu sáng, Vũ Linh tộc bình thường yên ắng, đêm nay lại lâm vào cuồng hoan. Thân mình Bác Nhã đột nhiên cứng đờ, hạ thân buộc chặt, ngoạn ý bên dưới đột nhiên phun ra lượng lớn chất lỏng màu trắng, gương mặt kia lúc này diễm lệ vô cùng, Bác Nhã lúc này thoát nhìn dị thường xinh đẹp, đi tới phía sau Trầm Lãng, cúi đầu quay đầu Trầm Lãng lại, ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia, nói “ta sẽ không buông tay, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi? Ta nhất định sẽ biến ngươi thành giống cái của ta, mặc kệ đối thủ là ai? Ta cũng sẽ không dừng tay.”

Lời nói bừa bãi, mang theo diện mạo bất đồng cuồng dã của y, khiến Trầm Lãng nhìn mà thất thần, lập tức nhếch miệng, cười khế, nói “Muốn theo đuổi ta, vậy phải xem ngươi có cái bản lĩnh kia hay không, Trầm Lãng ta cũng không phải là Klose, hoa ngôn xảo ngữ đối với ta vô dụng.” khuỷu tay dùng sức một cái, ngay sau đó chính là một cái quật vai, đem Bác Nhã vứt trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống Bác Nhã, hai mắt nở rộ thân sắc mị nhân

Cái gì tới thì sẽ tới, hẳn sẽ không lựa chọn trốn tránh, mặc kệ là Đông Hoàng, Huyền Minh, hay là Bác Nhã, muốn có ta, vậy phải xem các ngươi có bản lĩnh hay không mới được, Trầm Lãng hẳn tuyệt không ngồi chờ chết.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đây Không Phải Đùa Giỡn

Đi theo phía sau Bác Nhã, hướng tới trung tâm tộc đi đến.

Không ít người then thùng vẫy tay chào đón Bác Nhã, thân hình rõ ràng so với giống đực nhỏ nhắn không ít, Trầm Lãng nhìn nhìn cũng hiểu được, đó hẳn là giống cái mà Klose nói tới, quay đầu nhìn Klose đang xấu hổ, khoé mắt Trầm Lãng hung hăng co rút vài cái, cứng sao..... hiện tại xấu hổ, hành động cuồng dã nóng bỏng lúc trước thì sao, lúc đó sao không cảm thấy ngượng ngùng, khuỷu tay thọc xuống nâng mặt Klose đã sắp gục xuống giấu giữa hai chân.

Nỗ lực bấu môi trên trục nói “Yêu! Đây còn biết then thùng, sao không kêu to: Ba Táp! Mau, nhanh lên..... ta còn muốn.” Âm sắc đồng điệu, một đôi sắc thủ còn không quên tiến hành ăn đậu hũ của Klose, trực tiếp coi nhẹ gương mặt xanh mét của Ba Táp, lông mày nheo lại nhìn về phía Ba Táp, đầu lưỡi phẩn nộn không quên khẽ khàng vẽ lướt lên đôi môi đỏ mọng kiều ngạo, trực tiếp làm Ba Táp sợ tới mức cúi đầu, gắt gao quấn chặt hai chân

Bác Nhã không nói gì nhìn một màn này, giống cái rất hoạt bát cũng nguy hiểm a! tính tình đại ca chất phác y thập phần hiểu rõ, trừ bỏ việc bình thường phát tình với Klose, các giống cái khác y một cái liếc mắt cũng không có, không nghĩ tới — hiện tại thể nhưng lại đối với Trầm Lãng phát tình, dục vọng phía dưới của Ba Táp đã cao ngất, gắt gao đỉnh lên da thú, khuôn mặt ngăm đen tuần tú hàm hậu e lệ phiếm hồng, giống lúc Klose bị Trầm Lãng quyến rũ như lúc.

“Trầm Lãng, ngươi, ngươi nói cái gì? Ta, ta khi nào thì... Kêu như vậy!”

Klose nghiêng đầu, cố gắng xem nhẹ cặp tay của Trầm Lăng ở trên người lộn xộn, tình dục chưa hoàn toàn lui bước, bị Trầm Lăng trêu chọc như vậy rất nhanh liền tự nhiên lại có phản ứng, cắn chặt môi dưới, một phen vuốt ve tay Ba Táp, dựa sát vào trước ngực Ba Táp, mở ra cả hai chân cả người liền bò lên trên hông Ba Táp, bụng dưới sưng lên gắt gao cọ cọ bụng Ba Táp, cúi đầu phát ra thanh âm yêu kiều, há mồm cắn cắn lỗ tai Ba Táp.

Bò lên liền thấp giọng nói “Ba Táp, ta còn muốn, Trầm Lăng xấu lắm Ba Táp mau an ủi ta, ta nhịn không được!” Klose không chút che dấu vén da thú lên, lộ ra dục vọng phản chấn tinh thần bên dưới, thú nhân hai bên đi qua, ồn ào cười to, Ba Táp không nói hai lời ôm lấy Klose nhảy người vài cái liền biến mất, Trầm Lăng kinh ngạc mở lớn miệng nhìn một màn này, trời ạ! Trước kia thực đúng là xem thường bọn họ, siêu nhân!! Tốc độ này thực sự là thần!!

“Như thế nào? Lăng cũng nhịn không được nữa sao?”

Bác Nhã tới gần Trầm Lăng, đem Trầm Lăng ôm đến trước ngực, đôi môi cánh hoa ẩm áp áp sát vào gáy Trầm Lăng, phun hô hấp nóng rực, hai tay nhịn không được trên người Trầm Lăng rục rịch, dục vọng nóng bỏng gắt gao để ở sát mỏng, xúc cảm nóng bỏng làm Trầm Lăng có ảo giác muốn phát điên, đã thú chết tiệt, không, phải nói cảm thú mới có chút điểm chuẩn xác. Hắn không thể có được chút bình thường, bất quá nhìn đám thú nhân xung quanh tốp năm tốp ba dính vào một chỗ, Trầm Lăng bất lực, đáy lòng nhịn không được rơi lệ đầy mặt, trời ạ! Hắn tốt cùng đã đi tới cái thế giới gì? Không có lúc nào là không phát tình, này thực sự là tiệc tối lửa trại, mà không phải là đại hội phát tình.

Luyễn quýnh nhìn bốn phía lửa trại, thú nhân ôm nhau cùng một chỗ, hô hấp thô suyễn khàn khàn, thân mình không ngừng luật động, ngốc từ đều biết nói những người này đang làm cái gì được không, ngón tay run run chỉ vào một màn hỗn loạn này, xoay người nhéo da thú Bác Nhã, gầm nhẹ nói “Chết tiệt! Người thực xác định đây là tiệc tối lửa trại sao? Ta nói có phải tộc các người đến mùa phát tình hay không a! những người này thế nào đều phát tình.”

Nhìn chằm chằm vài giống đực đang nướng thịt, còn có một ít giống cái đang chuẩn bị thực vật, những người khác hoàn toàn buông thả.

Đột nhiên tầm mắt nhìn về phía bên trái, đáy mắt xẹt qua một tia run rẩy, sợi tóc bạc kéo dài gần như chạm đất, thân mình gầy yếu mỏng manh, bên cạnh là một giống đực cường tráng, trong tay ôn nhu quay thịt nướng, không phải sùng nich nhìn người này, bỗng nhiên chống lại đôi mắt người nọ, trái với những điều bất ngờ tinh tế, khác với Bác Nhã tuần mỹ dẫn theo chút tà tứ, người này ôn nhu nho nhã, liếc mắt một cái liền khiến cho người khác có hảo cảm, nhất là đôi con ngươi màu bạc kia, làm nổi bật sự thâm thúy của con người đầy trí thức, làm cho người ta kim lòng không dậu muốn lại gần.

Giản chậm rãi ngừng đầu, chống lại con ngươi đen đầy tò mò của Trầm Lăng, khoé miệng gọi lên tiểu ý nhọt nhọt, đứng dậy hướng phía Trầm Lăng đi tới, Tất Mông phía sau vội vã theo lại, phòng bị nhìn chằm chằm Bác Nhã cùng Trầm Lăng, cảm nhận được địch ý của Tất Mông, Trầm Lăng hơi hơi giật mình, này vẫn là người đầu tiên đối với hắn biểu hiện sự bất mãn trắng trợn như vậy, Tất Mông cùng Ba Táp có chút giống nhau, gương mặt mạnh mẽ thân hình cường tráng, điểm duy nhất khác nhau là trên gương mặt Tất Mông có một vết sẹo từ trên trán trái kéo tới má trái, thoạt nhìn có một chút dữ tợn cùng xấu xí.

“Nhĩ hảo! Ta là Giản, y sư của Vũ Linh tộc, người chính là giống cái bọn Bác Nhã mang về từ giữa rừng rậm đi?” Giản đánh giá Trầm Lăng, đáy mắt hiện lên sự kinh diễm, rất được! Khó trách đến ngay cả Bác Nhã khó tính cũng tâm động không thôi, từ nhỏ nhìn Bác Nhã lớn lên, hắn tự nhiên hiểu được tiểu tử Bác Nhã này có bao nhiêu khó tính, cỡ nào xảo quyết. Thân thủ vô nhẹ cánh tay lo lắng của Tất Mông, ý bảo y không có việc gì.

Tất Mông đối với y thực không có cảm giác an toàn, tổng cảm thấy y sẽ bị cướp đi, lúc nào cũng phải thời thời khắc khắc đều đứng ở bên cạnh y. Y so với Tất Mông lớn hơn gần ba mươi tuổi, thú nhân đều sống rất lâu, giống cái bình thường có thể sống tới một trăm năm mươi năm, giống đực cường hãn thậm chí có thể sống tới hai trăm năm, đương nhiên ngoại trừ khi gặp thiên tai.

Giản năm nay đã muốn năm mươi, đã từng có qua giống đực, bất quá giống đực của y trong một lần săn bắn, vì bảo hộ người tộc khác mà chết, từ sau đó, Giản vẫn độc thân. Không hề thiếu giống đực đều tỏ vẻ muốn y, nhưng đều bị y cự tuyệt, lại không nghĩ gặp phải Tất Mông không bao giờ mất hết hy vọng này, lại vì y mà thiếu chút nữa cả mạng cũng không còn, bất đắc dĩ y đành phải đồng ý làm giống cái của Tất Mông so với y nhỏ hơn ba mươi tuổi này, bất quá Tất Mông đối với y thực sự tốt lắm, tuy rằng cũng có rất nhiều giống đực bất mãn với sự lựa chọn của y, nhưng ai kêu bọn họ đều đánh không lại Tất Mông

“Giản, tên nghe rất êm tai nha, ta gọi là Trầm Lăng, người không ngại cứ gọi ta Lăng! (ảnh lại tán con nhà người ta à)” Nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Giản, hai mắt Trầm Lăng đều ngó thẳng, thẳng tới mức Tất Mông đều lộ ra sát khí, trực tiếp đem Giản tiến nhập vào lòng, phòng bị trùng chết hẳn. Bác Nhã run rẩy khoé miệng, nhìn Trầm Lăng ngây ngốc, vì cái gì trước kia y lại không phát hiện Lăng mê gái như vậy (em nó vẫn lun mê gái mà anh), Tất Mông đối với Giản có dục vọng độc chiếm, toàn tộc mọi người đều biết, nếu không ngại bởi Lăng là giống cái, Tất Mông này phỏng chừng đã trực tiếp đem Lăng đá ra ngoài.

“Ha ha! Người quả nhiên rất thú vị.”

“Mỗi khi tình yêu tiến đến với ta, đều bắt đầu từ sự thú vị! Giản mỹ nhân trăm ngàn lần đừng yêu thương ta.”

Nhẹ nhàng lại gần bỏ qua ánh mắt ăn thịt người của Tất Mông, trực tiếp nắm lấy cằm của Giản, tinh tế vuốt ve cái cằm tròn bóng, dẫn theo một chút ý tứ bồn chồn hàm xúc, Giản chưa bao giờ bị người nào đối đãi như vậy, thân mình liền lập tức trực tiếp cứng ngắc, giật mình ngây ngốc nhìn Trầm Lăng tà tứ, khề nhếch miệng, giống như gặp phải quỷ.

Bác Nhã quay đầu làm bộ như không nhìn thấy gì, y không có can đảm tìm chết lúc này mà đi lên đánh gãy trò thú vị ác độc này của Trầm Lăng, thân thủ xoa chỗ kì quái đau nhức (cái JJ của anh đó, 2 lần thụ vô rùi lên rất nhớ a), còn lưu lại dấu tích của những lần đau đớn nhất gần đây, nhìn lên bầu trời đêm tối đen, thần thái tự nhiên, dù sao Lăng nhiều nhất cũng là dính dính miệng chiếm tiện nghi, cũng không làm thêm gì nữa?

Tất Mông biến thành hoá thạch, nhanh chóng nhìn chằm chằm vào ngón tay đặt ở cằm Giản, trừng lớn mắt, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không hề có phản ứng lại. Tuy ý Trầm Lăng tới gần Giản, hơi thở truyền đến mang mùi thơm ngát tự nhiên, bất đồng với mùi dục thảo trên người Giản, mùi

thơm ngát thân nhiên này giống như mang theo ma lực, làm cho người ta không thể động đậy.

“Ngươi, ngươi.....”

“Ta, ta làm sao a! Giản không phải đang mong chờ ta làm chút gì đó với ngươi đi?” Đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua đôi môi đỏ búng của Giản, chắc chắc! Mỹ nhân a! Không giống Bác Nhã cường hãn như vậy, có thể tùy tiện đùa giỡn một mỹ nhân nhu nhược yếu ớt, làm cho dục niệm dưới đáy lòng dạt dào, hận không thể trực tiếp đoạt lấy Giản từ trong lòng Tát Mông ra, vuốt ve một phen, đáng chết, hắn đã bao nhiêu lâu không có đùa giỡn qua mỹ nhân, Klose thì chỉ dám ngẫu nhiên ăn chút thịt canh, nắm tay của Ba Tập cùng Allen, tuy chưa có roi trên người hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất đau! Quả nhiên vẫn là mỹ nhân trước mắt này có vẻ rất thú vị a!

“Ta muốn xé xác ngươi!”

Khi Tát Mông phản ứng lại, đầy mắt tràn ngập sát khí lạnh liệt, y còn chưa có đụng vào Giản như vậy, giống cái chết tiệt này dám làm nhục Giản.

Nhìn Tát Mông vẻ mặt không thích hợp, Trầm Lăng nhận thấy tình thế đã chuyển biến rồi, ho nhẹ vài tiếng, giương lên con ngươi đen vô tội, đầy uy khuất nhìn Tát Mông, gương mặt tinh xảo mang theo khí thế đáng yêu điềm đạm, nhìn khiến khoe miệng Tát Mông vừa kéo, cánh tay cứ gờ lên giữa không trung xấu hổ không biết nên làm như thế nào cho phải?

“Phốc xuy!”

Bên cạnh nhìn không được truyền đến một tiếng cười yếu ớt, từ giữa đám cây cối hé ra một oa nhi khá ái vội vã chạy ra, thân mình so với Trầm Lăng nhỏ hơn một chút, trực tiếp bổ nhào lên người Trầm Lăng, phía sau rất nhanh chạy ra hai thú nhân, khẩn trương nhìn chăm chăm vào bé trên người Trầm Lăng, lo lắng trong đầy mắt không cần nói cũng biết.

Bác Nhã không nói gì nhìn con Koala bám dính trên người Trầm Lăng, lạnh lùng vươn tay, muốn đem hai người tách ra, bất mãn nói “Peter các ngươi không có gì tiền triển sao, tùy ý để Đan Dịch chạy loạn như vậy, Cho dù đây là trong tộc, nói không chừng cũng có dã thú trốn vào ẩn nấp.”

Thú nhân gọi là Peter, hàm hậu cười cười, sùng nịch nhìn Đan Dịch dính cứng trên người Trầm Lăng, cười nói “Không có việc gì! Ta cùng Chris vẫn luôn đi theo y, không có việc gì, đây là giống cái ngươi mang về?” Nói xong, tò mò đánh giá Trầm Lăng

“Lăng, dính trên người ngươi là vạn năm mặt oa nhi Đan Dịch, đây là Peter cùng Chris, đối diện là Giản cùng Tát Mông.” Bác Nhã khỏi giải bày, dùng sức đem Đan Dịch dính trên người Trầm Lăng xả xuống, sau đó một tay ôm Trầm Lăng đến trước ngực, cảnh giác trừng mắt nhìn Đan Dịch, nói “Đan Dịch, đừng có nói với ta, ngươi có Peter và Chris rồi còn chưa có thỏa mãn, đều đã mười mấy năm rồi còn không có trứng kế tục, có phải hay không là bởi vì ngươi rất buồn bực?”

Miệng ngoan độc nói xong, đừng nhìn Đan Dịch thân hình nhỏ bé, bộ dáng khá ái, kỳ thật ở nơi này y là lớn nhất, so với Giản còn muốn lớn hơn vài tuổi, bất quá bởi vì khuôn mặt oa nhi và thân hình thấp bé, cả người thoát nhìn thập phần non nớt. Như thế nào cũng không giống một giống cái đã trưởng thành, cùng bọn Peter ở chung một chỗ đã gần hai mươi năm, vẫn như lúc trước không hoài thượng được con nối dòng, điều này làm cho cả tộc nhân trong tộc lo lắng không thôi.

Bác Nhã nhìn Trầm Lăng bộ dáng rục rịch, dãi nước lã nói “Đan Dịch so với Giản còn lớn hơn, năm nay y đã năm mươi ba tuổi! Ngươi xác định muốn ra tay.” Bên tai truyền đến thanh âm lạnh nhạt của Bác Nhã, Trầm Lăng kinh ngạc nhìn Đan Dịch, gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt oa nhi phần nộn kia của Đan Dịch, năm mươi ba tuổi! Năm mươi ba tuổi! Năm mươi ba tuổi.....

Lấy lại tinh thần liền một phen kéo lỏng tai Bác Nhã, rống lớn nói “Ngươi lặp lại lần nữa nha, oa nhi phần nộn này thế nhưng đã năm mươi ba tuổi, ngươi bao nhiêu, sẽ không phải đã hơn một trăm đi!” Chẳng lẽ bọn Đông Hoàng cũng giống vậy, thoát nhìn hai mươi ba mươi tuổi, kì thực đã có đủ niên kỉ làm gia gia hân, Trầm Lăng phát điên không hề có chút áp chế âm lượng, khiến tất cả mọi người ngó lại đây, nhìn Trầm Lăng một màn bạo lực này, không khỏi há hốc miệng, trừng mắt giống như gấp quỹ nhìn giống cái này, trong lòng khẽ nói: Không hổ là giống cái Bác Nhã nhìn trúng, phần tính khí sinh động này người bình thường đúng là thừa nhận không nổi.

“Đau! Đau nhẹ.....”

“Trầm Lăng đừng kích động, trước thả Bác Nhã.”

Giản ý bảo Tát Mông buông tay, khẽ cười nói “Đừng lo lắng, Bác Nhã năm trước mới trưởng thành, không lớn giống như ngươi nói đâu, hơn nữa giống cái bình thường có thể sống tới một trăm năm mươi năm, Đan Dịch vừa vặn là thời kì trưởng thành nga! Một chút cũng không lão.”

Nghe thanh âm thanh thúy của Giản, Trầm Lăng bình tĩnh lại, bất quá nghe tới giống cái có thể sống tới một trăm năm mươi năm, thân mình không thể ngăn được rung rung vài cái, trời đất a! Không hổ là dã thú mệnh thực dài, giống cái đều có thể sống một trăm năm mươi năm, đó không phải là biểu thị giống đực còn có thể sống lâu hơn sao.

“Một trăm năm mươi năm, hay nói gọn đi!”

“Trầm Lăng không biết sao? Đã quên Bác Nhã nói ngươi một mình lớn lên, không biết những việc thông thường này, không có việc gì về sau có thời gian thì tìm ta, ta sẽ hảo hảo giải thích cho ngươi biết một chút chuyện ở nơi này thì tốt rồi.....”

Giản còn chưa có nói xong, đột nhiên một bóng dáng cao lớn từ phía sau vọt đến, vẻ mặt lo lắng, bắt lấy tay Giản, vẻ mặt ưu lo nghẹn ngào nói “Giản, nhanh tới dựng trì, Ngải Lực giống như có chút không thích hợp.”

“Khoa Dịch, người đừng vội, chậm rãi nói rõ ràng!”

“Ta vừa đi dựng trì đưa thực vật cho Ngải Lực, phát hiện nhiệt độ cơ thể của Ngải Lực rất cao, thực không thích hợp! Ta rất lo lắng, Giản người nhanh chạy qua nhìn Ngải Lực có được không, đều đã muốn đến mười hai tuần, nếu như Ngải Lực gặp chuyện gì không may, ta không biết phải làm sao bây giờ?” cánh tay to lớn của Khoa Dịch không cử động, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống đất, những người khác đang âm ỉ xung quanh trong nháy mắt im bật, Tất Mông lúc này không hề ngăn cản động tác của Khoa Dịch, Ngải Lực đã mang thai mười hai tuần, rất nhanh sẽ sinh hạ đàn đem tới một sinh mệnh mới, điều này đối với Vũ Linh tộc mà nói là việc vui lớn nhất.

Trầm Lăng lặng lẽ giữ chặt tay Bạc Nhã, nhẹ giọng hỏi “Bác Nhã, sao lại thế này, y như thế nào lại có biểu tình như vậy?”

“Ngải Lực là giống cái của Khoa Dịch, mang thai mười hai tuần đang ở dựng trì, xem ra là Ngải Lực đã gặp chuyện?” Bác Nhã cau mày, hơi hơi có chút lo lắng, phải biết rằng Ngải Lực ở trong tộc là giống cái đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua mang thai, nếu như y gặp chuyện gì không may, ai cũng không thể khẳng định những giống cái về sau khi mang thai sẽ có chuyện gì, những người xung quanh đều trầm mặc, Đan Dịch mặt oa nhi đem mặt vui vào ngực Peter, không còn thần thái vui tươi lúc trước nữa, bọn họ qua khó khăn trong việc kết đàn sinh con thừa tự, Ngải Lực là hy vọng của họ, nếu Ngải Lực gặp chuyện không may, toàn tộc đều muốn mất đi ánh sáng.

Kì thật, không chỉ Vũ Linh tộc, những tộc khác tình huống đều thập phần tương tự, gần nhất càng ngày càng ít giống cái mang thai, có thể sinh đàn sinh con càng thiếu, điều này làm cho mọi người càng ngày càng lo lắng.

“Mang thai?” Chợt nghe tin tức này, Trầm Lăng hơi hơi có chút giật mình, bất quá cũng rất nhanh bình tĩnh lại, đi đến bên người Giản nói “Ta với người cùng đi, nói như thế nào trước kia ta cũng là thầy thuốc.” [Mặc dù là một thú y, nhưng bất quá các người cũng đều là thú nhân, có thể cũng không có gì khác biệt lắm đi! Không sai.....]

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tâm Dương Khó Nhịn

“Lăng trước kia là y sư?”

Giản kinh ngạc nhìn Trầm Lăng, y sư trong mỗi tộc đều có số lượng cực ít, Giản là y sư duy nhất trong Vũ Linh tộc, trừ bỏ tộc trưởng ra thì địa vị của Giản trong tộc là tối cao, chính vì như vậy mà tất cả mọi người đều thập phần tôn kính Giản. Nghe thấy Ngải Lực gặp chuyện không may, mấy thú nhân xung quanh vội vàng ngừng công việc trong tay, nhích lại gần, lo lắng an ủi Khoa Dịch

“Xem như vậy đi!”

Trầm Lăng đầu đầy hắc tuyến, hẳn tuy là thú y, nhưng cũng lấy qua chứng chỉ thầy thuốc, chẳng qua chỉ vì không thích cùng người khác giao tiếp nên mới đi làm thú y, nhìn mọi người xung quanh đều mang theo ánh mắt chờ đợi cùng sùng bái, Trầm Lăng hơi hơi có chút xấu hổ, được thảo ở dị thời không này hẳn cũng không phải thập phần hiểu biết, tuy tiện gặt đầu chỉ sợ có chút không tốt.

Thấy Trầm Lăng gật đầu, Giản bất chấp, y giữ chặt lấy Trầm Lăng hướng về phía dựng trì đi tới, chuyện của Ngải Lực cấp bách, mấy người Bạc Nhã cũng vội theo sát, khi tới bên ngoài dựng trì, bọn Bạc Nhã liền dừng lại, chỉ có Khoa Dịch là theo vào, giống đực không thể tùy ý ra vào dựng trì, đây là quy củ, trừ phi là giống cái mang thai, giống đực là bạn đời của giống cái đó mới được theo vào dựng trì, dựng trì là tộc căn(gốc rễ của bộ tộc), rất trọng yếu giống như những cây Mây.

Bước vào dựng trì, một cái hồ màu trắng ngà ánh vào mắt Trầm Lăng, gió nhẹ khẽ phát qua, thổi lên những gợn sóng nhẹ nhàng, ở giữa ao có một giống cái thân hình nhỏ nhắn đang dựa vào cạnh ao, khuôn mặt phỉm đỏ ửng, hô hấp dường như có chút dồn dập, khuôn mặt thanh tú vì đau đớn mà có vẻ vặn vẹo, thân hình trần trụi không ngừng xoa nhẹ cái bụng đang nhô cao.

“Ngải Lực, sao rồi? Làm sao lại không thoải mái?”

Giản tiếng nói ôn nhu, lộ ra thoải mái đi đến bên cạnh Ngải Lực, nhẹ nhàng vuốt ve cái trán Ngải Lực, ý bảo Ngải Lực hãy thoải mái, theo sự trấn an ôn nhu của Giản, Ngải Lực chậm rãi bình tĩnh trở lại, mở hai mắt, khẽ cắn môi dưới nói “Giản, người đã đến rồi! Hôm nay không biết tại sao lại thế này, đột nhiên bụng một trận lại một trận quặn đau?”

Nói xong, trong đầu Ngải Lực không khỏi hồi tưởng lại, lúc trước đang cùng Khoa Dịch vui thích, trong đau đớn có hơn vìa tia nhu tình. Giản nghe xong lời nói của Ngải Lực, rất nhanh từ căn phòng bên cạnh, lấy ra một cái hộp gỗ giản dị, từ bên trong lấy ra một cái ống nghe bệnh, liếc thấy ống nghe bệnh trong tay Giản, ánh mắt Trầm Lăng xoát thẳng, này, cái thứ đồ chơi này tuy có chút khác biệt so với ống nghe bệnh ở Trái Đất, nhưng rõ ràng chính là đạo bản(đạo văn là gì? đạo bản cũng tương tự thôi) a! Này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Còn có đạo giải phẫu lộ ra ánh quang sắc bén trong hòm gỗ kia nữa, không biết là do loại thiết bị nào tạo thành, văng sáng u ám bằng lãnh kia làm cho người ta rục rịch, khiến Trầm Lăng nhìn mà tâm can ngứa ngáy, rằng thú quả thực cũng tốt, nhưng so ra vẫn kém với đạo giải phẫu mỏng manh kia

Hòm gỗ phân ra thượng trung hạ ba tầng, Giản cẩn thận kiểm tra cho Ngải Lực, Trầm Lăng đem hòm gỗ lấy qua, đem tâm tình kích động gấp gáp mở hòm gỗ, con người đem phát ra vẻ cuồng nhiệt, vốn tưởng rằng cả đời này không thể đụng chạm tới thứ đồ chơi này nữa, ngoài ý muốn lại có niềm vui, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm vào các khí cụ lạnh lẽo trong hòm gỗ, toát ra thần thái mê mẩn, hẳn đến nơi này tốt cùng là vì cái gì? Cho tới giờ hẳn vẫn chưa hiểu.

Sau khi Giản cẩn thận kiểm tra cho Ngải Lực, hơi hơi nhíu mày, lấy lại tinh thần nhìn sang Trầm Lăng đang kích động vuốt ve khí cụ trong hòm gỗ, không khỏi tò mò, mở miệng hỏi “Lăng, ngươi biết những công cụ đó?” Giản kể thừa hòm gỗ này từ y sư đời trước, đến bây giờ vẫn như trước không thể biết đến tốt cùng chúng là những thứ gì, trừ bỏ thám thính khí trên tay (anh đang nói về cái ống nghe của bác sĩ đó), cũng là do y sư đời trước truyền cho y, tới bây giờ y cũng không dám tùy ý đụng chạm, hòm gỗ này chỉ Vũ Linh tộc mới có, nghe đồn đây là phần thưởng mà Nguyệt Thần ban cho Vũ Linh tộc, cả tộc này cũng chỉ có một cái thám thính khí.

“Biết chứ, Giản ngươi không biết mấy thứ này sao?”

Trầm Lăng kinh ngạc nhìn Giản, không biết những thứ này dùng để làm sao?

Giản nhẹ nhàng lắc đầu, những sợi tóc bạc đón gió khẽ vẩy, hoa xuất một độ cong dễ nhìn, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ cười yếu ớt, nhẹ giọng nói “Trừ bỏ thám thính khí trên tay ta, những thứ đó ta không hề biết, hòm gỗ này là từ lịch đại y sư truyền xuống, cho đến đời ta, cũng chỉ dùng được cái thám thính khí này, những vật này họ ta cũng không dám đụng, sợ chạm vào những di vật có mang độc của tổ tiên, Lăng, ngươi nói ta có phải thực vô dụng hay không?”

Ưu thương nhìn khoảng trời xanh trên cao, Khoa Dịch một bên cẩn thận vuốt ve bụng cho Ngải Lực, hy vọng giảm bớt gánh nặng cho Ngải Lực, một bên đánh giá Trầm Lăng bên cạnh Giản.

“Thám thính khí!”

Thấp giọng lầm bầm lại lời nói của Giản, thủ vị đánh giá thứ đồ chơi kia, gọi là thám thính khí cũng không có gì sai, dù sao nơi này cũng chẳng phải Trái Đất, kêu gọi là gì cũng không trọng yếu, sau khi sửa sang lại hòm gỗ, nhìn bộ dáng ưu thương của Giản, trấn an nói “Giản muốn biết chúng nó dùng như thế nào, sau này ta sẽ dạy cho ngươi, Ngải Lực thế nào? Vẫn không thoải mái sao?” Nhanh chóng chuyển đề tài, nhìn Ngải Lực mang thai trong ao bộ dạng không thoải mái, nhận thám thính khí trong tay Giản, để lên ngực Ngải Lực.

Nửa ngày sau, khoé mắt co rút vài cái, bữu môi nhìn thân hình cường tráng của Khoa Dịch, có vẻ có chút không biết nói gì, thấy vậy Giản lo lắng nhìn Trầm Lăng, hỏi “Tình huống Ngải Lực thế nào? Có phải thực nghiêm trọng hay không, ta vừa rồi kiểm tra thấy thai nhi trong bụng tựa hồ có chút không ổn định.” Nhanh nhíu mày, trong tộc người thụ thai số lượng cực ít, Ngải Lực là giống cái duy nhất thụ thai trong mấy năm nay, loại tình huống này Giản vẫn là lần đầu gặp phải, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Đem thám thính khí thu lại, liền ngồi xuống cái ghế để bên cạnh ao, nhắc chân bắt chéo, đem hòm gỗ ôm vào ngực, hướng tới Khoa Dịch bữu môi, nói “Ngải Lực có chuyện hay không, ngươi hỏi Khoa Dịch một chút sẽ biết, bọn họ lúc trước làm cái gì? Ngải Lực đang hão hão như thế nào lại đột nhiên bụng đau không thoải mái, dừng trì trệ bỏ có tác dụng an thần hộ thai, tựa hồ còn có thể bôi trơn nha?” Khoé miệng nhếch lên nụ cười tà tử, khẽ lên nhìn hạ phúc Khoa Dịch, bên dưới da thú cái thứ kia đến bây giờ vẫn còn cao ngất, chạm lên lưng Ngải Lực, đừng tưởng hẳn không có thấy, qua đường xê bên hông trái kia, đã thấy rõ ràng, cái thứ đang cao ngất của Khoa Dịch kia không chút che giấu mà lộ ra, Trầm Lăng buồn bực vuốt cằm, thủ nhân ở cái dị thời không này thực khác biệt, không biết ăn cái đồ này họ gì, cái thứ đồ kia liên có thể như vậy?

Nghe xong lời nói của Trầm Lăng, Giản có chút giật mình, nghiêng đầu đánh giá Khoa Dịch cùng Ngải Lực, trong con người màu bạc hiện lên một tia nghi ngờ, tò mò hỏi “Khoa Dịch, ngươi cùng Ngải Lực đã làm cái gì?” đôi môi phẫn nộ hơi hơi giương lên, gọi thành độ cong dễ nhìn, vẻ mặt hồn nhiên, khiến Trầm Lăng nhìn rất là buồn bực, đáy lòng nói: Giản ngươi nói thế nào cũng là giống cái có qua hai giống đực, như thế nào lại không hiểu được ý tứ ái muội trong lời nói của ta? Nhanh nghiêng mặt, nhìn Khoa Dịch xấu hổ, gương mặt ngăm đen chậm rãi đỏ ửng, cuối cùng toàn bộ cổ đều biến màu hồng, vẻ phản Ngải Lực trong dựng trì, đã sớm xấu hổ không biết nên như thế nào cho phải?

Nhìn sắc mặt không thích hợp của Khoa Dịch cùng Ngải Lực, Giản nghiêng đầu, tầm mắt vô tình rơi xuống cái đại phương cao ngất nơi hạ phúc của Khoa Dịch, da thú bị đỉnh cao cao, thứ bên trong kia đứng vững giống như chưa hài lòng, liều mạng muốn xóa bỏ, Khoa Dịch dùng sức khẹp chặt hai chân, muốn che dấu sự khác thường của cơ thể

Thấy thế, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của Giản thoáng chốc bạo hồng, những sợi tóc màu bạc nhu thuận ôm sát lấy hai má, màu hồng nhạt hơi hơi nổi lên bên ngoài da thịt giống như lúc then thừng bình thường, khẽ cắn môi dưới, hung hăng trừng mắt liếc Khoa Dịch một cái, ho nhẹ vài tiếng, lạnh nhạt nói “Ngải Lực hiện đang là thời kì nguy hiểm, Khoa Dịch ngươi không thể an phận một chút.” Trầm Lăng thôi bắt chéo chân, ung dung nhìn Giản xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, không nói gì nhìn Khoa Dịch nâng da thú lên, uỷ khuất hề hề nhìn Giản nói “Ta biết, nhưng ta nhìn không được, ta không cố ý làm cho Ngải Lực khó chịu, Ngải Lực ngươi xem, nơi này của ta thực khó chịu.” Dục vọng thô đen, thẳng tắp đứng ở trước mặt mấy người, rung rung, bên trên còn không ngừng có bạch trọc rơi ra, nhìn gương mặt ngăm đen của Khoa Dịch, lại có một loại cảm giác thối nát không nói nên lời.

Ngải Lực im lặng vờn khuỷu tay, chạm Khoa Dịch một chút, xấu hổ nghiêng mặt thì thảo nói “Khoa Dịch, ngươi không phải mới tiết hai lần sao? Như thế nào lại.....” Gương mặt thanh tú hiện lên sự khó xử, khẩn cầu nhìn Trầm Lăng cùng Giản, ánh mắt tròn tròn ngập tràn hơi nước, miệng ỉu xiu, giống như nước mắt tuy thời đều có thể rơi xuống.

Trầm Lăng cảm lạnh trợn trắng mắt, làm bộ như không nghe thấy gì hết, này cũng cứng sao..... Giản cũng xấu hổ xoay đi, làm bộ không thấy cái thứ cao cao phía dưới của Khoa Dịch “Để cho Khoa Dịch lấy tay tự mình giải quyết không phải cũng tốt lắm sao, Ngải Lực hiện tại trong thời kì nguy hiểm, còn một tuần nữa là có thể sinh, Khoa Dịch tốt nhất nên có chút an phận, nếu lúc này gặp chuyện không may, ai cũng không thể cam đoan, bảo bảo trong bụng Ngải Lực có thể an ổn sinh ra hay không.”

Trầm Lăng nói xong lời chính nghĩa, Khoa Dịch lúc trước đã làm rất kịch liệt, khiến Ngải Lực ần ần có dấu hiệu sinh non, cũng may có thai trị hộ thai, mới làm cho Ngải Lực không có chuyện gì xảy ra? Trầm Lăng tò mò nhìn thứ nước màu trắng ngà trong dụng cụ, thứ này đến tột cùng là cái gì? Nhìn như lưu động kì thực lại đập dính cùng một chỗ, vớt lên không được, trừ khi là người mang thai, bằng không liền không vào được, thật phần thần kì.

Trầm Lăng nói như vậy xong, Khoa Dịch cũng nóng nảy, bất chấp dục vọng chưa tiêu hoá, gắt gao đem Ngải Lực ôm lấy, liều mạng lắc đầu, gặm nhẹ.

“Đúng rồi, hộp gỗ này để cho ta nghiên cứu mấy ngày, ngươi nếu thấy tò mò, cứ tới tìm ta, ta sẽ dạy ngươi cách sử dụng mấy thứ này như thế nào.” Ôm hòm gỗ đi ra ngoài dụng cụ, lời nói công đạo đã nói xong, phần còn lại không phải chuyện hấn quân, dụng cụ thần kì này hấn cần hảo hảo nghiên cứu, trong con ngươi đen nở rộ ánh sao chói mắt, bộ pháp dưới chân không khỏi nhẹ nhàng vài phần, có lẽ đi vào thế giới này cũng không phải là một chuyện xấu đúng không?

Bác Nhã dựa bên ngoài hàng rào đơn sơ, nhìn bóng dáng Trầm Lăng từ xa tới gần, đỉnh đầu bay là tả mưa phùn tí tách, khuôn mặt tuần mĩ giờ lên nụ cười sùng nịch, khoé miệng tạo thành một độ cong không có chút hảo ý, nghĩ có thể đem Trầm Lăng đặt dưới thân, Bác Nhã liền nhìn không được tâm thấy ngứa ngáy, trong lời nói của Ba Tập có ý tứ rất rõ ràng, muốn có được giống cái, trước hết phải áp đảo hấn, chinh phục thân thể hấn, trong khoảng thời gian ở chung này, Bác Nhã hiểu được tính tình Trầm Lăng kiêu ngạo, không có khả năng tùy ý ngoan ngoãn cho y áp, nói tiếp Trầm Lăng trừ bỏ y còn có Huyền Minh cùng với một giống đực không biết tên khác, phải làm cho Trầm Lăng trong khoảng thời gian mùa mưa chuyển giao này thuộc về y, đây mới chân chính là tâm tư của Bác Nhã

Nhìn Trầm Lăng tới gần, vật Bác Nhã cầm trong tay nhanh chóng bóp chặt, đôi mắt hoa đào chợt loé lên vẻ tính kế rồi khuất dạng nơi đáy mắt, mưa rơi xuống thân mình trần trụi của Bác Nhã, theo hoa văn nhện nhện chậm rãi chảy xuống, đầu dô trước ngực hơi hơi nở rộ, tản ra ánh sáng oánh nhuận tròn bóng, Bác Nhã khẽ nghiêng người, giọt mưa vui vẻ lướt qua sống lưng, cuối cùng khéo léo sáp nhập vào song móng, da thịt màu đồng cổ trong màn đêm u tĩnh có vẻ phá lệ mê người, thấy một màn như vậy, hầu kết nhẹ nhàng trượt xuống, bụng khẽ căng thẳng, khiến Trầm Lăng đáy lòng có chút tê dại khác thường.

“Ngươi như thế nào lại đứng đây, ta cũng không phải không biết đường.”

“Ta ở đây chờ ngươi, vừa rồi vì chuyện của Ngải Lực, ngươi còn chưa có ăn gì, ta bảo Klose có ý lưu lại cho ngươi một chút, chúng ta cùng nhau về nhà đi!”

Bác Nhã vươn bàn tay to, kéo Trầm Lăng qua, thông thả hướng ngôi nhà gỗ của Bác Nhã đi tới, bên kia Tất Mông cẩn thận ôm Giản, bóng dáng rất nhanh từ trong dụng cụ biến mất, chỉ để lại hai người bên trong dụng cụ kia, ban đêm u tĩnh, chỉ vừa mới bắt đầu.

“Đây là cái gì?”

Trầm Lăng tò mò nhìn trái cây màu đỏ để bữa bãi trên mặt bàn, mùi hoa quả thơm ngát thần nhiên truyền đến, một bên cắn cắn thịt nướng trong tay, một bên hỏi han Bác Nhã đang thu thập này nọ, nhìn trái cây ướt át tiệp diễm ở trên bàn, nghĩ chắc là do Bác Nhã tùy tiện bỏ lên, khẳng định là có thể ăn, dù sao ở trên mặt quả còn lưu lại bọt nước, hấn là do mới rửa qua không lâu đã đặt lên bàn.

Một lúc sau, sau khi Bác Nhã xong việc, lúc đi ra nhìn đến Trầm Lăng sắc mặt đỏ ửng, hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi “Lăng, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao? Nước ầm chờ một chút là tốt rồi, ăn này nọ trước……” Còn chưa nói xong, mắt trừng lớn nhìn nhìn một nửa quả còn sót lại trong tay Trầm Lăng, lắp bắp nói “Lăng, ngươi……ngươi không sao chứ! Đáng chết, là kẻ nào đem cái thứ quý quai này đặt lên bàn.”

Đột nhiên nhớ tới, vừa rồi lúc gần đi, Đan Dịch đối với y cười gian một cái, nói cái gì để cho bọn y một đêm khó quên, nhớ ngày đó để Đan Dịch cùng bọn Peter ở chung một chỗ, chính y cũng có một phần công lao, không nghĩ tới Đan Dịch lại vì vậy mà mang thù, dám thừa dịp y không phòng bị đem dục quả để vào trong phòng y, dục quả không thể nào so với thức dục tình quả, thức dục tình quả chỉ cần phát tiết sẽ vô sự, nhưng dục quả thì phải ân ái.

Nhìn ánh mắt Trầm Lăng dần dần mê mẩn, Bác Nhã liều mạng nuốt nước miếng, hai tay khấn trương ở trên da thú ma sát hạ thân, dục vọng giữa hai chân bá đứng lên, đôi mắt hoa đào bán híp, che dấu dục hoà cùng kích tình khó nhịn dưới đáy mắt, thanh âm khàn khàn vang lên ở cạnh cửa không dám tới gần Trầm Lăng, nói “Lăng, bỏ thứ quả trong tay xuống, không được ăn nữa, ăn nữa… sẽ, sẽ xảy ra chuyện.”

Y quả thực muốn nhân cơ hội ra tay với Trầm Lăng, nhưng không nghĩ Đan Dịch lại làm như vậy, bắt quả nhìn Lăng hơi kéo da thú, lộ ra da thịt trắng nõn, cổ họng chợt thấy căng thẳng, cả người tản ra hơi thở nồng đậm kích tình.

Trầm Lăng vặn vẹo thân mình, nghĩ hoặc nhìn quả trong tay, trong đầu đột nhiên nhớ tới cảnh tượng lúc trước sau khi ăn thức dục tình quả ở trong hang động, sắc mặt nháy mắt xanh mét, đáng chết! Khi nào thì tính cảnh giác của hấn lại thấp như vậy, một lần lại một lần bị tính kế, nói như thế nào hấn cũng là thầy thuốc? Kiểm thân phận sát thủ, vì sao lại như vậy? Bác Nhã chắc chắn sẽ không thương tổn hấn, nhất định là nhận định giống như Đông Hoàng cùng Huyền Minh sao?

Đáy lòng sau khi hiện lên ý niệm này, thân mình Trầm Lăng không khỏi thả lỏng, chống lại ánh mắt khát cầu của Bác Nhã, có lẽ như vậy cũng không sai, hấn cũng không phải là nữ nhân, ra vẻ tam trình cửu liệt cũng không thích hợp lắm, cảm giác Bác Nhã cho hấn cũng không tệ, không phải là chán ghét, cũng không thấy ghê tởm. Cũng có lẽ coi như là bị chó cắn một cái…… Đêm khuya, trong căn nhà gỗ của Bác Nhã, ần ần truyền ra từng đợt ngấm nga thô suyễn, trong tộc lửa trại bùng sáng, làm nổi bật các khung cửa sổ đang mở rộng, mông mông lung lung chiếu xạ cảnh tượng làm người ta đỏ mặt tím đập ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ăn Kiền Mạt Tịnh

Nép mình vào vòng tay Allen, Allen một phen kéo Klose và Ba Tập còn đang nhìn nhau, nhanh chóng chạy đến căn nhà gỗ bên cạnh

Xa xa, lửa trại sáng ngời, ánh lên bầu trời đêm tĩnh lặng, ngẫu nhiên trong đêm còn có những ngọn gió nhẹ nhàng lướt qua, có lẽ khi mùa chuyển giao qua đi, trong tộc sẽ có rất nhiều chuyện tốt.

“Ta nói, ta muốn đi Vũ Linh tộc.”

Huyền Minh cuốn tròn thân rắn ở trước mặt một nam tử, thân hình cao to biểng nhác của nam tử kia đang tùy ý dựa lên ghế, da thú mở rộng lộ ra da thịt màu đồng cổ đeo dài, trên ngực có một hạt hồng ngân, đang quỳ gối bên cạnh là một giống cái vóc người nhỏ nhắn, ngồi xổm phía trước nam tử, đem hạ thân thô cứng của hắn nuốt vào trong miệng, Huyền Minh nhìn một màn này nhưng không thể nói gì, trong con ngươi đứng thẳng màu vàng loé lên một tia sợ hãi rồi biến mất.

Đối với nam tử trước mặt, Huyền Minh yêu hận đều có, thân là tộc trưởng Dục Xà tộc, Huyền Hàn không thể nghi ngờ là một người cường hãn dũng mãnh, nhưng làm phụ thân, Huyền Hàn lại không hề có trách nhiệm, Huyền Minh là con nối dòng do một giống cái vì Huyền Hàn mà sinh đàn (trứng -> rắn đẻ trứng) khi Huyền Hàn vừa ngồi lên vị trí tộc trưởng, từ đó về sau đã hơn mười năm, không còn có giống cái nào khác vì Huyền Hàn sinh đàn nữa, thân là đứa con nối dòng duy nhất của Huyền Hàn, Huyền Minh từ nhỏ ở trong tộc đã được vô số đối đãi đặc thù, Huyền Hàn ngồi trên lạnh lùng nhìn xuống, làm cho Huyền Minh phẫn nộ. Điều khiến cho Huyền Minh phẫn uất muốn chết nhất, chính là mẫu thân của Huyền Minh sau khi bị Huyền Hàn đưa cho tộc nhân Âm Dạ tộc, liền ở trước mặt Huyền Minh, bị tra tấn đến chết.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, Huyền Minh mới chậm chạp không thể biến ảo thành hình người, đi vào thời kì trưởng thành chân chính. Che dấu hận ý ở sâu trong đáy mắt, thân hình run rẩy nhìn Huyền Hàn, dung nhan yêu mị lộ ra tà khí, đôi mắt rắn hẹp dài giống như cái động tối tăm sâu thẳm đầy lạnh lẽo, đảo qua nơi nào nơi đó đều có thể ngưng kết thành sương, đôi môi mỏng khê hé mở, mang theo hơi thở lạnh lẽo

“Vì sao?”

Huyền Hàn bán híp đôi mắt, nhìn Huyền Minh phía dưới cùng mình ở hình thú có vài phần tương tự, đáy lòng hiện lên lửa giận ngàn ngút, bởi vì một giống cái, lại làm cho y tới bây giờ còn không thể biến hoá, ảo não rất nhiều còn mang theo một ít buồn bực, thân là nhi tử của Huyền Hàn, Huyền Minh sao có thể vô dụng như vậy. Chuyển đi tới rừng rậm trung ương lần này, chẳng lẽ còn không thể trưởng thành, pháp sư trong tộc rõ ràng đã nói mẫu chốt để Huyền Minh biến hoá nằm ngay trong rừng rậm trung ương, bằng không hẳn như thế nào có thể chấp nhận cho Huyền Minh không biết biến hóa một mình đi vào rừng rậm trung ương.

“ta nói ta muốn đi Vũ Linh tộc.” Bỏ qua câu hỏi của Huyền Hàn, liếc mắt nhìn nam nhân này nhiều một cái, Huyền Minh liền cảm thấy hận ý dưới đáy lòng nhiều lên một phần, hận không thể đem hắn ăn sống nuốt tươi, nhưng y không thể, cũng không làm được. Nam nhân này cường đại bao nhiêu y sớm đã biết được, điều duy nhất có thể làm chính là nhẫn nhịn

“Long thú kia cùng ngươi có quan hệ gì? Không nói rõ ràng thì đừng nghĩ chuyện rời khỏi tộc, Huyền Minh đừng có khiêu chiến điểm mấu chốt của ta, ngươi nên hiểu đó là chỗ ngươi không thể trêu vào.” Ánh mắt hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chăm chăm vào Huyền Minh đang đứng tại chỗ, không giận tự uy, phóng thích cảm giác áp bách cường đại

“Ngươi.....”

Huyền Minh vô lực cúi hạ đầu rắn, cuốn lui thân mình, áp chế xao động dưới đáy lòng, trấn an nói: Đừng nóng vội, không thể xúc động, y còn chưa phải là đối thủ của nam nhân này, tuy tiện xuất thủ, chỉ có một đường chết. Hơn nữa lúc này Đông Hoàng còn đang ở trong tộc, y không thể liên lụy Đông Hoàng, đem Đông Hoàng kéo theo xuống nước.

“Huyền Minh, ta nói rồi tính nhẫn nại của ta có hạn, đừng có ý đồ khiêu chiến, nếu không..... hậu quả ngươi không gánh vác nổi đâu!” Thân mình to lớn không hề che lấp quang loà (trần trụi) ở trước mặt Huyền Minh, ở bên tai Huyền Minh quanh quẩn, lạnh lẽo nhìn một màn này, trong lòng Huyền Minh chỉ có hận, không ngừng hận người nam nhân vô tình này.

“Đông Hoàng là đồng bạn ta quen biết trong rừng rậm trung ương, như vậy ông vừa lòng chưa?”

Nói xong, thân rắn mảnh mai nhanh chóng rời khỏi căn phòng, cặp mắt vàng tối tăm lệ khí, gần như sắp biến thành thực thể.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dịch Chương

“Tộc trưởng, vì sao không giải thích?”

Huyền Minh vừa ly khía, Huyền Hàn liền buông giống cái trong tay ra, trong ánh mắt hung ác nham hiểm lộ ra bất đắc dĩ. Loan Phượng đứng dậy thay Huyền Hàn nhẹ nhàng xoa cổ, lo lắng nhìn nam tử bên cạnh, ôn nhu phục vụ Huyền Hàn, sự kiện năm đó cũng không phải là lỗi của Huyền Hàn, sai là sai ở các tộc trưởng thế hệ trước, tộc trưởng lại không hề giải thích, để tùy ý thiếu tộc trưởng vẫn luôn nghĩ oan uổng cho hắn, như vậy thực sự được sao?

“Giải thích cái gì, hắn một ngày còn không ngừng bồi rối vui vẻ, liền một ngày không thể biến hoá. Đại lục này chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn, đến bây giờ hắn còn không hề nhận thức điều này, năm đó ta đáp ứng Thanh Loan chiếu cố hắn trưởng thành, ta nhất định sẽ thực hiện được lời hứa này.” Huyền Hàn biếng nhác thân mình, toàn thân toả ra mùi vị dục vọng, dựa vào Loan Phượng ở phía sau, đôi người hẹp dài nở rộ thân thái tàn nhẫn

“Năm mươi năm lại một lần Dịch chương, thiếu tộc trưởng như vậy thực sự không có việc gì?”

“Hai mươi năm còn không thể biến hoá, cho dù Thanh Loan còn trên đời cũng sẽ tức giận, bảo hộ hai mươi năm, hắn cũng nên trưởng thành.”

“Nhưng...”

Huyền Hàn xua tay, làm cho Loan Phượng rời đi.

Sau khi Thanh Loan rời đi Loan Phượng liền theo bên cạnh hắn, tính đến nay cũng đã mười tám năm, thân hình cao to tựa bên cửa sổ, da thú rộng mở lộ ra hơi thở bá đạo của thượng vị giả (người ở trên, ý chỉ vua chúa, thủ lĩnh), xà đồng (mắt rắn) khê nhưu, nhìn lên bầu trời xanh, tia sáng cô đơn chợt loé rồi biến mất, Thanh Loan ngày xưa luôn ôn nhu vuốt ve, trấn an sau lưng hắn đã sớm rời đi, Huyền Minh là đứa con nối dòng duy nhất của hắn, cho dù là hậu duệ của người kia, hắn trước sau vẫn đối xử với y như vậy, nhìn đôi mắt tương tự như Thanh Loan đối với mình lộ ra sự căm ghét, oán hận, hắn có cảm giác thực vô lực, bất quá hắn cũng không muốn giải thích gì cả.

Năm đó nếu hắn có thể mạnh mẽ hơn, có lẽ Thanh Loan đã không phải chết, bất quá trên đời không có thuốc hồi hận, đi qua chính là đi qua, bọn họ chung quy chỉ có thể nhìn về phía trước. Xuyên qua một tia nắng, giống như thấy được dung nhan ấm áp an tường của Thanh Loan, dưới gốc cây ăn quả ở phía Bắc bộ tộc, bóng dáng hai người dựa vào nhau, hứa hẹn để Thanh Loan là giống cái duy nhất của hắn, đến cuối cùng là ai đã nuốt lời?

“Làm sao vậy?”

Đông Hoàng dựa vào nhà gỗ, nhìn bóng dáng phẫn nộ của Huyền Minh. Kinh ngạc trong con ngươi đen chợt loé lên rồi biến mất, nghiêng thân mình để cho Huyền Minh vọt vào, thân rắn mảnh mai rơi vào trong căn nhà, chiếm cứ một chỗ trên cái ghế, là một cái đầu quái thú thật lớn, thân rắn màu ngân bạch của Huyền Minh quấn quanh một thứ đen đen ở trong góc, đuôi rắn từng chút lại từng chút siết lại, trong cặp mắt ngập đầy tức giận thâm trầm, đem thứ kia siết thành một khối

“Không có việc gì, trong khoảng thời gian này ngươi tốt nhất đừng rời khỏi nhà gỗ”

Huyền Minh bất an vặn vẹo thân mình, ai biết tên Huyền Hàn hỗn đản kia, có hay không đem chủ ý đánh lên người Đông Hoàng, liếc mắt đánh giá Đông Hoàng, thân hình to lớn, khuôn mặt tuần láng, thấy thế nào cũng rất được. Hỗn đản kia lại nguội sông không kị (tương tự nam nữ không kiêng), y thật không lên có ý kiến đem Đông Hoàng về trong tộc, hoàn hảo Lăng không theo y cùng về, bằng không liền nguy hiểm (Cha anh là dân ăn tạp thực nguy a...)

Nghĩ tới đây thân rắn của Huyền Minh đánh một cái rùng mình, thân rắn mơ hồ toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, đuôi rắn đập càng nhanh, rửa thẳm: Đáng chết, vì sao lại chậm chạp không thể biến hoá, bình thường tộc nhân đã sớm có thể hoá thành người, chậm nhất cũng chỉ mất mười năm, mà hắn đã hao phí mất hai mươi năm, mà vẫn như trước không thể biến hoá

“Vì cái gì?”

Đông Hoàng giật mình một chút, nghi hoặc nhìn bộ dáng đập đuôi của Huyền Minh, có chuyện gì vừa diễn ra. Mùa mưa chuyển giao đã qua hai phần ba thời gian, mưa cũng đã dần dần ngừng lại, trì hoãn một khoảng thời gian như vậy, không biết Lăng có ổn hay không? Con ngươi đen xuyên thấu qua cửa sổ ngóng nhìn màn mưa trên bầu trời xanh, một tia bất an làm Đông Hoàng hơi nhíu mi, khoé miệng gọi lên một độ cong đầy phiền muộn

“Không có việc gì, năm mươi năm lại một mùa Dịch chương, lần này Dịch chương sẽ được Âm Dạ tộc tổ chức, thân là thiếu tộc trưởng ta phải đi, chỉ sợ là không thể đi Vũ Linh tộc.” Huyền Minh buồn bực cúi đầu, bất quá giống như suy nghĩ của Huyền Hàn. Dịch chương là để tụ tập các đại tộc nhân cùng đến tham gia, trừ bỏ để trao đổi thực vật trong tộc, còn có dụng cụ, trao đổi tộc nhân, cũng giống như trao đổi sinh tử, tràn ngập huyết tính cùng giết chóc “Mùa mưa chuyển giao còn chưa qua hẳn, có cần gấp như vậy không?”

Đông Hoàng có chút không hiểu, nghi hoặc nhìn Huyền Minh, sau khi trở về tộc, Đông Hoàng mới biết Huyền Minh đã sớm qua thời kì biến hoá, nhưng lại chậm chạp không thể biến hình, là do tác động bên ngoài kích thích, lần này tiến vào rừng rậm trung ương, chính là để có điều kiện thuận lợi biến hoá, bất qua tựa hồ vẫn là thất bại.

Long thú cùng với các thú nhân khác bắt đồng, thiên phú dị bẩm, sinh ra đã có thể tự do chuyển hoá hình thể, nguyên nhân là do huyết mạch cường đại, những long thú có thể chân chính tiếp tục sinh tồn cực nhỏ, tiến vào thời kì trưởng thành lại càng ít. Bọn họ so với các thú nhân sống càng lâu hơn, sau khi

tiến vào Dục Xà tộc, Đông Hoàng vô cùng cẩn thận, không dám tùy ý đi lại, sâu sắc nhận thấy trong tộc có không ít cường giả lợi hại sinh sống, ở tuổi của y hiện nay chưa thể thắng các cường giả này, Huyền Minh công đạo y cũng hiểu được, thú nhân tính tình nóng nảy, chiến đấu bình thường rất thừa thốt. Đông Hoàng trưởng thành bất quá chỉ mới vài năm, thú nhân trưởng thành ở Dục Xà tộc lại đếm không hết, y đánh thắng được Huyền Minh, không có nghĩa là có thể đánh thắng hết các thú nhân trưởng thành trong Dục Xà tộc.

“Tộc cần chuẩn bị gì đó cho Dịch chương, hẳn không chuẩn cho ta rời khỏi tộc lúc này.”

“Hắn, hắn là ai vậy?”

“Tộc trưởng Dục Xà tộc, trên danh nghĩa là phụ thân của ta — Huyền Hàn, người tốt nhất lên tránh xa hắn, hắn cũng không phải là người người có thể trêu chọc.” Huyền Minh thấp đầu, khoé miệng hơi cong, gọi lên tươi cười đầy cảm hận, không thể quên đi những năm tháng bị nhốt tại nơi âm u không thấy mặt trời kia, thực vất vả mới có thể quang minh chính đại trở lại với cuộc sống dưới ánh mặt trời, lại trở mắt nhìn mẫu thân ôn nhu bị tra tấn đến chết, y hận, hận bản thân vô dụng. Miệng rắn dữ tợn mở ra, nọc độc dâng lên.

“Chính là cường giả Huyền Hàn cùng với Thác Bạc của Âm Dạ tộc đồng thời được xưng tụng là những ngôi sao đứng đầu đại lục?”

“Đúng vậy!” Huyền Minh cắn chặt miệng, vẫn biết mọi người đều nói cái tên hỗn đản nào đó rất mạnh, nhưng khi nghe cái xưng hô, mới hoàn toàn hiểu ra được khoảng cách chênh lệch giữa bọn họ phải phát như một vực thẳm, vô luận y có giấy dựa như thế nào cũng không thể làm lên chuyện gì, y đâu không lại hắn, trong đầu không ngừng lặp lại cảnh tượng của vài năm trước đây, trước mặt các chiến binh trong tộc, y rút vũ khí hướng hắn khiêu chiến, lúc ấy tất cả các chiến binh trong tộc đều cười vang, không ngừng vỗ nhẹ lên thân rắn của y, mĩa mai nói “Huyền Minh, người có chút lòng tham này cũng không sai, bất quá nếu muốn chiến thắng tộc trưởng, cho dù có qua mười năm nữa, người cũng không thể có khả năng, tộc trưởng thế nhưng chính là cùng Thác Bạc của Âm Dạ tộc được xưng tụng là ngôi sao chiến binh cường giả đứng đầu đại lục, cho dù là dã thú hung mãnh nhất trong rừng rậm trung ương, cũng từng là bại tướng dưới tay tộc trưởng.”

“Thiếu tộc trưởng người hiểu lầm hảo ý của tộc trưởng rồi.”

Thanh âm mềm mại của Loan Phụng từ ngoài cửa truyền vào, trong tay cầm theo một cái giỏ đầy thực vật, nhẹ nhàng đi vào trong nhà gỗ, đem giỏ buông xuống, đi đến trước người Huyền Minh, cánh tay nhỏ bé ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về thân rắn lạnh lẽo của Huyền Minh, đáy mắt mang theo suy nghĩ phức tạp, đối với Đông Hoàng ở cạnh cửa gật gật đầu, tò mò đánh giá một chút, cười yếu ớt nói “Người chính là đồng bạn Huyền Minh mang về từ rừng rậm trung ương, ta gọi là Loan Phụng, Huyền Minh xin nhờ người chiếu cố!”

“Loan Phụng, hẳn đối với người như vậy, người vì cái gì còn đối xử tốt với hắn như thế.” Huyền Minh nổi giận, mắt xà trợn to hung tợn nhìn Loan Phụng, đuôi rắn triển lên cổ Loan Phụng, đối với cô Loan Phụng mạnh mẽ đẩy vài cái, nhìn Loan Phụng đối với tên hỗn đản nào đó vẫn rất hảo, y vẫn luôn cho rằng Loan Phụng xứng đáng có một giống đực tốt hơn

Nhẹ nhàng vỗ về thân rắn màu ngân bạch của Huyền Minh, rõ ràng nên sớm trưởng thành, lại vẫn còn tính tình trẻ con như trước, như thế này sao có thể làm cho người ta buồn tâm, trong con người màu trà bắt đầu nổi lên điểm điểm lo lắng, giống như ánh hoàng hôn âm áp, làm cho người ta quẩn luyến không thôi, khẽ cắn đôi môi cánh hoa, cười nói “Tộc trưởng kì thực rất khổ, người hẳn phải hiểu dự khó khăn của hắn, có một số việc phải dùng tâm để cảm thụ, người xem người đã qua hai mươi năm còn không hoá thành hình người, tộc trưởng hiển nhiên phải khắc nghiệt đối với người, hẳn là cũng lo Thanh Loan sẽ thương tâm.”

“Nếu không phải bởi vì hắn, Thanh Loan sẽ không phải chết, đời này đừng hòng vọng tưởng ta sẽ tha thứ cho tên hỗn đản đó, trong tộc có nhiều giống đực vĩ đại như vậy, Loan Phụng người vì cái gì lại cố tình muốn đi theo hắn, tên hỗn đản đó không đáng” Huyền Minh nhin không được gầm nhẹ, cái lưỡi bò lên khuyên tai Loan Phụng, nhẹ nhàng cắn cắn. Tựa hồ muốn cắn tình đầu gỗ Loan Phụng này, mấy năm nay Loan Phụng trả giá làm cho Huyền Minh nhin không được phát điên, Huyền Hàn căn bản là không cần Loan Phụng, bất cứ giống đực nào cũng đều đem giống cái của bản thân coi như bảo bối trân ái, duy độc chỉ có Huyền Hàn là ngoại lệ, cho dù là Loan Phụng, Huyền Hàn thủy chung chưa từng chân chính để ý qua. Huyền Minh không khỏi hoài nghi hẳn là loại lãnh huyết vô tình, vô tâm vô phế, Loan Phụng vì hắn làm còn chưa đủ nhiều sao, còn chưa đủ tốt sao.

Đông Hoàng im lặng lắng nghe, khẽ hạ mi mắt, im lặng không nói.

Loan Phụng tùy ý Huyền Minh phát tiết bất mãn, vẫn biết cái chết của Thanh Loan là nút thắt của Huyền Minh, cũng là nút thắt của Huyền Hàn. Nhưng hôm nay nghe được lời nói của Huyền Minh, Loan Phụng vẫn là nhin không được vì Huyền Hàn bất bình, nỗi khổ đau nhất của Huyền Hàn, ai có thể biết được?

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Hàng Hoá Này Là Một Con Thú (Thượng)

Mưa đã hoàn toàn ngừng lại, hơi thở tươi mát của bùn đất phát đến trước mặt. Đông Hoàng xấu hổ vịn vẹo thân mình, nhú mày lại, không nghĩ tới lại trì hoãn lâu như vậy, đã nửa tháng trôi qua, không biết Lăng có ổn hay không?

Lũ lụt còn chưa hoàn toàn lui hết, những chỗ trũng vẫn còn lưu lại tàn tích tàn phá bừa bãi của hồng thủy, không ít xương cốt dã thú bị ngâm nổi lên trắng

bệch, quanh quẩn xung quanh không ít những con chim ăn hủ thi (thi thể nát rữa) bao phủ ngọn núi, sau khi hồng thủy rút đi, mọi vật bắt đầu khôi phục cuộc sống phồn hoa

Thân rắn mảnh mai của Huyền Minh quấn trên cổ Loan Phượng, đôi mắt đầy bất mãn, Dịch chương hắn không thể không đi, nhưng hắn đã hơn nửa tháng không có Lãng, không biết y có khỏe mạnh hay không? Đám người Vũ Linh tộc kia cũng không phải người tốt gì, chỉ sợ Lãng đã sớm bị ăn mòn mất tính, Huyền Minh quỳnh quỳnh sús đuôi rắn, tức giận bất bình, nếu không phải tại cái tên hỗn đản kia, còn không đến mức đến bây giờ còn chưa được tới Vũ Linh tộc.

“Không cần lo lắng, Vũ linh tộc không phải đã tuyên tin lần Dịch chương này Trầm Lãng cũng cùng bọn họ tham gia sao?” Trong khoảng thời gian ở chung này, Loan Phượng tự nhiên sẽ biết tới sự tồn tại của Trầm Lãng, không ngờ tới sẽ có một ngày Huyền Minh sẽ để ý tới giống cái, y còn tưởng ít nhất phải chờ đợi hơn mười năm nữa kia.

“Loan Phượng, chuyện của lãng ngươi không nói cho tên kia chứ!”

Xà đồng (mắt rắn) của Huyền Minh âm trầm, phun ra nuốt vào xà tín (lưỡi rắn), không thể trách hắn đa nghi, Loan Phượng rất thành thực, bất luận có chuyện gì liên qua đến hắn, người thứ nhất y nói cho biết nhất định là Huyền Hàn, hắn vẫn không rõ vì sao Loan Phượng lại phải để ý thái độ của Huyền Hàn như vậy, Loan Phượng là giống cái của kẻ đó, nhưng kẻ đó lại chưa từng để ý tới thái độ của Loan Phượng, chỉ có lúc phát tình mới đụng chạm tới Loan Phượng, còn không ở thời điểm này Loan Phượng đến cả mặt kẻ đó cũng nhìn không thấy.

Loan Phượng nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói “Huyền Minh không tin nhiệm Loan Phượng như vậy, nhớ năm đó tiểu Huyền Minh nhỏ thập phần tín nhiệm Loan Phượng, lại thích ở trên người Loan Phượng làm nũng, như thế nào đến lúc trưởng thành lại biết phản nghịch sao?”

Loan Phượng trêu chọc nhìn Huyền Minh, con ngươi màu trà gọi tiểu ý nhân nhật, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên thân hình mảnh mai của Huyền Minh, khoe miệng gọi lên nụ cười âm áp, Huyền Minh lẳng lặng nhìn Loan Phượng, trong đầu dần hiện ra khuôn mặt tươi cười ngày xưa của Thanh Loan, bất quá tầm mắt khi rơi lên trên người Huyền Hàn, nhất thời giống như hàn đàm lạnh lẽo

“Loan Phượng ngươi nói bừa cái gì vậy?”

“Huyền Minh vẫn còn dễ dàng thẹn thùng như vậy.”

Đón nhận ánh mắt trêu ghẹo của Loan Phượng, Huyền Minh cảm thấy áp lực rất lớn, Loan Phượng nhìn như ôn nhu, chỉ khi nào có chuyện phải quyết định thì tuyệt đối không dễ dàng thay đổi

“Còn bao lâu thì tới Âm Dạ tộc?”

Đông Hoàng thập phần bất an, Long thú đối với hơi thở đặc biệt mẫn cảm, tổng cảm thấy càng tới gần phía Tây, bầu không khí xáo động càng làm cho Đông Hoàng bất an, ẩn ẩn có chút bất xích, tuy nói hiểu biết của hắn về cuộc sống sinh hoạt của Âm dạ tộc cùng các tộc khác còn kém nhiều, nhưng cổ khí thể quanh quẩn ở phía Tây này, hơi thở âm u hỗn loạn, hơn nữa càng theo về phía Tây, xác động vật chết ngày càng nhiều, mà kiểu chết cũng vô cùng quỷ dị, Huyền Hàn đi ở đầu đoàn người tựa hồ dừng bước, mơ hồ nhận thấy sự tình trở lên có chút không thích hợp.

“Hai ngày đường.”

“Còn những hai ngày?”

“Đông Hoàng sao vậy? Loan Phượng ngươi nhìn phía trước có phải phát sinh chuyện gì hay không?”

Huyền Minh kinh ngạc nhìn Đông Hoàng, vừa mới dứt lời, đội ngũ đang đi tới đột ngột dừng lại, những con chim ăn xác chết vẫn liên tục xoay ở trên không, không ngừng phát ra tiếng kêu như tiếng khóc nức nở, bầu không khí đau thương chậm rãi không lui, Huyền Minh cho dù có tiếp tục ngồi ăn cũng nhận ra sự tình trầm trọng

“Trần ngập hơi thở đáng ngại, không lẽ Âm Dạ tộc xảy ra chuyện gì không may?”

“Có ý gì?”

“Đông Hoàng nói đúng, phía Tây thực không thích hợp.”

Loan Phượng nửa quỳ thân mình, vươn tay đụng vào xương cốt đã thú đã chết bên chân, thi cốt khô quắt không còn một giọt máu, ánh mắt sợ hãi mờ to, nhìn thẳng về phía Tây, làm cho người ta không khỏi toàn thân run rẩy.

“Nhìn ra cái gì không?”

Thanh âm lạnh băng băng của Huyền hàn từ bên cạnh truyền tới, bên trong thân hình cao to là sự lạnh lùng tĩnh lặng, xà đồng hẹp dài xinh đẹp thâm thúy, cùng Huyền Minh hoàn toàn bất động. Cho dù vào lúc tủy ý bình thường, cũng làm cho người ta không dám khinh thường. Đông Hoàng cẩn thận đánh giá Huyền Hàn trước mặt, con ngươi lóe lên sự đề phòng rồi biến mất, toàn thân dựng lên cảnh giới

Loan Phượng là y sư của Dục Xà tộc, Huyền Hàn hỏi như vậy không phải là không có lý do, Huyền Minh liếc thấy bóng dáng Huyền Hàn, liền rất nhanh lên đến bên người Đông Hoàng, thân rắn mảnh mai bò lên tay phải Đông Hoàng, xoay qua làm bộ không nhìn thấy Huyền Hàn, thoáng nhìn qua hành động tức giận của đứa nhỏ Huyền Minh này, đôi môi cánh hoa của Huyền Hàn mím lại, xà đồng mang theo một chút bất đắc dĩ, sùng nịch trong đáy mắt

âm u chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong cơn gió lạnh tươi mát phất qua, có rất nhiều mùi vị tanh tươi, chìm đắm xác trong không trung không ngừng xoay không ngừng kêu, thanh âm kêu rên làm cho đáy lòng người ta mơ hồ lo lắng không dứt

Đông Hoàng nhìn phía Tây xa xa, đáy mắt ẩn ẩn hiện lên sắc thái khó hiểu, cánh tay trái trong nháy mắt biến hóa thành móng vuốt, nửa quỳ cúi xuống đánh giá tình trạng trên mặt đất, cái chết quý dị của lũ dã thú, làm cho hắn nhớ tới một điển tích từng xem trong Long cốc, cùng với sứ giả Nguyệt Thần giám lâm còn có ác ma hắc ám Thâm Uyên, bọn chúng cắn hút máu trong cốt nhục, từ máu mà sinh ra, bắt từ bắt diệt!

Loan Phụng tiếp nhận nanh thú từ tộc nhân phía sau đưa tới, cắt qua thi cốt khô quắt, chỉ trong chớp mắt thi cốt liền hóa thành bột phấn, theo gió phiêu tán, Loan Phụng nhíu chặt mi, rất nhanh đi tới thi cốt thứ hai, nanh thú vừa mới cắt qua thi cốt khô quắt, tình huống liền giống hệt thi cốt thứ nhất, ở trong tay Loan Phụng hóa thành bột phấn tiêu tán.

“Tộc trưởng, loại tình huống này ta chưa bao giờ thấy qua? Chẳng lẽ trong đầm lầy phái Tây có mãnh thú sinh sống? Nhưng trong điển tịch cũng không ghi lại có loại mãnh thú như thế này?”

Trượt hầu kết, khe nuốt nước miếng, trong đôi mắt trong trẻo hiện lên sự kinh ngạc, mãnh thú chưa bao giờ được ghi chép này, sự hiện thân của nó có ý nghĩa gì? Loan Phụng lo lắng nhìn Huyền Hàn, siết chặt nanh thú trong tay, chỉ sợ lần Dịch Chương lần này không hề đơn giản, các tộc nhân từ trước tới nay ở chung coi như hòa hợp, một khi thế cân bằng này bị phá vỡ, ai cũng không thể đoán được sau này sẽ xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nói, Ám Dạ tộc đã phát sinh chuyện gì từ trước?

“Đến cả ngươi cũng không biết?”

Huyền Hàn nhanh chóng nhíu mi, khuôn mặt tà mị dưới ánh nắng càng có vẻ mê ly, xà đồng hẹp dài đột nhiên rơi xuống người Đông Hoàng, nhìn chăm chăm vào động tác quái dị của Đông Hoàng

“Đông Hoàng không có khả năng coi trọng ngươi, bốt để ý tới hắn chút.”

Thanh âm nhu nhu của Huyền Minh mang theo một chút tức giận, không thể chuyển hóa hình người, xà tín dài nhỏ, tiếng nói của Huyền Minh đến cả hán cũng không phát hiện đang giống như làm nũng, non nớt, nhu nhu, làm cho người ta thấy hắn thật khả ái

Huyền Hàn mạnh mẽ co rút khóe miệng, các tộc nhân khác ở bên cạnh cúi đầu, bả vai run rẩy. Không thể không nói ở trong mắt Huyền Minh, Huyền Hàn căn bản chính là loại người sống nguội không kị, đại sắc ma, đại ma đầu. Trừ bỏ Loan Phụng, còn cùng các giống đực trong tộc dây dưa không dứt. Huyền Hàn tự nhiên hiểu trong đó có hiểu lầm gì, nhưng cũng lười nhiều chuyện, thú nhân trong tộc lại vui vẻ xem diễn, tự nhiên cũng không vì Huyền Hàn giải thích cái gì cả? Đến bây giờ Huyền Minh còn tưởng trong tộc Huyền Hàn có rất nhiều bạn hữu, hiểu lầm có đôi khi xuất phát từ sự vô tình.

“Ngươi thì biết cái gì? Nghe đồn Long thú chính là tộc xuất hiện sớm nhất trên đại lục này, Đông Hoàng ta nói có đúng không?” Huyền Hàn ngưng tụ cơn người, thẳng tắp nhìn vào Đông Hoàng, Long thú còn được gọi là tường thú đại lục (con thú may mắn trên đại lục), Long thú trưởng thành thực lực cường hãn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liến đỏi môi hoa, chiến ý nói đáy mắt bức thẳng về phía Đông Hoàng, hiểu chiến là thiên tính của giống đực, hắn đứng ở nơi cao nhất đã cô đơn lâu lắm rồi, thật vất vả mới đựng phải Long thú trong truyền thuyết, hắn tất nhiên là không muốn dễ dàng buông tha, dù biết rõ Long thú trước mắt này mới trưởng thành không lâu, tuyệt không phải là đối thủ của hắn. Bị khí thế của Huyền Hàn trấn áp, Đông Hoàng lão đảo lui về sau vài bước mới ổn định được thân mình, nhìn thân mình cao ngất của Huyền Hàn, cơn người đen lắng đọng, ngưng tụ chiến ý bạo phát.

Hai tay ôm quyền hạ xuống, chuẩn bị công kích, Loan Phụng ngẩng đầu, thoáng nhìn một màn này, cười yếu ớt nói “Giờ là lúc nào mà các ngươi còn có tâm tư chiến đấu, đến lúc Dịch chương các ngươi tha hồ đâm đá, Đông Hoàng có phải biết cái gì hay không?”

Loan Phụng kéo da thú Huyền Hàn, nhíu mày bất mãn bọn họ giằng co, giờ là lúc nào, còn ở đây nổi nóng. Tộc trưởng khi nào trở lên tính tình trẻ con như vậy, chẳng lẽ là ghen? Huyền Minh từ nhỏ không thân cận hắn, giờ nhìn thấy Huyền Minh dấn lấy Đông Hoàng, chẳng lẽ—

“Khụ khụ.”

Huyền Hàn xấu hổ nghiêng đầu sang bên, lãnh nghiêm mặt, làm bộ cái gì cũng chưa nhìn tới, không biết một màn không được tự nhiên này rơi vào con mắt những kẻ bên cạnh, không thể nghi ngờ trở thành không đánh mà khai, bả vai run rẩy càng mau

“các người không biết cũng không kì quái, ta cũng là vô tình ở trong Long cốc đọc được.”

“Là cái gì?”

“Kiểu chết quý dị này cùng với điển tịch ta xem được trong Long cốc thập phần tương tự, trên đó từng ghi rằng, cùng với sứ giả Nguyệt thần giám lâm còn có ác ma hắc ám Thâm Uyên, bọn chúng cắn hút máu trong cốt nhục, sinh ra từ máu, bắt từ bắt diệt! Phàm là sinh vật bị lũ ác ma này đựng phải, sẽ trở thành bột phấn mà tiêu tán.”

Đông Hoàng vươn một ngón tay đựng vào chỗ bột phấn, cơn người đen dần dần biến thành màu vàng.

Đám người Huyền Hàn nghe xong, thân mình đều run rẩy, xà đồng của Huyền Hàn lóe lên một tia sắc lém rồi biến mất, lập tức thu liễm, sắc mặt khó coi tựa như đang nhớ tới thứ gì? Thần sắc khó hiểu nhìn hướng về phía Ám Dạ tộc ở phương Tây xa xa, không biết Ám Dạ tộc có ổn hay không?

“ngô ngô!”

Đau quá, dựa vào thạch bích, vốn tính đợi mùa mưa chuyển giao trôi qua, để Bắc Nhã đưa y tới Dục Xà tộc, tìm Huyền Minh cùng Đông Hoàng, nhưng sau khi biết Dịch Chương mười năm cử hành một lần sắp tới này, Huyền Minh thân là thiếu tộc trưởng cũng phải đến, cuối cùng Trầm Lăng đành phải đồng ý đi theo Bắc Nhã tới Âm Dạ tộc tham gia Dịch chương

Cảm nhận được đôi môi thỉnh thoảng xảy ra đau đớn, Trầm Lăng vội mở to mắt, nhìn Bắc Nhã ở trên người, sau lần trước hắn ăn phải dược quả bị Bắc Nhã áp qua, y không còn cố kỵ gì nữa, không có việc gì cũng bị Bắc Nhã đặt dưới thân, thời gian ngắn ngủi bất quá chỉ mười ngày, đối với Trầm Lăng mà nói, lại giống như đã trôi qua rất nhiều năm, trên người không một chỗ nào là nguyên vẹn, nơi nơi Bắc Nhã đi qua đều lưu lại hồng ngân.

“Đáng chết! Người TMD lại bắt đầu phát tình sao? Mùa xuân còn chưa tới, người không thể có chút thu liễm sao.”

Trầm Lăng hung tợn trừng mắt nhìn Bắc Nhã, một tay xoa vòng eo đau nhức, cứ tiếp tục thế này hắn sớm muộn gì cũng bị Bắc Nhã giết chết, cảm thú a! Tinh lực như thế nào lại tràn đầy như vậy, thứ nóng rực phía sau lưng càng ngày càng rõ ràng, trước đây Trầm Lăng còn có thể bỏ qua, bây giờ cho dù hắn nghĩ muốn bỏ qua, lại làm không được, giống như có cái gì này nọ từ phía sau cọ xát, cảm giác tê dại khó nhịn làm người ta phát điên.

“Lăng, như thế nào có thể như vậy.”

Nghiêng người nhảy lên không, thân mình rất nhanh áp lên người Trầm Lăng, ánh mắt ngờ vực nhìn Trầm Lăng cười yếu ớt, cúi đầu để sát vào khoe miệng Trầm Lăng, hàm trụ đôi môi cánh hoa còn hơi chút sưng đỏ, môi và răng nhẹ nhàng cắn xé, tràn ngập cảm xúc ái muội không nói thành lời

Trầm Lăng run rẩy khoe mắt, không nói gì nhìn Bắc Nhã trên người, tên Bắc Nhã chết tiệt này lại bắt đầu đánh đòn phủ đầu, nhìn bốn phía xung quanh có các thú nhân không ngừng đối với hai người họ cười cười, Trầm Lăng ngay cả khí lực phản kháng cũng không dùng, này đầu cảm thú quả thực là không lúc nào không quấy rầy hắn, nhìn bộ dáng ngốc ngốc của Trầm Lăng, Bắc Nhã vươn ngón tay thon dài, ái muội lướt theo cái trán Trầm Lăng, chậm rãi đi xuống, lướt theo cánh mũi, nhẹ nhàng rơi trên đôi môi sưng đỏ của Trầm Lăng, khoe miệng nở một nụ cười gian tà, một tay áp chế Trầm Lăng, tay khác từ sau lưng chậm rãi đi động xuống mông, đại chương bao phủ lấy cái mông mềm mại, tinh tế.

“Buông tay!”

Rất nhanh rút ra một bàn tay chặn đứng cái tay đang lộn xộn của Bắc Nhã, con người đen đã có nhiều điểm sưng mù mê man, cắn chặt đôi môi hoa, ngăn chặn Bắc Nhã tiến thêm một bước, rõ ràng trên đường tới Âm Dạ tộc, Bắc Nhã không an phận như trước, xuất phát từ chuyện đáp ứng lúc trước, nhanh như vậy liền đổi ý, không khỏi có hơi quá đáng!

“Buông tay, Lăng nơi này lại không đáp ứng nha!” Bàn tay to bao phủ thứ gì đó hơi ngẩng đầu ở phía dưới, khoe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa, ngón trỏ nhẹ nhàng dùng sức khấp lộng, vừa lòng nghe thấy Trầm Lăng phát ra tiếng thở dốc khó nhịn, bàn tay run run bắt đầu ma sát, không đợi Trầm Lăng lên tiếng, cúi đầu trực tiếp cắn, đại lưỡi không chút khách khí câu lấy đầu lưỡi Trầm Lăng, gắt gao giam cầm không tha, “Người xem—” Thanh âm nam tính nhẹ nhàng khàn khàn, mang theo ý tứ quyến rũ hàm súc, thú nhân bên cạnh y rất nhanh nghiêng đầu sang bên, làm bộ cái gì cũng không thấy.

Bắc Nhã này bộ dáng yêu nghiệt, làm cho người ta chịu tác động rất lớn, sau cái đem áp Trầm Lăng thành công, y hành động càng thêm không kiêng nể điều gì, bộ dạng vô lại làm cho người ta xấu hổ không thôi, dù là mặt dày Đan Dịch cũng phải cảm thấy mặt cảm.

Đại chương bao trùm, ma sát thỉnh thoảng mang theo trừng phạt cùng khản cầu, động tác thông thả, cơ hồ có thể làm người ta phát điên, kẹp chặt hai chân, Trầm Lăng hận không thể đá bay thứ này nọ Bắc Nhã, hơi thở dốc nóng rực khàn khàn phun vào cổ, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại làm người ta có chút trầm luân

Đồng thời, dưới đáy lòng gào thét, bọn họ như thế nào trước kia lại không phát hiện Bắc Nhã táo bạo như vậy, thực sự là rất lạc hậu, một số giống được độc thân còn vượt cấm, tự hỏi có lên học hỏi độc chiêu này của Bắc Nhã hay không, động về sau đi thu phục giống cái.

Klose không nói gì liếc mắt coi thường, y tuyệt đối không quen kẻ mặt dày này, lắc lắc cái đầu, khuôn mặt thanh tú nhanh chóng tức giận, đến mực đỏ bừng, Allen ngồi một bên nhanh chóng giữ Klose lại, không cho y tiếp tục lắc đầu, miễn cho cái cổ của y bị vặn đi.

“Không có việc gì!”

“Ta chỉ là tức Bắc Nhã không biết xấu hổ như vậy, trước kia như thế nào lại không phát hiện chứ.”

Phòng má, há mồm ở trên cổ Allen cắn cắn, Ba Tạt xoay người làm bộ không thấy, y cũng không nghĩ muốn thừa nhận cái giống được mặt mặt này, là đệ đệ của mình.

Vì lộ tuyến không giống nhau, bọn họ cùng Dục Xà tộc không phải đi chung một đường, bọn họ đi nhanh hơn một chút, chính vì nguyên nhân không đi chung đường này, bọn họ mới không nhận thấy nguy cơ ẩn dấu ở phía trước.

Giản dựa vào Tát Mông, buồn cười nhìn tộc nhân ở một bên vẻ mặt không được tự nhiên, trên tay đùa nghịch những tri thức mà ngày đó Trầm Lăng truyền đạt, y vốn tính ở lại trong tộc chiếu cố Ngải Lực, nhưng bởi vì Bắc Nhã nói Trầm Lăng đối với thảo dược không hiểu biết, dọc theo đường đi lại không có y sự chăm sóc, gặp chuyện không may cũng thực phiền toái, y bắt đầu đi phải đi theo.

Dựa vào Tát Mông, mái tóc ngân bạch rồi tung phủ lên người Tát Mông, khuôn mặt nhu hòa làm người ta cảm thấy thoải mái, Tát Mông vươn tay nhẹ nhàng xoa trán Giản, vì chuẩn bị cho xuất hành, Giản vẫn chưa hảo hảo ngủ qua, dưới mí mắt đã có một vòng đen, y sur là công tác không phải ai cũng

có thể đảm nhiệm, y chỉ có thể lo lắng suông cho Giản, lại không giúp được gì.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hàng Hoá Đây Là Một Con Thú (Hạ)

Bác Nhã quay đầu đối với mọi người cười yếu ớt, hướng Ba Táp gật đầu, lập tức nắm Trầm Lăng nhanh chóng nhảy vào rừng cây, động tác nhanh nhẹn theo về mặt khẩn cấp.

Mới từ trong hôn mê kịch liệt lấy lại tinh thần, liền phát hiện thân mình rất nhanh di động, thân thủ vội vàng ôm lấy cổ Bác Nhã, đáy mắt mang theo nghi vấn “Giờ chứ? Đang hảo hảo ở nơi kia sao lại đột nhiên rời đi.” Khóe miệng co rút, phía dưới – cái tay chết tiệt bên dưới kia có phải nên đổi chỗ ở hay không, thực khi hắn là người chết sao?

“Lăng, tốt hay xấu nga!”

Bác Nhã đối với Lăng cười xấu xa, khóe miệng gọi thành một độ cong, đáp xuống mặt đất, ngón tay đối với thứ cứng rắn phía dưới nhẹ nhàng gảy vài cái, vừa lòng nhìn biểu tình Trầm Lăng trở lên cứng ngắc, nếu không đánh thức hắn, phỏng chừng hắn bỏ chạy, Bác Nhã cũng không phải là ngốc tử. Lăng có thể nhận y hôn mê cùng vuốt ve, chứng tỏ trong lòng hắn có mình, chẳng qua hắn vẫn chưa muốn thừa nhận.

Điều này làm cho Bác Nhã thực bất mãn, rõ ràng những mật sự thân thiết hơn đều đã làm, nhưng Lăng vẫn từ chối, không chịu thừa nhận là giống cái của y, có lẽ... Vị trí hiện tại của y còn kém xa Huyền Minh, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới quyết tâm có được Lăng của y.

“Ta, này...”

Trầm Lăng xấu hổ nghiêng đầu qua bên, cúi đầu nhìn cái thứ này nọ kia chậm rãi lớn lên, cuối cùng xấu hổ đến mức toàn bộ cổ đều phồng một màu hồng nhạt.

Ngón tay hơi hơi dùng sức, hắn cũng không hề cự tuyệt Bác Nhã cầu hoan, có phải hay không đại biểu cho việc hắn đối với Bác Nhã có tâm, vui đầu vào cổ Bác Nhã, lăm băm vài câu, đáy lòng lại bao phủ mây đen, chẳng lẽ bị đè mấy lần lại áp ra tình cảm, quỳnh quỳnh tự hỏi không nói gì

“Lăng, không cần phải lập tức trả lời, dùng thân thể này nói cho ta biết đáp án!”

Ngón tay xẹt qua hai má Trầm Lăng, đầu lưỡi khẽ liếm khuyên tai bên cạnh, phát ra hơi thở cơ khát ái muội.

Đôi mắt bốn cột lóe lên ánh sao làm cho người ta sợ hãi, Trầm Lăng cẩn thận muốn cởi bỏ cánh tay Bác Nhã, rơi xuống đất rồi sẽ chạy trốn, không thể trách hắn nhất gan, cảnh giác được huấn luyện trường kỳ nói cho hắn biết, nếu không chạy nhanh hậu quả sẽ thực thảm, ôm sau lưng, ngây ngô cười vài tiếng.

“Thân thể, cái gì thân thể? A, đói bụng... Ta đi tìm thực vật.”

Trầm Lăng nhìn xung quanh, chính là không có nhìn đến Bác Nhã, cách nơi họ đứng không xa, là một sơn động không sâu, sau khi hồng thủy rút đi, lại khôi phục sức sống như xưa.

“Lăng, thực sự không hiểu, ân hừ... rõ ràng rất muốn, vì cái gì còn không thành thực như vậy, Lăng chính là thích khẩu thị tâm phi nha.”

Giương lên nụ cười xấu xa nhợt nhạt, không để ý Trầm Lăng giãy dụa, một tay bắt lấy Trầm Lăng đặt dưới thân, trong sơn động có không ít lá rụng chồng chất lên nhau, ngã xuống cũng không cảm thấy đau, trong xoang mũi tràn ngập hơi thở tươi mát của bùn đất sau cơn mưa, thuận thể mà làm cũng không phải là lần đầu tiên của Bác Nhã, động tác mạnh mẽ sắc bén đánh bại mọi phản kháng của Trầm Lăng.

“Người muốn làm cái gì? Ân a!”

Lời nói trong miệng, nháy mắt đã bị Bác Nhã cắn nuốt, chỉ còn lại thanh âm nức nở yếu ớt, đùi vừa muốn nâng lên thúc vào Bác Nhã, đã bị Bác Nhã thuận thể gắt gao áp chế. Tay còn chưa kịp có động tác gì, đã trực tiếp bị giữ chặt trên đầu.

Im lặng không nói gì nhìn Bác Nhã trên mình, từ từ cởi da thú trên người, lộ ra thân hình to lớn thon dài, nhìn biểu tình phần uất của Trầm Lăng, Bác Nhã cười đến tùy ý, như thế nào cũng không đủ, không lúc nào là không nghĩ muốn ôm lấy giống cái sinh động này thoát ý, chỉ có như vậy mới có thể cảm thụ y thuộc về chính mình.

Thành kính hôn lên mỗi tấc da thịt trên người Trầm Lăng, mặc kệ đụng chạm nhiều hay ít, giống cái dưới thân luôn luôn có chút run rẩy, động tác trúc trắc làm người ta gần như phát điên.

Lăng chính là ngạo kiều, nếu y không chủ động một chút, chỉ sợ đừng nghĩ đụng tới thân mình Lăng, càng đừng nói làm cho hắn thuộc về mình, nói sau

chính y cũng hưởng thụ cảm giác ưu việt về sự phục tùng này, thiên tính giống đực cho phép y truy đuổi loại khoái cảm thích ý này, bắt qua, điều này y tuyệt đối không nói cho Lăng, coi như là một bí mật nhỏ dưới đáy lòng mình.

Cảm thụ được cánh tay đang du tẩu trên người, Trầm Lăng nằm ngửa thờ hồn hèn, phản kháng không thể, hần chỉ có thể nhận. Hần cũng không phải thực sự chán ghét sự đụng chạm của Bác Nhã, chỉ là tức Bác Nhã không biết tiết tháo, mỗi lần làm nếu không khiến cho hần hôn mê, thì sẽ không dừng tay.

Hần là nam nhân a! Thế nhưng lại bị người áp đến xiù, nếu chuyện này truyền ra ngoài, hần cũng không cần sống nữa.... [Nhìn trời, Trầm Lăng ngơoi chính là bị áp, phản kháng duy nhất dùng được, kiêu ngạo đi!]

Lực đạo vừa phải đem thân thể gắn bó cùng một chỗ, ngón tay phía dưới thỉnh thoảng phác thảo đường cong ở chỗ kia, thử chạm vào chỗ cảm dỗ đó, chỉ phức hơi hơi đi vào..... nhẹ nhàng chạm lên trước cửa.

“Ân a!” Trầm Lăng nhin không được giật bắn lên, y, y như thế nào có thể chạm nơi đó, nơi đó còn lưu lại kích tình không lâu trước đó, thoáng khai phá, rồi trầm tĩnh lại, dựa sát vào nhau tới mức Trầm Lăng cảm giác độ ẩm cự nóng nơi địa phương tương liên kia đang truyền tới trái tim hai người, hô hấp nháy mắt trở nên dồn dập.

Nóng bỏng nhục thịt, bạch trọc tí tách, thật cẩn thận tìm được chỗ động khẩu bị che dấu kia, nhẹ nhàng cọ vài cái, sau đó dụng lực đi vào, xúc cảm ấm áp mà chần nhui làm Bác Nhã suyt nữa mắt không chế, mặc kệ làm bao nhiêu lần..... Vẫn không thể quên được xao động kia

Trầm Lăng thấp suyền, cúi đầu cắn chặt môi dưới, mồ hôi nóng bỏng nháy mắt phủ đầy gương mặt, con ngươi đen che kín hơi nước, bàn tay khi xưa nắm vũ khí, lúc này lại vô thố đặt trên cổ Bác Nhã, không biết làm sao cho phải?

Sau khi dùng một chút, Bác Nhã liền nhin không được động thân, Trầm Lăng bị động thừa nhận mãnh liệt chớp lên, quá nhanh, cảm giác tiết tấu thân thể có chút không theo kịp động tác của y, ngửa đầu nhìn khuôn mặt trầm luân của Bác Nhã, há mồm cắn lên đôi môi hoa của Bác Nhã, đợi cho mùi máu tươi thân nhiên tràn đầy trong khoang miệng hai người, mới nhả ra, cho dù đau, cũng muốn hai người phải cùng chịu, tuyệt đối không ăn thiệt chính là nguyên tắc của Trầm Lăng

Trên môi truyền tới cảm giác đau đớn, làm Bác Nhã thanh tỉnh một chút, vết máu theo khóe miệng tràn xuống, nhìn Trầm Lăng tràn đầy tình thần như thế, đáy mắt dục niệm càng sâu, đối với Trầm Lăng hôn xoa một cái, cười nói “Chẳng lẽ... Lăng chê ta không đủ cố gắng, cho nên Lăng mới có tình thần làm việc này?” Vòng eo mạnh mẽ ấn xuống, lập tức đụng tới nơi sâu nhất, biểu tình phần uất của Trầm Lăng trong nháy mắt biến dạng, trong thống khổ lại mang theo vui sướng, làm cho hần nháy mắt đã bị lạc phương hướng

Mồ hôi to như hạt đậu lặng lẽ theo hai má ngưng tụ không ngừng, da thịt màu đồng giống như dầu, thập phần mê người, ánh mắt lửa nóng gắt gao kề cận Trầm Lăng, dẫn theo một chút khát cầu, không đủ, như thế nào cũng không đủ.....

“Lăng, ân a! Lăng...”

Cõi lòng đầy thâm tình dừng ở dưới thân Trầm Lăng, vùi đầu vào cổ Trầm Lăng, thấp giọng lầm bầm tên của Trầm Lăng, trên cổ tràn đầy hôn ngân, cuối cùng hôn lên đôi môi sưng đỏ, liều chết triền miên, tựa như không hề có ngày mai...

Một lần lại một lần, lần nữa, rồi lại lần nữa.

Sau cùng, nghĩ còn phải đi, Bác Nhã ôm lấy Trầm Lăng ngất xiù, tìm một chỗ trống, thay Trầm Lăng tẩy rửa sạch sẽ thân thể, cúi đầu hôn môi Trầm Lăng đã mê man, y không hối hận, tuyệt không hối hận đã đem hần giữ ở bên mình, mặc kệ cho tương lai sẽ chuyển biến như thế nào? Y cũng sẽ không buông tay, y là giống đực của Trầm Lăng, điểm này tuyệt đối không thay đổi, khứu giác mùi vị của hần ở trên người Trầm Lăng tỏa ra đến cả dặm, mới thỏa năn buông tay.

Trở lại chỗ ở, đem Trầm Lăng an trí thật tốt, tiếp nhận thịt nướng Ba Tạt đưa qua, ngồi xuống, hoàng hôn dần dần chìm xuống phía chân trời, đại địa rất nhanh sẽ chìm trong yên lặng.

Vũ Linh tộc lần này trước sau dẫn theo khoảng hơn mười người, đều quen biết lẫn nhau, tốp năm tốp ba ghé vào cùng nhau sấp ngọn đánh khoa, công khai ôm giống cái của mình, bắt đầu đục nước béo cò, làm chút chuyện trộm đạo xấu xa, trong lòng lẫn nhau đều hiểu rõ

“Làn Dịch chương này tổng cảm thấy có chút không bình thường?”

“Đục Xà tộc nói như thế nào?”

“Tín điều (chim đưa thư) thả đi vẫn chưa trở về, ta có chút lo lắng, ngươi không cảm thấy một đường đi này quá yên tĩnh sao? Ngay cả một mảnh thú không lồ cũng không xuất hiện, yên lặng này có chút quá phận.”

Ba Tạt nặng nề nói, Klosse an vị trong lòng Allen, hưởng thụ Allen hầu hạ, cắn nuốt thịt nước, trong tay cầm vài quả ki ki, ba tư ăn thực thích. Allen mặt thô cuồng, nhưng lúc này lại nhu hòa, ôn nhu ôm Klosse, cẩn thận hầu hạ Klosse ăn cái gì đó, các thú nhân khác trong tộc cũng thế, im lặng nghe đối thoại của Ba Tạt và Bác Nhã, lần này Vũ Linh tộc tới Ám Dạ tộc là do Bác Nhã cùng Ba Tạt dẫn đầu.

“Thời điểm ta tuần tra vừa rồi, phát hiện những sinh vật xung quanh giống như đều biến mất, bằng không thì ngủ đông trong sào huyết, chuyện này rất không bình thường.”

“Nguồn nước phụ cận có phát hiện tung tích gì hay không?”

“Không có, nguồn nước phụ cận đều thực bình thường, chỉ là, chỉ là có chút quái lạ, phần lớn chuột đất cùng sâu bệnh theo phía Tây chạy trốn. Giống như bị độc xà hay mãnh thú truy đuổi vậy, làm cho người ta có chút khó hiểu?”

“Chẳng lẽ Ám dạ tộc xảy ra chuyện?”

Bác nhả nhứ mầy, vuốt cằm, Dịch chương mười năm một lần, cơ bản không có gì thay đổi, các đại tộc lúc này đều đang chuẩn bị xuất phát tới Ám Dạ tộc, nếu lúc này Ám Dạ tộc xảy ra chuyện không hay, đến lúc đó ảnh hưởng không chỉ là bộ tộc Ám Dạ tộc, mà là tất cả các đại tộc.

“Không thể khẳng định, tín hiệu chậm chạp chưa quay về, một đường này mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng.”

“À!”

Ném qua này nọ, Bác Nhả cẩn thận vì Trầm Lăng để dành lương thực, đem tới đặt bên lửa trại cách đó không xa, vì phòng ngừa biến lạnh, những người khác cũng ôm lấy giống cái của mình, nhanh chóng đem bóng dáng họ giấu đi.

Đêm chậm rãi buông xuống, minh nguyệt sáng tỏ giắt ở giữa không trung, gió đêm thổi qua, mang đến chút u ám lạnh lẽo, Bác Nhả tiến đến ôm lấy Trầm Lăng, Trầm Lăng vừa tỉnh dậy nhìn Bác Nhả rồi lập tức loạn cảm, thanh âm khàn khàn, lạnh nhạt nói “Còn tái xứng bậy, ta lột da ngươi, đói muốn chết, đem thức ăn lại đây.” Nâng cằm, quát lớn Bác Nhả, nhìn lửa trại đang bùng cháy, biết được Bác Nhả đêm nay là người gác, lửa trại lò mờ làm nổi bật các thú nhân đang ngủ say trong góc.

“Hảo, đừng tức giận, miễn làm hại thân mình, ta đem thức ăn cho ngươi ngay.”

Bác Nhả đi tới chỗ lửa trại lấy thịt nướng cùng quả kì kì lúc trước đã chuẩn bị tốt, rồi quay về chỗ Trầm Lăng, vừa bước vài bước, đột nhiên thấy Trầm Lăng đang nửa ngồi trên lớp da thú mặt nháy mắt trắng bệch, thân mình co rút, phát ra từng trận nức nở, Bác Nhả bất chấp mọi thứ, ném thịt nướng trong tay, nháy mắt vọt qua.

“Lăng, Lăng ngươi làm sao vậy? Giản, Giản nhanh lại đây, Lăng xảy ra chuyện!”

Bác Nhả hướng bên ngoài lớn tiếng quát, bộ dáng có chút dữ tợn, chỉ mấy giây ngắn ngủi, cả người Trầm Lăng giống như vừa đi ra từ trong nước, mồ hôi to bằng hạt đậu không ngừng rơi xuống, thân mình suy yếu cuộn lại thủ phục trên da thú, nửa người bị Bác Nhả ôm gắt gao, mồ hôi nhanh chóng làm ướt hơn phân nửa lớp da thú.

“Đau, đau quá... a!”

“Lăng, không có việc gì, ngươi nhất định sẽ không có việc gì.”

Nhìn thân mình Trầm Lăng không ngừng co rút, Bác Nhả có chút tâm thần không yên, rõ ràng vừa rồi còn rất tốt sao đột nhiên lại biến thành như vậy, Bác Nhả rống lên một tiếng, nhanh chóng làm các tộc nhân xung quanh bừng tỉnh, Giản bối rồi khoác da thú, từ trong lòng Tát Mông đi tới, Ba Tạt nhanh tay cầm cây đuốc, những người khác đứng ở xung quanh, lo lắng nhìn Trầm Lăng.

“Bác Nhả, buông tay, để ta xem cho Trầm Lăng.”

Giản tiến lên trước, vuốt ve cánh tay của Bác Nhả, cẩn thận kiểm tra Trầm Lăng, tầm mắt gắt gao nhìn đến phía sau lưng Trầm Lăng, thân mình run rẩy, nhanh chóng lui về sau, gắt gao che niêng, nhưng thanh âm bên nhón vẫn truyền ra ngoài, những người khác buồn bực nhìn Giản, Giản luôn luôn lạnh lùng, thế nhưng lại có hành động thất lễ như vậy, chẳng lẽ Trầm Lăng gặp chuyện không may gì?

Thấy hành động của Giản, Bác Nhả lo lắng không thôi, quát “Giản, sao lại thế này, có phải Lăng xảy ra chuyện gì hay không?”

Thất kinh tùy tiện vô lễ dần dần trấn định lại, vỗ nhẹ cánh tay của Tát Mông trên vai, nuốt nước miếng, trong con ngươi màu ngân bạch lóe lên tia sáng vui mừng như điên, không có lập tức trả lời câu hỏi của Bác Nhả.

Đi vòng quanh người Trầm Lăng, cẩn thận đem Trầm Lăng nằm sấp trên da thú, nương ánh sáng trên cây đuốc, nhìn đồ văn tinh tế hiện ra.

“Ba Tạt, đem cây đuốc lại gần đây chút.”

Xoay người gọi Ba Tạt, ý bảo Ba Tạt đem cây đuốc lại gần một chút, ý muốn xác định thứ mình nhìn thấy trước mắt không phải là ảo giác, sự tồn tại của Sứ giả Nguyệt Thân cũng không phải là bí mật, cổ dao lưu truyền mấy ngàn năm, mang theo sự chờ đợi của vô số thú nhân.

Ba Tạt nghi hoặc, nhưng chiếu theo ý tứ của Giản, hướng về phía trước vài bước, đem cây đuốc lại gần chỗ Trầm Lăng khoảng hai thước, lúc này thân hình co rút của Trầm Lăng cũng bình tĩnh lại.

“Con ngươi đen sâu thẳm mê người, khoác y phục làn sương sớm, sinh ra từ màn đêm của Maya, chiếu rọi toàn bộ đại lục biến mất này, dẫn dắt đại lục phát triển lên mức cao nhất! Có được chủ nhân của đôi mắt đen này, liền có thể sinh hạ đứa con nối dòng ưu tú nhất”

Tiếng nói thanh thúy của Giản yếu ớt vang lên trong hang động, ngón tay thon dài trắng nõn tinh tế phác thảo trên lưng Trầm Lăng, dưới ánh lửa cháy, sau tấm lưng trắng nõn của Trầm Lăng lúc này Maya cao quý mà thân bí đang lặng lẽ nở rộ, không lá không gốc, chỉ có Maya đang lắng đọng, dưới ánh sáng

chiều rơi, từ sau lưng chậm rãi lan tới trước ngực

Bác Nhã nghe xong lời nói của Giản, lấy qua một cái vải thô tắm ướt, cẩn thận lau mồ hôi trên mặt Trầm Lăng.

Một bông hoa cực lớn chiếm cứ hơn phân nửa lồng ngực Trầm Lăng, bông hoa có năm cánh trong đó hai cánh hoa màu sắc tiên diễm ướt át, ba cánh hoa còn lại là trắng nõn trong suốt, ba loại nhan sắc bất đồng hồng, hắc, bạch đan vào cùng một chỗ, có vẻ mê hoặc quý dị khác thường.

Bác Nhã nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Giản, nhỏ giọng hỏi điều này biểu thị cho cái gì?

Ba Tật bắt đầu run run, cây đuốc trong tay có hơi chút khác thường, hô hấp nhin không được trở nên gấp gáp, những người xung quanh đều ngừng thở, bộ dáng kích động rõ ràng của Klose cùng Đan Dịch tương tự như Ba Tật.

Giản cắn chặt môi, ngón tay đung chạm tới đồ án Maya trên người Trầm Lăng, khéo léo đưa đẩy đầu ngón tay, run lên nhẹ nhẹ.

“Cùng cổ dao miêu tả Sứ giả Nguyệt Thần giống hệt nhau...”

“Cái gì?”

“Không sai được, Trầm Lăng chính là sứ giả Nguyệt Thần chúng ta chờ đợi bấy lâu, chuyện này trước không cần lộ ra ngoài, sứ giả Nguyệt Thần quá mức trọng yếu, khó trách Trầm Lăng biết được cách dùng mấy thứ trong mộc tương kia? Nguyên lai y đúng là sứ giả Nguyệt Thần...”

Giản hít sâu mấy hơi, vẻ mặt kích động nhanh chóng nắm lấy cánh tay Tát Mông, đáy mắt phát ra quang mang nóng bỏng, trong tộc đã hơn mười năm không có trẻ con, đối với tộc quả thực là một đả kích quá lớn, tuy giống cái trước kia khó có thể thụ thai, nhưng cũng không điều đứng giống hơn mười năm qua. Cứ tiếp tục thế này thì kết cục duy nhất chính là diệt tộc, các sinh vật khác ở nơi này đều tiến hóa, duy chỉ có số lượng thú nhân lại suy giảm nghiêm trọng. Mọi người vẫn luôn chờ mong vị sứ giả Nguyệt Thần trong cổ dao xuất hiện, nhưng qua thời gian đằng đẵng trôi qua, thủy chung lại không thu được tin tức gì của sứ giả Nguyệt Thần, lại một lần nữa khiến họ nản lòng thoái chí.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Bác Nhã nhẹ nhàng vắt miếng vải ẩm, cẩn thận lau thân mình Trầm Lăng, ánh mắt nóng bỏng của Giản thẳng tắp nhìn chăm chăm trước ngực Trầm Lăng đang nửa nằm trên người Bác Nhã, nếu không phải sau lưng còn chút vết tích của Maya, y thực sự nghĩ tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Maya trước ngực chỉ nở rộ trong giây lát, lại biến mất giống như chưa từng xuất hiện, từ phía sau lưng tới gần bả vai, Maya màu đen thần bí sinh sôi, tiên diễm ướt át, giống như và mới vẽ lên, từ vị trí xương cụt vây quanh hơn phân nửa lưng

“Lăng, còn có chỗ nào không thoải mái?”

Bác Nhã nhẹ nhàng đem Trầm Lăng ôm lấy, Đan Dịch cùng Klose ở bên cạnh rất nhanh chóng đem da thú ướt đầm bên dưới thay mới, lấy một da thú sạch sẽ khác trải ra, Hoắc Khắc cùng Sa Gia, trong thời khắc lúc Giản mở miệng nói, đã bị Ba Tật phân phó đứng ngoài canh gác

Giản nhanh chóng mở túi, lấy thảo dược bắt tay chế biến một chút thuốc ức chế đau đớn đơn giản. Những người khác khần trương nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng, chờ đợi động tác của Giản, hy vọng một ai đó có thể giải thích tốt nhất cho họ.

“Sau, phía sau lưng đau, rất đau!”

Trầm Lăng mở đôi mắt mù mịt, đến cả khí lực để nhấc tay cũng không có, toàn tâm phệ cốt đau, giống như nỗi đau từ sâu trong linh hồn truyền ra, hướng đến tứ chi, cho dù lúc trước từng thất thủ mà bị bắt, đau đớn gặp phải cũng không bằng một phần ngàn lúc này.

Cản thụ được nhịp tim đập mạnh mẽ của Bác Nhã, đau đớn giống như chậm rãi giảm bớt, bàn tay to dày nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng, trong mắt biểu lộ thần sắc lo lắng, giờ khắc này, đáy lòng băng son giống như bị hòa tan một chút, Bác Nhã này cũng không phải là người không tốt sao? Từ lúc đi vào dị thời không này cũng không phải chuyện nào gặp phải đều xấu, ít nhất còn có người nghĩ cho hắn, nhớ kỹ hắn, lo lắng cho hắn, như vậy là đủ rồi!

“Không có việc gì, không có việc gì, ta ở đây cùng Lăng.”

Khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy đau thương, nhẹ nhàng đem thân mình Trầm Lăng chuyển qua chỗ ngực, một bên cầm vải ướt nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, Giản khéo léo đem được mang đến.

Klose muốn nói lại thôi, nhìn Trầm Lăng, đáy mắt tràn đầy hiếu kỳ làm Trầm Lăng đầu đầy hắc tuyến, chẳng lẽ hắn lại gây ra chuyện gì khiến Klose tò mò như vậy sao? Trong khoảng thời gian ở Vũ Linh tộc, hắn xem như hoàn toàn hiểu rõ tính cách phức tạp của Klose cùng Đan Dịch, đối với thứ gì đó mà nổi lên tò mò, nếu không nghiên cứu triệt để, thì sẽ không bỏ qua.

“Ta làm sao vậy?”

Kinh ngạc nhìn thú nhân bốn phía đều đánh thức, Bác Nhã giúp đỡ hần ngồi dậy, tiếp nhận thứ gì đó Giản đưa qua, dính dính, màu xanh mượt tỏa ra hương vị quý dị, Trầm Lăng không nói gì nhìn Bác Nhã đem được đưa lên miệng, thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm vào Giản, chẳng lẽ cái thứ nhìn qua thực quý dị này, thật sự phải uống sao? Sẽ chết người đó! Trong lòng rít gào, tuyệt đối sẽ chết người.

“Lăng còn nhớ chuyện Nguyệt Thần ta kể lần trước không?”

“Nguyệt Thần thì làm sao?”

Trầm Lăng nghi hoặc ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Bác Nhã, không rõ tại sao đang tốt Bác Nhã lại đột nhiên lôi cái Nguyệt Thần gì đó lên, ánh mắt những người xung quanh nhìn hần tựa như thấy thịt hay bánh trái, làm cho Trầm Lăng hơi hơi bất ổn.

“Nguyệt Thần tại lúc hấp hối, đã truyền lại cho chúng ta một bài cổ dao: Con người đen sâu thẳm mê người, khoác y phục làn sương sớm, sinh ra từ màn đêm của Maya, chiếu rọi toàn bộ đại lục biến mất này, dẫn dắt đại lục phát triển lên mức cao nhất! Có được chủ nhân của đôi mắt đen này, liền có thể sinh hạ đứa con nối dòng ưu tú nhất, Sứ giả Nguyệt Thần có thể dẫn dắt đại lục phát triển tới mức cao nhất.”

Lời vừa nói xong, ánh mắt như lửa nóng dừng trên người, bàn tay to từ hai gò má trượt tới bụng, nhẹ nhàng xoa nắn, trong mắt ngưng tụ âm trầm tính kế, nếu Trầm Lăng thực sự là sứ giả Nguyệt Thần, có phải hay không biểu thị ở nơi này đã dự định con nối dòng của y. (Nằm mơ đi, có cũng là của Đông Hoàng trước)

“Thì sao?”

“Phía sau lưng Lăng có xuất hiện Maya, đồn đại Maya chính là hóa thân của Nguyệt Thần, chỉ sinh trưởng ở Thiên Sơn, Maya cao quý thần bí, mang theo mộng mê ảo, mê hoặc tất cả chúng ta.”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa Maya nở rộ phía sau lưng, nghi hoặc nhìn chăm chăm trước ngực Trầm Lăng, kinh ngạc nhìn nơi không lâu trước rõ ràng xuất hiện Maya nở rộ, vì sao lúc này lại biến mất không thấy?

“Cái gì?”

Trầm Lăng ghen ghét nhìn chân trời, xoay qua, thoáng nhìn qua bả vai thấy một đóa hoa đậm nét tiên diễm, chỉ có thể nhìn qua một chút, nhưng theo đau đớn truyền đến, Trầm Lăng vẫn có thể cảm nhận hơn phân nửa phía sau lưng đều bị cái Maya thần bí kia bao trùm, này đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Tay phải che miệng lại, che dấu khóe miệng không ngừng co rút, đáy lòng khe khẽ ngâm lại cổ dao trước đây Bác Nhã từng nói qua, con người đen, sương sớm... Chẳng lẽ là khi mới gặp Huyền Minh, cái gì mà có được chủ nhân con người đen, liền có thể sinh hạ đứa con nối dòng ưu tú nhất, đúng hần như là nữ nhân mà dùng sao? Gặp quý!!

“Như thế nào? Lăng chính mình cũng không biết.”

“Biết cái đầu người.”

Trầm Lăng nhìn không được rống lớn, nắm cánh tay Bác Nhã cắn mạnh một cái, lực đạo cực ngoan, ngay cả những người bên cạnh cũng nhìn không được run rẩy, nhanh nhanh lui về sau, e sợ chọc giận Trầm Lăng đang điên cuồng.

“Có người lại đây! Mọi người cẩn thận đề phòng.”

Sa Gia nghiêm túc bước vào, nắm chặt mộc côn trong tay, Hoắc Khắc ở bên ngoài phát ra tiếng gào trầm thấp, cảnh cáo người hoặc dã thú đang tới gần, các giống đực trong động nhìn nhau vài lần, đem giống cái đầu sau người, hướng cửa động đi tới, lệ khí nháy mắt trào dâng.

Bác Nhã đem Trầm Lăng giao vào tay Giản, rất nhanh theo lên, Sa Gia ở lại cuối cùng, hình thù của y nhỏ nhất, không thích hợp tấn công, tiện đà lưu lại thủ hộ cho giống cái, đề phòng kẻ địch đánh lên.

“Là ai? Đi ra.”

“Đừng công kích, Ba Táp, là ta Ốc Khắc.”

“Hắc hắc tộc Ốc Khắc? Các người như thế nào lại xuất hiện ở đây, có chuyện gì xảy ra sao?”

Nương theo ánh sáng từ cây đuốc, năm bóng dáng từ trong lùm cây đi ra, trừ bỏ giống cái nhỏ gầy được bọn họ ở trong, các giống đực trên người lưu không ít vết thương, vết máu đỏ tươi còn không có ngừng chảy, hẳn là bị thương chưa lâu.

Ốc Khắc dẫn đầu, thân hình y tương tự như Ba Táp, trên trán có hỏ văn rõ ràng, những giống đực khác thì hỏ văn nhỏ hơn, hoặc không rõ ràng như Ốc Khắc, giống cái được Ốc Khắc bảo hộ trong lòng, hai gò má có hỏ văn sinh trưởng, ẩn ký độc đáo này chỉ có thú nhân của Hắc Hồ tộc mới có được.

“Bị tập kích, đáng hận nhất là chúng ta nhìn không rõ thứ công kích mình là gì? Mặc danh kì diệu mất đi năm vị tộc nhân.”

Ôc Khắc lớn tiếng nói xong, một bên chà lau vết máu bên cánh tay, tộc nhân Hắc Hồ tộc của y cũng không kém, trên người che kín các vết thương lớn nhỏ không đồng nhất, miệng vết thương rất nhỏ, thập phần cân xứng, tựa như đều là nhất kích đắc thủ (một đòn thành công)

“Tiến vào xử lý vết thương đi, là Hắc hồ tộc Ôc Khắc, Giản mau đưa thảo dược cầm máu.”

Ba Tạt quay đầu hướng vào động lớn tiếng phân phó, nghe thấy lời nói của Ba Tạt, Klose nhanh nhẹn đem da thú quần quanh cao thấp trên người Trầm Lăng, đặc biệt là phần thân trên được chiếu cố vô cùng.

Ôc Nhĩ sợ hãi đánh giá mấy người trước mắt, khi ánh mắt rơi xuống người Bác Nhã, quang minh đi sẵn mạnh mẽ nổi lên, cúi đầu, nhẹ nhàng liếm môi, toát ra ánh mắt cơ khát, Ôc Khắc ở bên tự nhiên nhìn thấy Ôc Nhĩ phát ra ánh mắt đi sẵn, hơi hơi hiện lên một tia bất mãn, nhưng khi nhìn tới Ba Tạt, lại lập tức khôi phục.

“Nhĩ hảo! ta gọi là Ôc Nhĩ, ngươi tên là gì?”

Nhìn Ôc Nhĩ đi tới trước người, khoe miệng Bác Nhã gọi lên tươi cười trào phúng, ánh mắt của Ôc Nhĩ y rất quen thuộc, trước kia giống cái trong tộc đều thích dùng cái loại ánh mắt này mà theo dõi y, làm cho y phiền không thôi.

Khuôn mặt thanh tú trắng nõn, mắt to mượt mà, bắt đầu khởi động hơi nước dụ dỗ, đôi môi hồng nhuận mở thành một độ cong mỉa mai, gương mặt khá ái nghiêng nghiêng, sợ hãi ngẩng đầu nhìn Bác Nhã

“Nga!”

Tùy ý ứng phó, liếc mắt một cái liền hướng phía trong động đi vào, nếu là trước kia y có lẽ sẽ đùa giỡn với tiểu lão hồ khả ái này, bất quá hiện tại y không muốn đem tinh lực của mình đặt lên kẻ dư thừa bên ngoài, thế nên y không có thấy được đầy mắt đang bắt đầu tính kế của Ôc Nhĩ.

Giống cái tự cho là đúng này, nghĩ bản thân mình thực sự là tinh quý, tất cả mọi người đều phải nịnh bợ y sao?

“Ngươi...”

Trợn to mắt, nhìn Bác Nhã không chút lưu luyến xoay người bước đi, Ôc Nhĩ trừng lớn ánh mắt, đầy mắt lên không dám tin, trong tộc có ai mà không đem y nâng lên cao cao mà phụng trong tay, làm đệ đệ tộc trưởng Hắc Hồ tộc, diện mạo cái gì cũng không kém.

Khi nào y phải chịu qua ải khuất như vậy, con người ngập hơi nước, sợ hãi nhìn về phía Ôc Khắc, nước mắt dâng lên chính là không dám nhỏ xuống. Nhìn các giống đực Hắc Hồ tộc xung quanh y tức giận nháy mắt tăng vọt, ngại đây là địa bàn của Dực Xà tộc, xoa tay trong khoảng thời gian ngắn không dám động thủ.

“Ba Tạt, y là ai vậy? Ôc Nhĩ chẳng qua chỉ có hảo ý hỏi tên y một chút, có tất yếu phải lạnh lùng như vậy sao?”

“Đệ đệ của ta – Bác Nhã, tính tình y vẫn luôn như vậy, Ôc Khắc không cần so đo.”

Ba Tạt làm bộ như không nghe thấy chất vấn của Ôc Khắc, khinh thường liếc mắt nhìn Ôc Nhĩ, giống cái tuy nói trân quý, những Vũ Linh tộc bọn y còn chưa cần phải hướng tộc khác cúi đầu, huống chi Bác Nhã hiện tại còn có Trầm Lăng, giống cái không rụt rè như vậy, không đáng nhắc đến!

“Ngươi, Ôc Nhĩ đừng nóng giận, để đại ca giúp ngươi giáo huấn Bác Nhã một chút.”

“Đại ca, không liên quan tới Bác Nhã, là ta lắm miệng.”

Ôc Nhĩ cười khê, lôi kéo cánh tay Ôc Khắc làm nũng, tầm mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm Bác Nhã, chỉ có giống đực cường hãn mà tuần mỷ như vậy mới có khả năng xứng đôi với Ôc Nhĩ y, Bác Nhã phải không? Ta nhất định muốn ngươi.

Ôc Khắc nhìn đôi mắt kiên định của Ôc Nhĩ, toát ra ánh mắt tính kế, Vũ Linh tộc mấy năm nay càng ngày càng mạnh, Hắc Hồ tộc lại từ từ suy yếu không ít, nếu lần này có thể đem Ôc Nhĩ gả vào trong Vũ Linh tộc, hẳn là có thể có được không ít lợi ích, đối với Hắc Hồ tộc mà nói cũng không phải là một chuyện không tốt.

Mỗi người đều mang theo tư kế, từ từ đi vào trong động, thạch động nguyên bản rộng lớn, bởi vì cùng lúc có nhiều người tiến vào, mà trở lên có chút chật chội, Trầm Lăng dựa vào Bác Nhã, ăn thịt nướng Klose thay hân chuẩn bị tốt, tùy ý đánh giá các thú nhân vừa đi vào.

Chống lại ánh mắt ghen tị của Ôc Nhĩ, Trầm Lăng im lặng co rút khoe mắt vài cái, bàn tay đầy mỡ ở bên hông Bác Nhã hung hăng véo một cái, vừa lòng nhìn khuôn mặt tuần tú của Bác Nhã vận véo.

Ôc Khắc vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy trong động có tới bốn giống cái, nhất thời chấn động, thăm than Vũ Linh tộc quả thực cường hãn, khi tầm mắt chạm đến Giản cùng Trầm Lăng, hầu kết mạnh mẽ trượt lên xuống, dùng sức nuốt nước miếng, những giống đực khác cũng không khác y là mấy. Bộ dáng háo sắc, làm người ta có chút không vui.

Thấy vậy, đám người Ba Tạt đều nhú mày, có chút hối hận cho bọn Ôc Khắc vào, giống cái nhà mình bị mơ ước, này cũng chẳng phải là chuyện đáng tự hào gì. Bác Nhã nhanh chóng nhú mi, hơi hơi đi động đem thân mình Trầm Lăng giấu vào trong ngực, ngăn cách đám người Ôc Khắc nhòm ngó.

Ốc Nhĩ cắn chặt đôi môi, hung tợn nhìn Trầm Lăng, Bác Nhã là giống đực y nhìn trứng, như thế nào có thể có giống cái khác.

Ngón tay vặn vẹo, trong mắt toát lên ghen tị khó nén, nửa ngày sau, khoe miệng gọi lên tươi cười ngây thơ mà vô tội đi tới chỗ Bác Nhã cùng Trầm Lăng, bước đi sợ hãi, cử chỉ điềm đạm đáng yêu, khuôn mặt khả ái làm cho người ta không đành lòng trách cứ.

Klose cùng Đan Dịch nhìn nhau, khinh thường coi Ốc Nhĩ, giống cái da mặt dày như vậy cũng chỉ có Hắc Hồ tộc mới có, ai chẳng biết giống cái Hắc Hồ tộc đều là sư tử cái, mạnh mẽ, khát máu, hơn nữa cực kì tàn nhẫn. Không có tộc nào nguyện ý cùng bọn họ thông hôn, làm bộ làm tịch khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

“Mọi người hảo! ta gọi là Ốc Nhĩ, Ốc Khắc là đại ca của ta, các người cũng đi Dịch chương phải không?”

“Biết rõ còn cố hỏi, chúng ta không tham gia Dịch chương, thì đứng ở chỗ này làm gì?”

Đan Dịch chăm chọc nhìn Ốc Nhĩ đang diễn trò, thực khi y không thấy động tác xé rách da thú của Ốc Nhĩ sao, dịch ý đối với Trầm Lăng lớn như vậy, cho dù là ngốc tử cũng biết ý định của Ốc Nhĩ là gì? Nghĩ muốn Bác Nhã thực sự là mộng tưởng hảo huyền, Bác Nhã nổi tiếng cầu kỳ, thật vất vả mới tìm được Trầm Lăng làm giống cái, mẫu sư tử này muốn làm gì, chặn ngang một bước, cũng không nhìn coi chính mình là cái dạng gì? Thiệt!

“Ngươi, ta, này...”

“Như thế nào, chẳng lẽ ta nói sai rồi, cút ngay! Bác Nhã không có khả năng coi trọng ngươi, ngươi người này quái dị, còn vọng tưởng gả cho Bác Nhã, thật sự là mơ mộng hảo huyền, hơn nữa Bác Nhã là thú nhân có giống cái rồi, ngươi mơ tưởng cũng vô dụng, đừng tới gần đây, chúng ta không chào đón ngươi.” Ghét bỏ xua xua tay, không chút nào che dấu thần sắc chán ghét trong mắt.

“Các người có ý tứ gì?”

Bên kia, các giống đực Hắc Hồ tộc cũng không quen nhìn, gầm nhẹ lên. Âm thanh thật lớn, khiến Đan Dịch sợ tới mức lao đảo, té ngã, không cẩn thận bị đập vào đầu, vết máu đỏ tươi, lập tức theo trán chảy xuống.

Vừa thấy Đan Dịch bị thương, Peter cùng Chris trong góc nháy mắt nhảy ra, Peter nhanh chóng ôm lấy Đan Dịch, gọi Giản qua cầm máu cho y, Chris trực tiếp gầm nhẹ lại, sát ý lạnh lẽo không chút nào che dấu, những người khác trong Vũ Linh tộc cũng nhanh chóng vọt ra, đem giống cái bảo hộ sau người.

Ba Tạt trầm thấp nghiêm mặt, nhìn chăm chăm Ốc Khắc, cùng Allen một trái một phải, trực tiếp đem Ốc Khắc vây ở giữa. Tùy thời đối với Ốc Khắc xuống tay, đối mặt với sát khí của đám người Ba Tạt, cái trán Ốc Khắc nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh.

Sợ hãi nuốt nước miếng, xấu hổ xoa xoa tay, cười mỉa nói “Ba Tạt, ngươi xem Tạt Lợi không phải có ý dọa sợ giống cái kia, ngươi trước đừng kích động, ngươi cũng biết Dịch chương sắp tới, nếu Hắc Hồ tộc không có người nào xuất hiện trong Dịch chương, sự tình sẽ rất khó giải thích.”

Ba Tạt nhìn Ốc Khắc vài lần, cuối cùng phát phát tay, ý bảo mọi người thả lỏng, Ốc Khắc nói đúng, nếu trong Dịch chương không có người nào của Hắc Hồ tộc xuất hiện, việc này chỉ có thể nói Hắc Hồ tộc gặp phải đại sự, Hắc Hồ tộc nói như thế nào cũng tính là một đại tộc, cá chết thì lưới rách, Vũ Linh tộc cũng không chịu nổi.

“Ốc Nhĩ, quay về.”

Ốc Khắc đối với mọi người cười ngây ngô, đem Ốc Nhĩ kéo về bên người, kia một khác hạ mi mắt, phần nộ chợt lóe lên rồi biến mất, thân là tộc trưởng Hắc Hồ tộc, khi nào từng chịu qua bị người uy hiếp như vậy, Ba Tạt chuyện này còn chưa có xong đâu, chờ tới lúc Dịch chương trao đổi, đừng trách ta xuất thủ tàn nhẫn. Mắt hồ bắt đầu suy tính kế sách tàn nhẫn, nhưng lúc ngừng đầu trong nháy mắt lại biến mất hầu như không còn.

Trầm Lăng nhìn một màn này, khinh thường lau miệng, quả nhiên ở đâu có người ở đó có âm mưu, cho dù là dã thú đơn thuần, cũng đã có tâm cơ, Ốc Khắc này rõ ràng là đã nhớ thù đối với Vũ Linh tộc, chỉ sợ sau này rất khó sống chung.

Tìm một cơ hội loại bỏ mới tốt, đối với địch nhân Trầm Lăng chưa từng nương tay. Giống như nhận thấy Trầm Lăng thất thần, Bác Nhã ở khoe miệng Trầm Lăng hung hăng cắn một cái, phát tiết bất mãn ở đáy lòng.

“Họ là ai?”

Ghé sát vào tai Bác Nhã nhẹ giọng hỏi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hắn không bao giờ đánh mà không nắm chắc chiến thắng, đám người Ba Tạt chỉ sợ còn chưa nhận ra hắc tâm của Ốc Khắc.

Bác Nhã khẽ cắn cái khuyên tai của Trầm Lăng, cười khế liếc nhìn Ốc Nhĩ, chăm chọc nói “Lăng, không cần lo lắng, người Ốc Khắc như thế không đủ sợ hãi, Hắc Hồ tộc đã sớm không phải là hùng sư năm đó, bất quá chỉ là một lão hổ suy kiệt mà thôi.”

Y không phải Ba Tạt, điểm tâm cơ này của Ốc Khắc y như thế nào lại không nhận ra, bất quá có thể khiến Trầm Lăng mở miệng, y thực cao hứng, đây không phải tỏ ý Lăng cũng để ý tới y sao? Nghĩ tới đó, khoe miệng cong lên nụ cười ngây ngốc ngớ ngẩn, cười đến những người khác chẳng hiểu chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Kết Cục Háo Sắc

Ghé sát vào người Trầm Lăng, ngậm lấy khuyên tai Trầm Lăng, nhẹ nhàng cắn cắn, dưới mí mắt hiện lên địch ý, Ốc Khắc này lòng dạ nhỏ hẹp, làm người ngoan độc.

Lần này chỉ sợ không dễ dàng giải quyết như vậy, liếc nhanh Trầm Lăng, khi Ốc Khắc nhìn đến Trầm Lăng cùng Giản, đáy mắt đầy dục vọng, y nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Nếu không phải vì Dịch chương, y cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, Ốc Khắc nói như thế nào cũng là tộc trưởng Hắc Hồ tộc, cho dù có chết, cũng không thể chết ở đây.

Nhất thời, trong động lặng ngắt như tờ, lửa trại uốn lượn, trong ngọn lửa còn vang lên tiếng mỡ thịt nướng rơi xuống.

Ốc Nhĩ gất gao cào cào da thú dưới chân, rũ ánh mắt xuống, khi liếc qua Trầm Lăng lại lạnh lẽo như hồ băng, hồ văn chậm rãi đậm lên, đáng sợ giống như quỷ mị.

Bình mình chậm rãi bước lên, mọi người lần lượt đứng dậy.

Ốc Nhĩ nhẹ nhàng cước bộ đi tới trước mặt Trầm Lăng, nhìn Trầm Lăng rúc vào trong lòng Bác Nhã, đáy mắt chợt lóe lên ngoan độc rồi biến mất, bàn tay nắm chặt hiện lên gân xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở lên tái nhợt.

Cắn chặt đôi môi hoa, muốn nói lại thôi nhìn Trầm Lăng, nhìn động tác này của y, Tát Mông này giờ nhìn chằm chằm một màn này, càng trực tiếp đem Giản đưa về phía sau, tùy thời làm động tác công kích

“Thực xin lỗi, tôi qua là ta lỗi mạng!”

“Không có việc gì!”

Bác Nhã không đợi Trầm Lăng mở miệng, tự cô tự tiếp nhận nói, thấy thế, Trầm Lăng hướng về phía y nhọt nhọt cười, cười đến có chút không hảo ý, Bác Nhã nhìn đến Trầm Lăng cười yếu ớt, đáy lòng nhất thời nổi lên nhu tình, nhìn không được phủ lên khóe miệng khẽ nhếch kia.

Thoáng nhìn ánh mắt của Ốc Nhĩ, Trầm Lăng vươn tay cuốn lấy cổ Bác Nhã, đáp lại nụ hôn nhiệt tình như lửa. Cánh tay cuốn bên hông hần phút chốc căng thẳng, Bác Nhã khẩn cấp ôm lấy hần.

Bàn tay to tùy ý du đẩu, mọi người không nói gì nhìn một màn nóng bỏng này, ho nhẹ vài tiếng, tỏ ý bọn họ vẫn còn sống nha, chống lại ánh mắt bốn cột của Klose, thân mình Trầm Lăng run lên, khẽ cắn cái lưỡi của Bác Nhã ở trong miệng, ý bảo y thu tay lại

“Ngươi còn có việc?”

Ngốc hề hề xoa xoa cái trán vừa bị Trầm Lăng gõ gõ, lạnh lẽo nhìn Ốc Nhĩ đứng ở trước mặt, thái độ hoàn toàn bất đồng hàm chứa ý tứ cự tuyệt không cần nói cũng biết.

Ốc Nhĩ run rẩy thân mình, đáy mắt nổi lên hơi nước, cắn chặt môi, như thế nào cũng không nghĩ tới y có một ngày lại bị người xưa đuổi như vậy, dựa vào cái gì? Y cũng không thấy mình so với Trầm Lăng có gì thua kém, vì cái gì Bác Nhã nhất định phải cự tuyệt y?

Là một giống cái kiêu căng, y mặc kệ mọi thứ, Bác Nhã nhất định phải thuộc về y.

“Ân a!” Trầm Lăng cúi đầu, cánh tay ở bên hông Bác Nhã néo một cái, tay Bác Nhã..... Sao hướng tới chỗ kia, lại còn cọ cọ cái địa phương đó nữa, không biết nam nhân buổi sáng không chịu nổi ép buộc này sao?

Ngao! Bác Nhã vói tay vào da thú, một phen bao phủ lấy cái thứ đã ngẩng đầu một nửa kia, đột nhiên dùng sức bóp một cái, Trầm Lăng nhìn không được run run, một cổ tê dại mang theo cảm giác đau đơn nhẹ nhàng hướng về tứ chi, hai má mạnh mẽ nổi lên điểm đỏ.

Bận tâm còn có những người khác, Bác Nhã cũng thu liễm chút, những người khác xấu hổ xoay người, làm bộ không nhìn thấy một mặt vô sỉ kia của Bác Nhã, còn Ốc Nhĩ tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng

Rõ ràng là không đem y để vào trong mắt, chân phải nhẹ nhàng quyết đoán, xoay người chạy tới chỗ Ốc Khắc

Tùy tiện ăn chút thực vật, liền hướng về phía Tây thẳng tiến, không biết vì sao, mấy người Ốc Khắc không có đi, ngược lại nấn nỉ đi cùng với bọn họ. Thấy vậy, Bác Nhã cùng Trầm Lăng trong nháy mắt đề cao cảnh giác

Bàn tay to thô ráp của Bác Nhã, quuyền luyện môn trốn hai gò má của Trầm Lăng, vẻ mặt âm trầm không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng đôi mắt kia vẫn hoàn toàn ôn nhu, ánh lên vẻ mặt tuần mỹ, có vẻ phá lệ mê người

Nhẹ nhàng đem Trầm Lăng mang theo bên mình, dáng người mạnh mẽ làm cho người ta mê muội không thôi, Ốc Nhĩ ghé vào thân mình Ốc Khắc, hung tợn trừng mắt nhìn Trầm Lăng

“Bác Nhã sẽ là của ta, đại ca để cho người vậy...”

“Xác định muốn thế?”

“Đương nhiên, đại ca người ngẫm lại đi nếu ta có thể tiến vào Vũ Linh tộc, đối với Hắc Hồ tộc chúng ta chỉ có lợi, nói sau lấy thân thủ của Bác Nhã, ta cũng không bị ủy khuất, đại ca đừng cho là ta không nhìn ra tư tâm cẩn thận của người?”

Đôi mắt Ốc Khắc nháy vài cái, bên trong toát ra hỏa diễm cực nóng, ý tứ câu Ốc Nhĩ, y tự nhiên hiểu được, thân mình di động, vuốt cằm

Nhìn chăm chăm giống cái trong tay Bác Nhã, y cảm thấy phía dưới có cái gì đó biến cứng, hô hấp khó dần nói biến thô, động tác trở lên có chút vội vàng.

Ốc Nhĩ kéo lên da thú của Ốc Khắc. cọ vài cái, thứ kia cứng lên, xúc cảm nóng bỏng, làm cho trên mặt Ốc Nhĩ gọi lên nụ cười quyến rũ, khẽ liếm môi, toát ra thần sắc vui vẻ, thứ này y đương nhiên đã từng ném qua, mùi vị tốt lắm! Tin tưởng Trầm Lăng cũng sẽ mê thượng, về phần Bác Nhã vẫn là để y tiếp nhận sẽ tốt hơn đi.

Nhìn chăm chăm vòng eo gầy gò hữu lực của Bác Nhã, Ốc Nhĩ cảm thấy y sắp có chút chịu không nổi.

Chỗ kia đã bắt đầu phân bố mật dịch, khát vọng bị hung hăng xuyên qua. Ánh mắt nham hiểm hung ác thủy chung không rời khỏi hai người phía trước, Ốc Khắc nhìn tất cả mọi người di động, ánh mắt long lên.

Ốc Nhĩ hiểu được, thân mình úp lên trước ngực Ốc Khắc, giống như con Koala bám cây, kéo cao da thú tùy ý cho Ốc Khắc tiến vào.

Lập tức, hai người phát ra thanh âm thỏa mãn thấp suyền, mọi người đang di chuyển nên vẫn chưa nhận thấy có gì không thích hợp, Allen quay đầu liếc mắt nhìn Ốc Khắc một cái, nghi hoặc chớp chớp mắt.

Rất nhanh nửa ngày đã trôi qua, Hoắc Khắc đi phía trước dò đường đã ngừng lại, đối với Ba Tạt phát tay, tỏ vẻ có thể ở nơi này sửa soạn một chút, nơi này chỉ còn cách Âm Dạ tộc một canh giờ.

Bọn họ cũng có đủ thời gian để nghỉ ngơi, không thể xác định Âm Dạ tộc có gặp chuyện không may hay không, nghỉ ngơi lấy sức là chuyện cần thiết, Ba Tạt nhẹ nhàng gạt đầu, mọi người lập tức dừng lại.

Trầm Lăng chọc chọc Bác Nhã, thần bí hề hề đối với Bác Nhã khoa tay múa chân vài cái, con người đen bắt đầu khởi động nồng đậm tính kẻ, bị động chịu trận không phải là phong cách của hắn

“Người ly xa một chút, ta muốn đi câu cá.”

“Cái gì? Rất nguy hiểm, Ốc Nhĩ tuy nói là giống cái, nhưng giống cái trong Hắc Hồ tộc đều mạnh mẽ kiên cường, Lăng đừng xằng bậy, người muốn làm gì ta giúp người làm” “Người làm không được, dựa theo lời ta nói mà làm đi, ta cũng không phải là quả hồng bị bóp cái là nhuyển.” (Giống cái Hắc hồ tộc kiêu ngạo, giống cái này còn kiêu hơn...)

Nhìn Trầm Lăng như vậy, Bác Nhã không khỏi nhớ tới lúc ở trong rừng rậm trung ương, quanh thân Trầm Lăng lúc đó đều là sát khí, mùi máu nồng đậm, dù là y cũng nhận không được hoảng sợ.

Đáy mắt y hơi trầm xuống, y hy vọng Lăng có thể chủ động nói cho y, y sẽ không hỏi nhiều về quá khứ của hắn, Lăng kiêu ngạo, sự kiêu ngạo của hắn cùng các giống cái trong tộc của y bất đồng.

Cũng bởi vì hắn đặc biệt, mới khiến cho y ái mộ như vậy, nhẹ nhàng gạt đầu, đem Trầm Lăng thả xuống, thân thể Trầm Lăng hướng tới một bên cây cối đi tới, Bác Nhã hơi hơi theo phía sau, vẫn chưa trực tiếp bám sát

Nhìn một màn này, Ốc Nhĩ cười lạnh, gọi tộc nhân đứng bên, nhìn theo hướng bóng dáng đã bị cây cối dấu kín

Giản nghị hoặc nhìn, kinh ngạc ngó Bác Nhã, Bác Nhã chỉ cười yếu ớt, khẽ gạt đầu tỏ vẻ đã biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn Bác Nhã ra dấu cho mình yên tâm, Giản cũng không mở miệng, chỉ bảo Tất Mông buông mình xuống, sau đó chuẩn bị được thảo cho Đan Dịch.

Tiếng tất tất tác tác, không ngừng ở một phía truyền qua, Trầm Lăng dựa vào thân cây, mái tóc đen ngăn ngừa phục tùng ôm sát hai bên sườn má, vuốt qua chỗ tóc trước trán, khoe miệng gọi lên cười xấu xa, ngón tay thon thả vuốt lên con dao.

Dưới ánh nắng chói xạ, con dao giải phẫu màu bạc lóe lên ánh sáng u lạnh, làm cho người ta có chút sợ hãi, thanh phong ẩm áp mang theo chút ẩm ướt, làm người ta có chút thích thú.

Bán hip đôi mắt, nhìn chăm chăm vào chỗ cây cối cách mình mười thước, các ngón tay sử dụng dao giải phẫu này ngày càng thành thạo, tay trái khẽ che miệng, nhiều điểm tiểu ý tràn ra, đón lấy ngọn gió mát mẻ, có chút cảm xúc nói không thành lời.

“Sao thế? Vẫn là muốn ta mời người ra sao?”

Âm cuối khẽ khàng, mang theo hơi thở nhọt ngào, khiến Ốc Nhĩ ẩn nấp trong cây cối, kim lòng không đậu mà run rẩy, nhấc chân rồi đi ra ngoài.

Nhìn Trầm Lăng thanh thần dựa trên thân cây làm cho Ốc Nhĩ có hơi chút không khỏe, con người âm trầm, nhìn giống đực ở phía sau, thoáng buông tâm, bất quá chỉ là một cái giống cái, có thể có cái bản sự gì sao?

Bác Nhã cũng chưa có qua đây, nói vậy không phải cũng không để ý tới sinh tử của hắn hay sao, ai chẳng biết ở trong này, không có thực lực, tử vong chỉ là chuyện cơm bữa.

“Tập Lợi Á giết hắn, đêm nay ta liền ở cùng người một đêm.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên, ta khi nào nói chuyện thì không tính toán, chỉ cần người giết chết hắn, đêm nay ta liền ở cùng người. Một giống cái trời gà không chặt, chết trong rừng cây, không có gì đáng ngạc nhiên hết, muốn trách thì trách giống đực của hắn không biết quý trọng, ở cái địa phương này cũng không đi theo.”

Ngữ khí trào phúng, từ khoe miệng thoát ra. Trong ánh mắt nhìn Trầm Lăng mang theo thương hại, giống cái mất đi giống đực, ở đại lục này tuyệt đối không sống nổi (quan niệm này ko áp dụng nổi trên Lăng nữ vương đâu...)

Tập Lợi Á đáng khinh nhìn chằm chằm Trầm Lăng, dưới da thú có gì đó đỉnh lên thật cao, ngây ngốc nhìn chằm chằm Trầm Lăng, khi rơi xuống cái cổ trắng nõn, hầu kết khẽ khàng trượt, nuốt nước miếng.

Ánh mắt không chút che dấu đánh giá Trầm Lăng, hơi thở dục niệm không cần nói cũng biết, Ốc Nhĩ hơi hơi bất mãn, tức giận trừng mắt với Tập Lợi Á, bất quá cũng không dám tức giận, nhỏ nhắn thân hình nhìn chằm chằm Trầm Lăng

“Tập Lợi Á có phải thực động tâm hay không? Dù sao bộ dáng giống cái này quả thực không tệ.”

“Ta có thể muốn hắn.”

Tập Lợi Á không chút che dấu ý niệm cướp đoạt trong đầu, chép miệng, bàn tay to xé mở da thú dưới thân, lộ ra thứ dữ tợn bên trong, thô hắc, trên đỉnh tí tách bạch trọc, vị đạo tanh tươi nháy mắt dừng mãnh đập vào xoang mũi Trầm Lăng.

Triệt bỏ thứ này nọ kia, hô hấp Tập Lợi Á càng gấp gáp, nhanh chóng nhìn chằm chằm vào Trầm Lăng vẫn bất động thanh sắc như trước, nắm lấy Ốc Nhĩ, bàn tay to không chút khách khí đè ép Ốc Nhĩ

Ốc Nhĩ là đệ đệ của tộc trưởng, trong tộc y chỉ dám mơ tưởng, nào nghĩ tới hiện tại lại có thể đem Ốc Nhĩ chộp vào trong tay thương thức như vậy, giống đực trong tộc qua lại với Ốc Nhĩ có không ít, bất quá Ốc Nhĩ không hài lòng với diện mạo của họ.

Ngoạn mấy lần đã bị vứt bỏ, Tập Lợi Á bộ dáng không đẹp, không chờ đợi có giống cái thích, ngẫu nhiên thông đồng với giống cái này nọ, nhưng cũng chỉ lúc đầu, rất nhanh bị giống cái vứt bỏ, giống cái Hắc Hồ tộc khác hẳn với các tộc khác

Tính tình không khỏi kiêu căng, nhu cầu lại rất cường hãn, bình thường rất khó có ai có thể thỏa mãn khát cầu của họ, trong tộc cơ hồ không có bạn hữu cố định, thay đổi cũng rất nhiều, chỉ cần giống cái có nhu cầu, thì buổi tối giống cái sẽ tới trước nhà giống đực cầu hoan.

“Bằng người cũng xứng sao?” Trầm Lăng nghiêng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nhiều điểm âm lãnh, con người đen bắt đầu khởi động sát ý vô tận, muốn giết hắn, cũng phải xem có tài này hay không, tay phải nắm chặt dao giải phẫu, thân hình nhoáng lên một cái, nháy mắt biến mất trước mắt hai người Ốc Nhĩ

Một cơn gió lạnh phát qua, tí tách, tí tách..... những tiếng vang thông thả vang lên trên đỉnh đầu Ốc Nhĩ, giống như những giọt mưa từ trên không trung rớt xuống.

Hai gò má hơi hơi không khỏe, Ốc Nhĩ vươn tay muốn chà lau, sau khi sờ soạng một phen, phóng tới trước mặt mới thấy rõ, là máu! Trên tay đều là vết máu đỏ búng, Tập Lợi Á đang ôm y, yếu hèn không biết từ lúc nào đã bị người cắt đứt, máu theo miệng vết thương chậm rãi trào ra.

Miệng vết thương rất nhỏ, không cần thận căn bản sẽ nhìn không ra. Ốc Nhĩ gất gao che miệng lại, sợ hãi nhìn chằm chằm con mắt tròn to của Tập Lợi Á.

Tập Lợi Á lúc này còn không biết cái gì đã phát sinh? Vươn tay còn muốn ôm Ốc Nhĩ, cái gì đó phía dưới còn đỉnh rất cao.

“Ốc Nhĩ, sao..... làm sao vậy!”

Tập Lợi Á nghi hoặc vươn tay vuốt cổ mình, nhất thời, một lượng máu lớn trong nháy mắt dừng mãnh phun ra, đem Ốc Nhĩ ở phía trước nhiễm hồng

Bộ pháp khẽ khàng, Trầm Lăng nhẹ nhàng vuốt ve dấu máu ít ỏi lưu lại trên đao giải phẫu, thân thủ tựa hồ không hề bị giảm sút, một cơn gió nhẹ thổi qua, những lọn tóc bám trên trán Trầm Lăng bị thổi bay, lộ ra con người đen lạnh lẽo mà sâu thẳm.

Đầu lưỡi ẩm ướt hơi hơi vươn lên, liếm liếm đôi môi, tà tử mà âm lãnh, lệ khí nồng đậm đem Ốc Nhĩ sợ tới mức không dám nhúc nhích, thân mình không

ngừng phập phồng, gất gao che miệng, tròn to mắt sợ hãi nhìn Trầm Lăng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Dương quang khô nóng, khuynh sắc tiết nhất, khuôn mặt tuấn mỹ của Trầm Lăng dưới ánh nắng loang lổ chiết xạ, giống như trích tiên, đao giả phẫu ngân bạch sáng bóng hơi hơi nâng lên, trên đầu đao còn ngưng tụ huyết tích đỏ tươi, thuận thế nhỏ xuống dưới, rất nhẹ! Rất chậm!

Trong cơn gió nhẹ hỗn loạn sang sảng, mùi máu tươi thản nhiên trong nháy mắt dừng mảnh trần vào mũi. Con người đen sâu thẳm mà lạnh lẽo, không chút để ý cười yếu ớt, tươi cười chưa tới đầy mắt, khoe miệng nở nụ cười trào phúng lạnh lẽo.

Ôc Nhĩ kinh hãi mở lớn miệng, không nói gì nhìn Trầm Lăng ở đối diện, thân mình không ngừng lui về sau, bị sợi dây mây dưới chân làm sảy, quăng ngã xuống đất, bụi gai cắt qua cánh tay, máu tươi tràn ra, con người trừng lớn, tràn đầy sợ hãi.

“A! A!...”

Hé miệng, như thế nào lại kêu không ra, lãnh khí từ phía sống lưng dừng mảnh lan tới tứ chi bách hại, khuôn mặt thanh tú bị chấn động làm cho sợ hãi, bấp chập nghĩ nhiều, không ngừng lui về sau, e sợ chọc giận sát thần trước mắt.

“Như thế nào, sợ hãi. Nhưng ta cái gì cũng chưa làm a? Chỉ như vậy đã chịu không nổi, nghe nói giống cái Hắc Hồ tộc dĩ thường táo bạo lại kiêu căng, ta thấy thế nào lại không giống, Ôc Nhĩ người thực sự là giống cái Hắc Hồ tộc?” (Ai mà bình tĩnh nổi trước màn này thì kẻ đó là có vấn đề đó....)

Trầm Lăng ngửa đầu, khoe miệng nhếch lên một độ cong đầy châm chọc, mang theo tươi cười thản nhiên, hàn ý lạnh lẽo nháy mắt làm cho Ôc Nhĩ giật mình, không dám nhúc nhích nửa phần, trượt trượt hầu kết, khăn trương nuốt nước miếng

Ôc Nhĩ thân là giống cái, vẫn luôn được các giống đực trong tộc tôn sùng, khi nào đã trải qua trường hợp làm cho người ta sợ hãi như thế này, ngón tay bỗng nhiên đập đến Tập Lợi Á, phía trên vẫn còn một chút nhiệt lượng, ánh mắt mở to, không lâu trước đó còn mê đắm nhìn theo y.

Mà, lúc này lại chết không nhắm mắt, máu tươi nhuộm ướt cả một lùm cây, thân mình xich lỏa, thứ này nọ phía dưới còn tích lạc bạch trọc, giống như rất có tinh thần, đỉnh thực sự cao, Tập Lợi Á co rút thân mình, trong miệng không ngừng gọi tên ‘Ôc Nhĩ’, tựa hồ chờ đợi Ôc Nhĩ có thể cứu y?

“Ô a! Không, không cần.... Tránh ra, tránh ra!”

Ôc Nhĩ không ngừng đá Tập Lợi Á, Tập Lợi Á nắm chặt mắt cá chân trái của Ôc Nhĩ, mở to mắt chết, mang theo sợ hãi đối với tử vong, biểu lộ khát cầu vô hạn đối với sinh mệnh.

Ngửa đầu nhìn Trầm Lăng, khuôn mặt thanh tú trắng bệch nan khan, thân mình run run, nhìn lên Trầm Lăng đang chậm rãi thông thả tới gần, lệ khí trong ánh mắt sợ hãi chột lóe lên rồi biến mất, đầu dưới tay một nhánh cây khô quắt, đối với Trầm Lăng đang cúi xuống huy qua, khuôn mặt âm trầm

“Ta nói Bác Nhã như thế nào có khả năng để ý tới người, nguyên lai là bạo lực uy hiếp, giống cái như người đến cả giống đực cũng thỏa mãn không đủ, như thế nào có thể được Bác Nhã yêu thích? Gương mặt hồ mị, nhất định là người quyền rũ Bác Nhã, y mới có thể không thích ta, chỉ cần người chết, Bác Nhã sẽ là của ta, người như thế nào lại không chết đi?”

Trầm Lăng thoãn thoắt né qua bên, khoe miệng nhẹ nhàng run rẩy, không mới gì nhìn Ôc Nhĩ phát điên, bạo lực uy hiếp? Giống đực không thể thỏa mãn? Gương mặt hồ mị? ha ha...

Không thể không nói Ôc Nhĩ đã an ủi tinh thần mình thực tốt, thực sự nghĩ rằng có thể chỉ bằng nhánh cây trên tay y mà đưa hán vào chỗ chết sao, thực sự là quá coi thường hán, làm sao bây giờ? Thế nhưng lại bị người xem thường, tươi cười trên gương mặt lại ôn nhu như nước. (lâu quá anh ko được bắt nạt ai nên giờ bị chửi lại cười...)

Ở trong thời không này, không phải mỗi người đều có thực lực cường hân giống như bọn Đông Hoàng, tính cả năng lực ma pháp thần bí, cho tới nay hán mới chỉ thấy qua ba người sử dụng, đến ngay cả Giác là y sư cũng không thể nói rõ, chỉ nói một câu, Nguyệt Thân phù hộ!

“Như thế nào không sợ? Vẫn là nói người nghĩ dựa vào nhánh cây mục này liền có thể đem ta đưa vào chỗ chết.”

Rồi tốc độ đột nhiên nhanh hơn, lời dứt, bóng dáng phút chốc đã đứng sau lưng Ôc Nhĩ, hơi thở ấm áp mang theo đoạt mệnh, trêu chọc thần kinh thất chặt của Ôc Nhĩ, đao giải phẫu lạnh lẽo mang theo mùi máu tươi, nhẹ nhàng đào qua trên hai gò má của Ôc Nhĩ, mang theo dụ dỗ mê hoặc.

Giống như muốn đem linh hồn người nuốt vào trong bụng, mang tới luyện ngục, Trầm Lăng cố ý đè thấp thanh âm, lộ ra hơi thở biếng nhác vô hạn, vô đoan (không có lý do) làm cho người ta lạnh cả người!

“Tê!”

Ốc Nhĩ mạnh mẽ hút một ngụm khí lạnh, thân mình bán cương, mồ hôi lạnh tràn đầy trên trán, đôi môi phàn nộn thủy nhuận, nháy mắt trắng bệch, không có nửa điểm tơ máu, đồng tử phút chốc co rút, hồ văn đậm lên, rõ ràng chấn kinh không nhỏ.

Lời nói ác độc trong miệng, không kịp nói ra, đã cảm thụ được xúc cảm lạnh lẽo trên hai gò má, run run, khát vọng đem thân mình cuộn lại che dấu đến nhỏ nhất, giống như cầu xin tha thứ, y không muốn chết, y trưởng thành còn chưa lâu, còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống phần khích của giống cái, tối trọng yếu là y còn chưa có được Bác Nhã

“Đừng nhúc nhích, bằng không khuôn mặt trắng nõn mềm mại này có thể bị hủy hủy. Chắc chắn! Không biết có thể có kẻ nào cảm thấy tiếc hận hay không?”

Kề sát sau lưng Ốc Nhĩ, cảm thụ được phân sợ hãi kia, kinh thường bỉu môi, còn tưởng rằng gặp gỡ đối thủ, không nghĩ tới khi bị súng dí vào đầu, lại thành dưng không được....

Đạo giả phẩu hơi hơi rời khỏi hai gò má Ốc Nhĩ, ở trong tay Trầm Lăng xoay tròn thành một vòng cung xinh đẹp, dưới ánh mắt, lấp lánh ánh sáng, tiếng xé gió vu vu, rất là quý dị.

Ốc Nhĩ cương thân mình không dám nhúc nhích, một cổ mùi tanh tươi đột nhiên truyền vào không trung, nước theo đuôi Ốc Nhĩ tích lặc xuống đất, làm cho dưới chân Ốc Nhĩ trở lên ẩm ướt, hai chân phát run giống như bột mì, run rẩy không ngừng.

“Ngươi, ngươi... Không thể giết ta, ta là giống cái Hắc Hồ tộc, ngươi không có tư cách động thủ đối với ta, nếu ngươi đụng tới ta, đại ca của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, Hắc Hồ tộc là bộ tộc cường địa nhất, ngươi nếu đắc tội ta, đến lúc đó sẽ liên lụy tới toàn bộ Vũ Linh tộc, ngươi nói Bác Nhã sẽ nhìn ngươi như thế nào?”

Ốc Nhĩ run run nói xong, không biết đáy mắt né tránh quang minh của mình đã sớm tiết lộ hết thảy

Trầm Lăng chán ghét che mũi, trào phúng nhìn Ốc Nhĩ, y không hề nghĩ tới một màn của y và Ốc Khắc lúc trước sao, đoàn người cũng không cảm kích? Thật sự là không nói gì, tuy nói lúc này không tồn tại cái gì gọi là dục vọng, nhưng tình tình Ốc Khắc ngoan lệ tuyệt tình, thật sự sẽ chăm sóc Ốc Nhĩ sao, chỉ sợ điểm này đến ngay cả Ốc Nhĩ cũng hiểu rất rõ.

Khi tất yếu, Ốc Khắc chính là người có thể bỏ rơi mọi thứ, nói sau nếu Hắc Hồ tộc lợi hại đúng như lời Ốc Nhĩ nói? Nếu thật như vậy, bọn họ cũng sẽ không phải chật vật chạy trốn, lại cần Ba Tập tiếp tế như thế

“Ngươi cảm thấy Ốc Khắc thật sự sẽ vì ngươi mà động thủ với Vũ Linh tộc?”

Đạo sắc bén không chút do dự cắt qua hai má Ốc Nhĩ, máu tươi theo miệng vết thương chậm rãi tràn ra, xúc cảm lạnh lẽo tận xương, làm cho hô hấp của Ốc Nhĩ bị kềm hãm, không nghĩ tới Trầm Lăng thật sự lại động thủ.

Trầm Lăng ghé sát lại nhìn Ốc Nhĩ, tà tứ cười khê, phát ra tiếng cười nhợt nhạt, ngón tay ở hai gò má Ốc Nhĩ khoa tay múa chân, cuối cùng rơi xuống xương quai xanh, nhẹ nhàng phác thảo hầu kết, không nhìn Ốc Nhĩ đang kinh hoàng

“Ta là người thực thiện lương, chỉ cần ngươi không chọc vào ta, ta đã chuyển trò tốt lắm, thật sự!”

Hồn nhiên tươi cười, mang theo sát ý lạnh lẽo, ở trên mặt Ốc Nhĩ tìm vài cái, cuối cùng rơi xuống thứ bên người, chính là cái tay này đối với hắn bất mãn phải không? (ý ám nói cái tay cầm cây đánh ảnh lúc nãy đó)

Bác Nhã là vật sở hữu của hắn, sao có thể cho phép kẻ khác thêm muốn? Hắn sẽ không trực tiếp lấy mạng Ốc Nhĩ, hắn muốn cho y sống không bằng chết, sống giống như một phế nhân –

“A! Tay của ta, a...”

Gân cả hai tay trong nháy mắt bị cắt đứt, lực đạo vừa phải, sẽ không mất nhiều máu, lại có thể biến thành phế nhân, theo tiếng thét chói tai của Ốc Nhĩ, Trầm Lăng rất nhanh xé mở thân vải thô trên người, thuận thế làm cho Ốc Nhĩ đem hắn đặt ở dưới thân.

Nghe được tiếng thét chói tai, đám người Bác Nhã cách đó không xa vội chạy tới, nhìn cảnh tượng trước mắt, Bác Nhã tức giận tới hai mắt đỏ lên, hai nắm tay siết chặt nổi lên gân xanh mờ nhạt.

Liếc thấy thân mình của Ốc Nhĩ đang đè nặng lên Trầm Lăng, mà tám vải thô trên người Trầm Lăng lại bị xé mở, hồng ngân mà Bác Nhã lưu lại lúc trước, rơi hết vào trong mi mắt, thối nát mà ái muội, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn ánh ngược bất đắc dĩ, tư thế từ chối thoái nhìn thực vô hại (mẹ của con ơi, cái này thực là vừa ăn cướp vừa la làng mà....)

Sắc mặt Ốc Khắc nháy mắt rất khó coi, ai cũng biết giống cái Hắc Hồ tộc kiêu căng tùy hứng, so với giống cái của các tộc khác, lực công kích của giống cái Hắc Hồ tộc là mạnh nhất, một màn trước mắt này rõ ràng chính là Ốc Nhĩ đang khi dễ Trầm Lăng, Tập Lợi Á chết thảm bên cạnh thế nhưng lại không cách nào hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Ốc Khắc vốn định mở miệng, nhưng khi nhìn đến gương mặt lạnh lùng của Bác Nhã, lời nói trong miệng nháy mắt thu trở về.

Vóc dáng lớn, không nhắc tới y lúc này lỗ mãng không chừng mực, trước mắt mặc kệ là ai động thủ, đều sẽ là lỗi của Ốc Nhĩ, tình thế bức người, khóe

mắt buông xuống, tận lực không nhìn đến ánh mắt khẩn cầu của Ốc Nhĩ

Trầm Lăng khoe miệng khê nhếch, nhìn gương mặt Ốc Nhĩ như tro tàn, gọi lên một độ cong lạnh lẽo, như vậy còn chưa đủ ư! Ngón tay nhẹ nhàng rơi xuống bên sườn hông Ốc Nhĩ, thân mình cứng ngắc của Ốc Nhĩ cả kinh cảnh giác, kinh dị nhìn Trầm Lăng

Đối với địa phương cách thất lạng ba thước(chắc ai cũng biết là chỗ nào nhỉ), nhẹ nhàng nhún một cái, nghiêng đầu để sát bên tai Ốc Nhĩ, nhìn mọi người quanh mình liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói “Lễ vật đưa cho người, nhớ phải hào hào hưởng thụ ư.”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp của Trầm Lăng, Ốc Nhĩ nháy mắt giật mình, gương mặt vặn vẹo, vô cùng dữ tợn hướng Trầm Lăng gầm lên rít gào, nâng to “Ma quỷ, tránh ra đừng tới gần ta, nhanh chết đi, như thế nào không chết đi a! Đại ca cứu mạng a! Tiệp nhân này giết Tật Lợi Á, còn động thủ với ta, đại ca người mau giúp ta báo thù a!”

Ốc Nhĩ khó thở công tâm, lập tức kêu to, những người xung quanh đều là một bộ dáng gấp quý? Giết Tật Lợi Á? Nói đùa cái gì vậy, giống cái như thế nào có khả năng giết giống đực, nghe xong lời nói của Ốc Nhĩ, đến ngay cả Ốc Khắc cũng không tin, thủ nhân Hắc Hồ tộc quay đầu, hiển nhiên cũng không tin lời nói của Ốc Nhĩ

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, đạo lý này ai cũng hiểu được? Cho dù Tật Lợi Á đầu có bị thương, nhưng Tật Lợi Á dù có yếu hơn thế, cũng là giống đực, một giống cái như Trầm Lăng như thế nào có khả năng làm cái chuyện kia

Duy độc chỉ có Bác Nhã cùng Ba Tật, cùng mấy người Hoắc Khắc từ giữa rừng rậm trở về thì bảo trì trầm mặc, kinh ngạc nhìn Trầm Lăng không chút hoang mang đứng đây, thông thả chà lau vết máu dính trước ngực, đầu lười vươn ra, liếm liếm môi, mặt mày khê chuyển, thấp giọng nói

“Thực dính? Không khí lực!”

Trầm Lăng nhướn mày, dừng ở Bác Nhã, nhìn cũng không thèm nhìn Ốc Nhĩ đang rít gào, khi tầm mắt nhìn tới Ốc Khắc, liền hiện lên một tia ngoan lệ, nhìn thân hình Ốc Khắc một chút, chết lặng nhìn Trầm Lăng.

Đội cho Ốc Khắc nhìn lên, Trầm Lăng lại một bộ tư thái nhu nhược như trước, chẳng lẽ y hoa mắt? Ốc Khắc khê cau mày, có chút thần sắc nghi ngờ.

Bác Nhã nghe vậy, đi qua. Khi đi tới bên người Ốc Nhĩ, dừng lại một chút, khoe miệng cười lạnh nói “Ốc Nhĩ tốt nhất không cần tiếp tục ngoan cái gì đa dạng, Vũ Linh tộc cũng không sợ hãi khiêu chiến, tin tưởng Hắc Hồ tộc đã có quyết định không phải sao?”

Nâng tay lên, đối với địa phương cách mọi người mười thước, chém xuống một chương, một tiếng nổ thật lớn đột nhiên vang lên, một cái hồ lớn gần mười thước, ánh vào mí mắt, những cái cây xung quanh cái hồ đều hóa thành tro tàn, tiêu tán bên trong không khí

Đồng tử Ốc Khắc co rút, thân hình cao lớn cường tráng mạnh mẽ run lên, Nguyệt Thần ban ân? Như thế nào có khả năng, Nguyệt Thần ban ân đã hoàn toàn tiêu thất từ hàng trăm năm trước, rất hiếm người thức tỉnh phản huyết mạch thừa kế này.

Đám người Ba Tật cũng giật mình nhìn Bác Nhã, trên mặt toát lên vẻ kích động, Nguyệt Thần ban ân! Trong truyền thuyết chỉ có thủ nhân được Nguyệt Thần lựa chọn, tài năng trong huyết mạch truyền thừa mới được thức tỉnh, tiệp đã có được thực lực cường hãn, nhưng từ hàng trăm năm trước, đã không còn thấy thủ nhân có thể thức tỉnh được phản huyết mạch này.

Không thể tưởng tượng được Bác Nhã có thể thức tỉnh, việc này đối với Vũ Linh tộc mà nói là thiên đại việc vui, bọn họ mặc dù không sợ khiêu khích, nhưng mỗi một thủ nhân này đều là tộc nhân của họ, tử vong đối với bọn họ mà nói là thập phần xa xỉ.

Có Bác Nhã uy hiếp, lần Dịch chương này, Vũ Linh tộc nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ, mọi người kinh hi nhìn Trầm Lăng, thân phận Nguyệt Thần sứ giả già chân thật đáng tin, chỉ có Nguyệt Thần sứ mới có khả năng ban cho Bác Nhã Nguyệt Thần ban ân!

“Nếu dám vi phạm! Đó chính là kết cục của người.”

Đi tới trước người Trầm Lăng, ôm lấy Trầm Lăng cũng không quay đầu mà rời đi, khi đi ngang qua bên người Ba Tật thì nói “Ta mang Lăng đi phụ cận tắm rửa. sau đó sẽ đuổi theo.”

Ba Tật gật đầu, liếc nhìn Ốc Khắc, đối với những người khác phát tay, tiếp tục tiến lên, nơi này cách Ám Dạ tộc không xa, nói vậy Ốc Khắc lúc này cũng sẽ không muốn cùng bọn họ đi tiếp, phiêu mắt nhìn Ốc Nhĩ cười nhạo một cái, tìm Trầm Lăng gây phiền toái không phải là muốn tìm đường chết hay sao? Nhớ ngày đó Đan Dịch tính kế Trầm Lăng, kết cục bản thân y phải nằm trên giường suốt một tuần, Peter cùng Chris đều phải nghỉ ngơi hai ngày.

Dựa sát vào lồng ngực Bác Nhã, ngửi thấy hương vị quen thuộc, khoe miệng Trầm Lăng gọi lên tươi cười thư thái, bất đồng với giọng nói băng hàn lúc trước, lúc này giống như bình minh, ngoài ý muốn ấm áp lòng người.

Tùy ý để Bác Nhã đưa hân tới chỗ trũng, tích cốc không ít mưa, tạo thành một hồ nước thiên nhiên, nước hồ trong suốt thấy đáy, không đục ngầu giống như lúc trước.

Hồ nước hơi lạnh làm Trầm Lăng cảm thấy không khỏe, tựa hồ nước nơi này có nhiệt độ thấp, rõ ràng thái dương đã lên cao, nhưng nước ở trong hồ, lại mang theo cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng

“Lăng, tựa hồ thực thích mạo hiểm?”

Thanh âm trầm thấp, từ phía sau truyền đến, đang đưa lưng về phía Bắc Nhã, thế nên Trầm Lăng thấy không rõ biểu tình Bắc Nhã, ở phía sau lưng có một thứ gì đó cứng rắn, dù là nước hồ lạnh lẽo cũng không giảm được nhiệt độ của thứ nóng như lửa kia, đang đụng chạm vào lưng phía sau.

Mang theo tức giận, mang theo bất mãn. Không chút nào thương tiếc tiến thẳng vào, đầu đón nháy mắt đánh úp lại, Trầm Lăng nhin không được thét lớn một tiếng, thân mình phút chốc buộc chặt, bán cong lại, hít sâu mấy hơi

“Bác Nhã, người. Phát điên cái gì? Nhanh lên ra ngoài, đáng chết!”

“Trí nhớ của Lăng không tốt, không làm như vậy, ta lo lắng Lăng không nhớ được”

Bài khai cánh môn, cường ngạnh đi vào, cảm thụ dừng đạo đè ép tạo ra khoái cảm, cánh tay vòng ngang eo Trầm Lăng, thân thể hai người kề sát, không lưu lại chút khe hở, cúi người, há mồm cắn cổ Trầm Lăng, hung hăng mút vào, thẳng đến khi chỗ kia sưng đỏ, mới nhả ra, cường thế mà cuồng dã, làm cho Trầm Lăng có chút thừa nhận không nổi.

Dùng sức cắn cổ, tay phải rơi xuống phần bụng bằng phẳng rắn chắc, nhẹ nhàng phác thảo vòng vòng, lập tức trượt vào trong hồ nước cảm lấy thứ mới ngẩng đầu, lực đạo vừa phải xoa nắn

Trầm Lăng ưm một tiếng, bản năng muốn lui bước, bất đắc dĩ thân mình lại bị Bắc Nhã kèm chặt, không nhúc nhích được nửa phần. Gương mặt tuấn mỹ tràn đầy ửng hồng, thân mình buộc chặt hơi hơi mềm nhũn, miệng phát ra thấp suyền khe khẽ

Đáng chết. Bắc Nhã so với hắn càng hiểu biết mỗi một chỗ trên người hắn hơn, có thể dễ dàng gọi lên hứng trí của hắn, ngón tay Bắc Nhã khẽ lộng, làm cho Trầm Lăng nhin không được run run, cực hạn sung sướng nảy lên trái tim, miệng không ngừng phát ra những thanh âm rên rỉ, cúi đầu thờ dốt, ái muội mà mê hoặc nội tâm

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyến Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trừng Phạt Hương Diễm (2)

“Lăng~~”

Thanh âm Bắc Nhã trầm thấp khàn khàn, mang theo vài phần nịnh nọt lấy lòng “Không thể trách ta, ai kêu Lăng ngon miệng như vậy, ta như thế nào cũng không thể tiếp tục nhẫn nhịn, hơn nữa Ốc Nhĩ bắt quả chỉ là một tiểu sửu nhảy nhót, không đáng để người tiêu phí nhiều tâm tư như vậy đâu.”

Ý tứ trong lời nói của Bắc Nhã, như thế nào đều thành lỗi Trầm Lăng, khiến Trầm Lăng nghe xong buồn bực không thôi, bọn họ đến lúc nào mới tới được Âm Dạ tộc để gặp lại bọn Đông Hoàng, Bắc Nhã giống như nhận ra được điều gì? làm có chút quá, làm hắn đau đầu không thôi.

“Cút ra, đem cái thứ kia lấy ra.”

Hé ra gương mặt lạnh lẽo, không nhìn tới ánh mắt ủy khuất của Bắc Nhã, xem ra lần trước hắn trừng phạt Đan Dịch vẫn còn quá đơn giản, nếu không phải Đan Dịch giờ trở quý, hắn như thế nào có thể rơi vào tay sắc lang này.

Nguyên tưởng rằng thân hình của Bắc Nhã gầy yếu, hắn sẽ có cơ hội phản công, nhưng lúc này hắn xem như hoàn toàn hiểu được, này không phải người? Rõ ràng là một đầu cầm thú uy mãnh không no

Vặn vẹo vòng eo, nghĩ muốn đem thứ vương bận gì đó trong dừng đạo phóng xuất, hắn cũng không muốn để cho Bắc Nhã ôm trở về

“Lăng, đừng nhúc nhích, ta nhin không được.”

Một phen kèm trụ vòng eo Trầm Lăng, một cái xoay ngược liền đem Trầm Lăng vẩy ở trước ngực, thất lưng mạnh mẽ ấn xuống, đem dục vọng hoàn toàn chen vào trong dừng đạo dưới thân Trầm Lăng, chặt chẽ, ấm áp, khiến cho Bắc Nhã mê muội không thôi.

Khuôn mặt tuấn mỹ phiếm nhiều điểm đỏ ửng, cúi đầu hàm trụ đôi môi Trầm Lăng, nhẹ nhàng cắn, bàn tay to đảo quanh thân mình Trầm Lăng, khiến cho Trầm Lăng muốn ngừng mà không được, ngứa đầu thờ hỗn hển

Chưa từng nghĩ Bắc Nhã sẽ làm như vậy, khẽ cắn khoé miệng, hé mở môi, con người đen giận dữ trừng mắt nhìn Bắc Nhã không ngừng lắc lư, đáng chết, một ngày không làm thì y sẽ chết sao? Làm nhiều như vậy, không sợ thận hư sao?

“Bác Nhã, người, người muốn ta chết đi???? Ân a!”

Lời nói trong miệng Trầm Lăng, còn chưa có kịp nói xong, đã bị động tác của Bắc Nhã quấy rầy, đáng thương phía sau lưng Trầm Lăng đang dựa vào bờ hồ, rất nhanh đánh sâu vào, đầu đón không ngừng úp lại, chỉ sợ đã bị phá da rồi.

Lực đạo rất mạnh, mỗi một lần tiến vào đều đỉnh tới chỗ sâu nhất, nội tạng giống như nhanh chóng bị hủy mất một nửa, Trầm Lăng nổi giận đối với bà vai Bác Nhã hung hăng cắn xuống, tuyệt đối không thể tiếp tục dung túng nữa, vặn vẹo vòng eo, dừng đạo phút chốc truyền đến một cổ hấp lực.

Bác Nhã nhất thời giật mình, không kịp phản ứng, liền phun trào ra. Tức giận thờ phỉ phò, ủy khuất nhìn Trầm Lăng, vẫn còn trong cực hạn vui sướng, thân hình gầy gò, cường kiện hữu lực, dưới ánh mặt trời, càng thêm mê người

“Lăng, đừng ở chỗ này làm bộ xấu hổ.”

Trầm Lăng một cước đá văng Bác Nhã, lạnh lùng nhìn Bác Nhã, thân hình thon dài trắng nõn mang theo nhiều điểm hồng hồng, sau lưng hơi hơi tê rát, bạch trọc trong dừng đạo không ngừng lan ra, ý tứ hàm xúc dâm nĩ làm cho con người ta mê muội

Bác Nhã liếm liếm môi, ánh sáng trong đôi mắt hoa đào dần dần tối lại, còn chưa kịp bình ổn hơi thở vừa rồi đã trở lên gấp gáp, thì thứ gì đó bên tông hồ nước, phút chốc đã đứng thẳng lên, trắng kiện hữu lực mà nhay một cái.

Nhìn nửa thân mình xích lõa trên mặt nước, biết Trầm Lăng sẽ không để cho y tiếp tục, liền ngoan ngoãn đi lên bờ, đi tới chỗ Trầm Lăng nhìn không tới ngồi xuống, thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn Trầm Lăng mê người trong hồ nước.

Thoáng chốc, khoe miệng nhếch lên, lâu như vậy, phỏng chừng Lăng cũng đói bụng rồi, y cũng lên hảo hảo lấy lòng Lăng mới được, bằng không về sau tính phúc khó giữ, vuốt cằm, bóng dáng Bác Nhã lủi vào rừng cây. Nếu như Bác Nhã biết được, lần này y rời đi, lại khiến cho y bỏ lỡ rất nhiều chuyện, chỉ sợ dù cho Trầm Lăng có lấy dao đặt lên cổ y, y cũng sẽ không đi.

Nằm ngửa ản núp trong hồ nước, nhìn xung quanh mình, xác nhận Bác Nhã quả thật đã rời đi, Trầm Lăng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bán nghiêng thân mình, đưa tay xâm nhập vào giữa hai chân, tiến vào huyết khẩu phái sau, cảm thụ được bạch trọc nóng bỏng để lại bên trong không ngừng tràn ra, cảm giác nóng nóng này làm Trầm Lăng xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, dưới đáy lòng không ngừng mắng chửi Bác Nhã.

Ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng mấp máy, cảm giác khác thường làm Trầm Lăng có chút không khỏe, cảm chặt môi dưới bỏ qua phần không được tự nhiên dưới đáy lòng, rửa sạch chất lỏng lưu lại bên trong, ba quang liếm liếm, tức giận khiến cho thân mình trắng nõn của Trầm Lăng, hơi hơi phủ một tầng đỏ ửng, hai má tuần mĩ mang theo e lệ động lòng.

Mê hoặc, làm cho người ta nhìn không được nuốt nước miếng, Thác Bạt khi vừa bước vào hồ, liền nhìn thấy mặt bóng dáng đang ở trong hồ kia, trái tim chưa bao giờ nổi lên ngọn sóng, lãnh khốc lúc này lại không ngừng gia tốc, gương mặt tuần lãng nhẹ nhàng khoan khoái lóe lên nghi hoặc, không rõ điều này đại biểu cho suy tính gì?

Thân ảnh nhoáng một cái, liền lập tức xuất hiện trước người Trầm Lăng, thân mình bán ngồi trong hồ nước, đôi mắt màu trà hồn nhiên mờ to, bình tĩnh nhìn động tác của Trầm Lăng, khi tầm mắt rơi xuống động khẩu phần nộn đang khép mở kia, đáy mắt liền hiện lên tò mò

Hầu kết hơi hơi trượt xuống, nhếch môi mở ra, vron tay nghĩ muốn động vào động khẩu phần nộn mê người kia, khiến Trầm Lăng có chút mất tự nhiên, thân mình cứng lại.

Kính ngạc nhìn thú nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt, diện mạo tuần lãng xuất chúng, thân mình cân xứng không vô hữu lực, da thịt không phải màu đồng cổ không giống người thường, mà là màu trắng, dưới ánh mặt trời làm nổi bật, trở lên ónh nhuận sáng bóng, bất đồng với Trầm Lăng trắng nõn, mà là ónh nhuận, làm cho người ta có xúc động muốn chạm vào

“Ngươi đang làm cái gì? Nơi này bị thương sao?”

Khéo đưa đầy ngón tay trơn bóng, tiến vào trong nước, thẳng tắp đi tới địa phương còn đang không ngừng khép mở của Trầm Lăng, nhẹ nhàng hàm trụ, chất lỏng màu trắng theo ngón tay chảy ra, trong khoảng khắc làm thân mình cứng ngắc của Trầm Lăng có xu hướng thạch hóa

Trùng lớn ánh mắt nhìn thú nhân xa lạ trước mắt, trong dừng đạo truyền đến từng trận rung động, sự phản khởi đối với thân thủ Thác Bạt qua đi, lớn tiếng gầm nhẹ “Ai? Có mục đích gì?” Lấy qua da thú trên bờ hồ, che khuất bên dưới, chỗ kia giống như còn lưu lại xúc cảm lạnh lẽo, Trầm Lăng hung hăng khinh bỉ bản thân, thể nhưng lại dựa vào dư vị ở bên trong, hấn bị một kẻ xa lạ đụng chạm, vậy mà lại có thể say mê như thế, chẳng lẽ là do con người màu trà thuần khiết vô tội kia?

“Ta gọi là Thác Bạt, ta không phải cố ý quấy rầy ngươi tắm rửa, chỉ là Ta chưa từng thấy người nào tắm rửa như vậy.”

Nói xong còn ở một bên khoa tay múa chân, thân hình cao ngất so với Bác Nhã còn cao hơn vài phần, khuôn mặt tuần lãng tràn đầy tò mò, làm cho người ta thấy hảo cảm, con mắt màu trà mang theo sắc thái ảm áp, làm người ta không nhìn được trầm mê.

“Ai nói với ngươi ta ở đây tắm rửa? Uy! Ngươi như thế nào lại đi vào nơi này, cái tên Thác Bạt này giống như nghe thấy ở nơi nào a?”

Trầm Lăng nghi hoặc híp mắt, đánh giá Thác Bạt trước mắt, thần sắc thân nhiên mang theo nghi ngờ, Bác Nhã đi đâu rồi? Vì sao lại không phát hiện Thác Bạt xuất hiện, hấn thể nhưng cũng không nhận thấy được sự xuất hiện của Thác Bạt, lúc này nếu có kẻ đánh lén, phỏng chừng dù có mười cái mạng nhỏ cũng đều mất đi.

“Ngươi không tắm rửa, vậy ngươi đang làm cái gì? Ta có thể sờ thêm cái kia một chút không? Nhiệt nhiệt ảm áp, rất chặt, thực thoải mái.”

Thác Bạt lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng, khẽ nâng tay phải, chậm rãi vuốt ve, giống như nhớ lại dư vị kia, Trầm Lăng im lặng run rẩy khoe mát, thực thoải mái, còn muốn sờ thêm một chút sao? Hẳn thực sự không có nghe sai đi????????

Không nói hai lời, đối với Thác Bạt huy quyền, một trái một phải, đúng xung mắt gấu mèo, xuất hiện trên gương mặt tuần lẳng của Thác Bạt, thập phần quý dị.

Trầm Lăng đối với nắm tay của mình thối thối, khiêu khích nhìn Thác Bạt, lạnh nhạt nói “Thực thoải mái phải không? Hiện tại có phải hay không lại càng thêm thư thái?” Con ngươi đen lạnh lùng, mang theo u hân, khiến Thác Bạt xem mà rung mình, nhẹ nhàng lui sau vài bước, ôm hốc mắt bị thương, nghi ngờ hỏi Trầm Lăng, vì cái gì muốn đánh y?

“Không thoải mái, rất đau.”

Thác Bạt khẽ xoa hốc mắt trên mặt, còn thật sự nhìn Trầm Lăng, khuôn mặt tuần lẳng nhìn không ra một tia hàm xúc ý tứ trên ghẹo, đôi mắt màu trà mang theo nghi hoặc, duy độc thiếu cho rằng Trầm Lăng phần nộ.

Ngốc từ! Trầm Lăng kinh ngạc nhìn Thác Bạt, trừ bỏ vẻ mặt ngây ngốc, y tựa hồ thực bình thường, bất quá người bình thường đến cả điểm thương thức ấy cũng không biết sao, Thác Bạt đang sinh hoạt ở thời gian nào?

“Ngươi mấy tuổi? Thuộc bộ tộc nào?”

Trầm Lăng nghiêng đầu nhìn Thác Bạt, con ngươi đen bắt đầu khởi động hơi thở nghi hoặc, xoay người nhìn theo phương hướng Bắc Nhã rời đi, mày khẽ nhíu lại, Bắc Nhã như thế nào còn chưa có quay về?

Mở to con ngươi màu trà, khéo léo đưa đẩy ngón tay vuốt khẽ qua hốc mắt, vết thương trên gương mặt nháy mắt biến mất, thấy vậy! Sắc mặt Trầm Lăng thật không ngờ, tăng thêm vài phần cảnh giác, hẳn không phải mới ra nhà tranh (có lẽ tương tự như không phải nhà quê đó), ở trong thời không này, người có được năng lực này là cực hiếm.

Lớn như Vũ Linh tộc, trừ bỏ Bắc Nhã, đến cả Giản cũng chỉ hiểu được một ít tri thức thảo được đơn giản, thú nhân trước mắt tên gọi Thác Bạt này, thế nhưng lại biết, gương mặt Trầm Lăng hơi hơi trầm xuống.

“Ta còn muốn sờ sờ — Không thể sao?”

Ngón tay Thác Bạt niết niết, thân mình bất an vặn vẹo, con ngươi màu trà nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng, khẽ liếm môi, nhớ mãi không quên cái cảm giác thịt chặt kia.

Gương mặt tuần lẳng mang biểu tình hàm hậu, thân hình rất nhanh lên tới bên người Trầm Lăng, nhìn hành động của Thác Bạt, đồng tử trong mắt Trầm Lăng mạnh mẽ co rút, thật nhanh! Nuốt nhẹ nước miếng, hẳn thế nhưng chỉ có thể thấy tàn ảnh của Thác Bạt, đợi tới lúc phản ứng lại, vòng eo đã bị Thác Bạt chế trụ.

“Bệnh thần kinh! Nhanh buông tay, có nghe hay không.”

Trầm Lăng bán cương thân mình còn chưa có hồi phục, khuỷu tay còn chưa kịp nâng lên đã bị Thác Bạt ép xuống, mà bàn tay Thác Bạt dĩ nhiên là tập kích lên phía sau Trầm Lăng, cảm xúc mướt mà, làm cho Thác Bạt có chút si mê.

Nhìn thân mình Trầm Lăng cứng ngắc lại, trong đôi mắt màu trà hiện lên một tia không vui, nhẹ giọng nói “Ngươi đang chờ cái giống đực vừa mới rời đi kia, vô dụng, trước khi y trở lại, ngươi đã bị ta đưa đi rồi.”

Nói xong, ôm lấy Trầm Lăng nhanh chóng theo phương hướng ngược với hướng của Bắc Nhã lao đi, nhìn thân hình giống như gãy gò, lại ẩn chứa lực lượng cường đại, không để ý tới phản kháng của Trầm Lăng liền vội vã rời đi, đến ngay cả cơ hội cho Trầm Lăng mở miệng cự tuyệt cũng không có.

“Ngươi?????”

“ta làm sao?”

Thác Bạt cười yếu ớt, nhanh chóng ôm Trầm Lăng, khoe miệng cong lên một nụ cười thỏa mãn, một bàn tay nhẹ nhàng ở trên thân thể Trầm Lăng phác thảo, tuy rằng buồn bực vì không thể đụng chạm vào cái địa phương lúc trước kia, nhưng xúc cảm mướt mà này, làm cho Thác Bạt thực sự si mê, bất đồng với cảm giác muốn nôn mửa khi đụng chạm kẻ khác, giống cái trong lòng, làm cho y có chút mê muội.

Trước khi y hiểu được, y tuyệt đối không để giống cái này rời đi.

“Ngươi đến tột cùng có mục đích gì? Bắt ta đi để làm gì?”

Trầm Lăng trầm giọng nhìn Thác Bạt, không thể động đậy, sắc mặt âm trầm, từ khi bắt đầu xuất đạo (ý nói khi anh bắt đầu làm sát thủ), hẳn khi nào bị người quản chế như vậy, làm cho Trầm Lăng luôn cao ngạo có chút phần uất, giọng điệu không khỏi thiếu kiên nhẫn cùng bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thú Nhân Chi Luyện Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

